

சீபாதி

புரதம ஆசிரியர் : க.புரணீதரன்

100/-

குறல
இலக்கிய
மாத
சுருசிகை

120

புராட்டாதி 2018

மல்கிகை சி குமார் சிவயராசா. விமல் பரம். பிரமினா பிரதீபன். கெகிறாவ ஸீலைஹா. மலரன்னை.
கீ.சு.புரணீதரன். ப.சு. சுதர்சன். யாழுவன். கந்தர்மடம் அ. அஜந்தன். செல்லக்குட்டி கணேசன்.
சுதன். க. மணிவேலன். ச. முருகானந்தன். நிஜலா ஜைகநாதன். ச. தவச்செல்வன். கீ. ஜீவகாருண்யன்.
க.புரணீதரன். வி. ஜிவகுமாரன். கே. எஸ். சிவகுமாரன். தி. ரிலக்சன்

பொருளடக்கம்

சிறுகதைகள்

- மல்லிகை சி.குமார் - 07
 இதயராசன் - 12
 விமல் பரம் - 19
 பிரமிளா பிரதீபன் - 26
 கெகிறாவ ஸ்லைஹா - 36
 மலரன்னை - 42

கவிதைகள்

- இ.சு.முரளிதரன் - 11
 செ.சுதர்சன் - 24
 யாழ்வன் - 25
 கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன் - 25
 செல்லக்குட்டி கணேசன் - 35
 ச.மணிசேகரன் - 46
 சதகன் - 46

பத்தி எழுத்து

- கே.எஸ்.சிவகுமாரன் - 45

நேர்காணல்

- ச.முருகானந்தன் - 32

பேசும் இதயங்கள்

அட்டைப்பயம்

- த.ரிலக்சன்

கட்டுரைகள்

மரபு சார் கூத்துக்களில் பெண்கள் எதிர்கொள்ளும்
 பிரச்சினைகளும் சவால்களும்
 நிலுஜா ஜெகநாதன் - 03

மலையக நாவல்களும் தொழிற்சங்கஅரசியலும்,
 தி.ஞானசேகரனின் கவ்வாத்து நாவலை முன்னிறுத்தி
 சில குறிப்புகள்
 சு.தவச்செல்வன் - 14

மனம் எனும் உயிர்
 இ.ஜீவகாருண்யன் - 22

எம்.எஸ்.அமாலா என்னும் மூதூர்
 தந்த சிறுகதையாளன்
 க.பரணீதரன் - 27

நூலும் இலக்கிய ஆளுமையும் "நிழல்கள்" அ.யேசுராசா
 எம்.கே.முருகானந்தன் - 30

சாதிவகையில் மாட்டிக் கொண்ட "விவாகரத்து"
 என்னும் சிறுகதை
 வி.ஜீவகுமாரன் - 39

ஜீவநதி

2018 புரட்டாதி இதழ் - 120

பிரதம ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துவீயந்தன்

ப.விஷ்ணுவரீத்தினி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்

சாமணந்தறை ஆலயிளையா வீதி

அல்வாய் வடமேற்கு

அல்வாய்

இலங்கை.

ஆலோசகர் குழு:

திரு.தெனியான்

திரு.கி.நடராஜா

தொலைபேசி : 0775991949

0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan

Commercial Bank, Nelliady

A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து

ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்

அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே

பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவநதி சந்தா வியரம்

தனிநாள் - 100/- அண்டுசந்தா - 1500/-

வெளிநாடு - \$ 60 U.S

மணியோடரை

அல்வாய் நபால் நிலையத்தில்

மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.

அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

K. Bharaneetharan,

Kalaiahram,

Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்

K. Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch

A/C No. - 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஓடை

ஆழ நீர் தன்னை மொண்டு

செறி நரும் மக்கள் எண்ணம்

செறித்திட ஊற்றி ஊற்றி...

முதியதோர் உலகம் செய்வோம்.!

- மாரதிதாசன்-

நம் முன்னோர் அளித்த அருஞ்செல்வம்

“தேட்டம்” என்பது தேடிச் சம்பாதித்துக் கொண்ட சொத்து ஆகும். இத்தேட்டமே ஒரு குடும்பத்தின் ஆதாரமாக விளங்குவது. இதனால் தான் குடும்பம் என்பது ஒரு சமுதாயத்தின் பலமான ஓர் அலகாக விளங்குகிறது. ஆனால், மனித வரலாற்றில், சொத்துடைமை என்பது ஒரு விவகாரம் (Issue). இந்த விவகாரம் தொடர்பாக, சொத்துடைமை பொதுவுடமையாக வேண்டுமென பல குரல்கள் ஓங்கி ஒலிக்கத் தொடங்கின. “வல்லான் பொருள் குவிக்கும் தனியுடைமை நீங்கி, வரவேண்டும் இந்நாட்டில் பொதுவுடைமை” என வீரமுழக்கங்கள் அதிர்ந்தன. தேட்டம் என்பது உலகாயதம் எனும் பொருள் முதல் வாதத்தின் அடிப்படையில் அமைந்ததனாலேயே இந்நிலை.

அதேவேளை, மனித குலத்தின் முக்கியமான தேட்டமாக விளங்குவது அறிவுத்தேட்டமே. இந்த அறிவுத் தேட்டம் தனியுரிமையாக இல்லாமல் பலராலும் பகிரப்பட்டதனாலேயே இன்று அறிவு பிரவாகம் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது. இன்றைய நாளில், ஒரு சில வருடங்களிலேயே நமது அறிவுத்தேட்டம் இரட்டிப்பாகும் வகையில் அறிவுப்பிரவாகம் (Knowledge explosion) நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றதெனில், நம்முன்னோர் நமக்களித்த அறிவுத்தேட்டம் தனியுரிமையாக இல்லாமல் பொதுவுடைமையாக விளங்குவதனாலேயே ஆகும். இந்த அறிவுப் பிரவாகத்தில் ஒரு துளியாகவேனும் இருக்க வேண்டும் என்பதே ஜீவநதியின் விருப்பமாகும்.

- க.பரணீதரன்

ஜீவநதியின் பிரதி கிடைக்கும் இடங்கள்

யாழ்ப்புண- பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை. புகல்ப - திருநெல்வேலி.

கொழும்பு வெள்ளவத்தை - பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை.

செட்டித்தெரு பூபாலசிங்கம்.

பரணி புத்தகக் கூடம் - நெல்லியடி

மரபுசார் கூத்துக்களில் பெண்கள் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகளும் சவால்களும்

----- நல்லுஜா ஜெகநாதன் -----

பாரம்பரிய கூத்துக்கள் காலங்காலமாக ஆடப்பட்டு வருகின்ற நிலையில் நீண்ட ஒரு வரலாற்றுத் தொடர்ச்சியாகவே ஆற்றுகை செய்யப்பட்டு வருகின்றன. இக்கூத்துக்கள் வடமோடி, தென்மோடி என்று கூத்துக் கலைஞர்களாலும் அண்ணாவிமார்களாலும் வகைப்படுத்தப்பட்டு இருக்க வடமோடி பெண் கூத்து என்றும் தென்மோடி ஆண் கூத்து என்றும் அழைக்கும் மரபும் காணப்படுகின்றது.

ஈழத்து தமிழர்களின் பண்பாட்டுத் தனித்துவத்தைக் காட்டும் அம்சங்களாகவும் கூத்து பாரம்பரியம் இருந்து வருகின்றது. இவ்வாறு ஈழத்து தமிழர்களிடம் வழங்கும் கலை கலாசார பண்பாட்டுப் பாரம்பரியத்தில் கூத்துக்கள் முக்கிய இடம் வகிக்கின்றன. இவ்வாறு மனித வாழ்க்கையை பிரகாசிக்க வைக்கும் கலை பொக்கிஷங்கள் அழியாது பாதுகாப்பதோடு கால மாற்றத்தின் தேவை கருதி மாற்றியமைக்கப்பட வேண்டிய தேவையும் உள்ளது.

பெண்கள் கூத்து ஆடுவதில்லை என்பது மரபு. பெண்கள் கூத்துக்களில் பாத்திரமேற்று ஆடுவதில்லை. காரணம் கலாசார ஒழுக்க விதியென்றும் அவர்களால் ஆட்டங்களை ஆட முடியாது, பெண்கள் மென்மையானவர்கள், நுணுக்கமான, கஷ்டமான ஆட்டங்களை அவர்களால் ஆட முடியாது. (மட்டக் களப்புக் கலை வளம் - தங்கேஸ்வரி) எனவே கூத்துக்கள் பெண்களுக்குப் பொருத்தமற்றது போன்ற கருத்தியல்கள் கலக்கப்பட்டு காணப்படுகின்றன.

“இந்த கூத்து எல்லாம், பெண்களுக்கு சரிப்பட்டு வராது அதனால் அவர்களை கூத்துக்குள்ள எடுக்கல்ல” என்பது தம்பிமுத்து அண்ணாவியாரின் கருத்தாக அமைந்தது. இதற்கு பெண்கள் ஆடுவதற்கு முன்வர வில்லையா, விரும்பவில்லையா என ஆராயும் போது “அவர்கள் ஆட விரும்பினாலும் நாங்க எடுக்கல பொட்டைகள் கொண்டு எப்பிடி ஆட்டுற” என்றார் தம்பிமுத்து அண்ணாவியார்.

எனவே பெண்கள் கூத்து ஆற்றுகைச் செயற்பாட்டு சமூக வட்டத்தில் வெறுமனே தமிழரின் மரபுசார் கூத்தில் பெண்கள் அனைவரும் பார்ப்போர், விமர்சகர்கள், எடுபிடுகள், உதவியாளர்கள், கூத்து ஆடுபவர்களுக்கு உணவு வழங்கும் உணவு தயாரிப்பாளர்கள், என்ற வரையறைக்குள்ளே நின்று விடுகின்றனர். இந்த நிலை பெண்களின் திறன்களை மட்டுப்படுத்தி விடுகின்றது. இதற்கு எமது சமூக நடத்தைக் கோலங்களும், ஆண் பெண் என்ற பால்நிலை, பெண்களின் வகிபாகம், பெண்ணிலைவாதம், சமூகம் மத்தியில் பெண்களின் பார்வை பற்றி ஆராய்வது அதிகமாகவே காணப்படுகின்றது. எப்படி பெண்களை பலவீனமானவர்கள், வலிமை குறைந்தவர்கள், கஷ்டப்பட மாட்டார்கள் என கூற முடியும். பிரசவ வலியையும் தாண்டி குழந்தை பெற்று எடுக்கும் பெண்களுக்கு ஏன் இந்தக் கூத்து ஆடும் வலியை தாங்க முடியாது, வலிமை கிடையாது. இது ஆண்கள் நியாயப்படுத்தும் கருத்து என்று தான் கூற வேண்டும்.

இவ்வாறான கருத்தியல்களுக்குச் சவாலாகவும் ஆண்கள் நியாயப்படுத்தும் கருத்துக்களை தளர்த்தும் வகையிலும் இவ்வாறான கருத்தியல்களின் இழையோடல்களுக்கு மாற்றாக பெண்கள் பங்கு பற்றி இருந்தனர். உதாரணமாக:

கண்டியரசன் தென்மோடிக்கூத்து ஆற்றுரை - நான்கு பெண்கள் அர்ச்சுனன் பாசுபதம் கூத்தாற்றுகை - பாடசாலை மாணவி மழைப்பழம் சிறுவர் கூத்தாங்கு - ஏழு பெண்கள் அலங்காரரூபன் தென்மோடிக்கூத்து - ஒன்பது பெண்கள் வசந்தன்கூத்து - ஒன்பது பெண்கள் வீரகுமாரன் வடமோடிக்கூத்து - ஒன்பது பெண்கள் மகிழ்க்கூத்து எட்டு பெண்கள் அர்ச்சுனன் தபசு வடமோடிக்கூத்து - இரண்டு பெண்கள்

போன்றவற்றில் பெண்கள் பங்கேற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. பெண்பாத்திரங்களுக்கு பெண்களே ஆடுகின்ற மரபு உருவாக்கம் பெற்று வருகின்றது. இவை வரவேற்கத்தக்கதாக அமைகின்றது. இன்றைய நவீனம் விரும்பும் உலகில் இவற்றை வரவேற்கவும், மறுக்கவும், விமர்சிக்கவும் உள்ள சமூகம் அப்பவும், இப்பவும் இருந்து கொண்டதான் இருக்கின்றது. எனவே பெண் ஒடுக்குமுறை இல்லாத சமூக தழல் சிறப்பானதாயும் வரவேற்கத்தக்கதாயும் அமைந்துள்ளது. கூத்துக்களில் மரபு ரீதியாக பெண்கள் ஆடுவதில்லை என்ற கருத்தும் நவீன ரீதியாக ஆடுவதுமான செயற்பாடுகளில் பல் வேறு விளைவுகளையும் எதிர்நோக்க வேண்டியுள்ளது. அந்தவகையில் உடல், உள, சமூக ரீதியில் அவற்றைப் பார்க்க முடிகின்றது.

அந்தவகையில் மரபுசார் கூத்தில் பெண்கள் கூத்து ஆடினால் வாழ்க்கை ஒன்றுக்குள் போவது கடினம், விரும்பப்பட மாட்டார்கள் என்ற சமூகக் கருத்தும் நிலவுகின்றது. (கமலநாதன் அண்ணாவியார்) சமூகம் அதை ஏற்றுக் கொள்ளாமலும் இருந்தது. ஆனால் கூத்து ஆடிய ஆண்கள் ஒருவர் மீது பெண் மகள் காதல் கொள்வதும் அல்லது பெற்றோர் தன் பிள்ளைக்கு கூத்தாடிய ஆண் மகனை வலிந்து பேசி திருமணம் செய்து கொடுப்பதும் சிறந்த ஆட்டக்காரன் சிறந்த இல்லற வாழ்க்கையை நடத்த வல்லவனாக இருப்பான் என்பது அவ்வூர் மக்களின் சமூகத்தின் சிந்தனையாக இழையோடி நிற்பது ஒரு சமூக ஒருங்கிணைவு ஆக கூத்து இருப்பதை காட்டுகின்றது. இதனை வலியுறுத்துவோர் ஏன் பெண்கள் கூத்து ஆடினாலும் சமூக ஒருங்கிணைவு இன்னும் பலப்படும் என்பதை புலப்படுத்துவதில் தயங்கி நிற்கின்றனர். இதற்கு காரணம் என்ன?

இவ்வாறான கருத்துக்கள் இடம் பெற்ற போதிலும் கூத்து ஒரு தாய்மையான கலை என்பதாலும் பெண்கள் கூத்துக்களில் இடம் பெறாமல் போய் இருக்க முடியும். கூத்தாற்றுகை செய்யும் இடம் ஒரு கோவில் அல்லது கோவில் முற்றம் எனவே சில சந்தர்ப்ப துல்நிலைகளில் (மாதவிலக்கு காலங்களில்) கூத்தை ஆடாமல் அல்லது ஆடமுடியாமல் போகலாம். உதாரணம் ஆக நான்கு பெண்கள் கூத்தில் பங்கு பற்று வாரிகள் ஆயின் ஒரு பெண்ணுக்கு ஏதோ முடியாமல் போகும் சந்தர்ப்பத்தில் அக்கூத்தில் பங்கு பெறும் மொத்த கலைஞர்களும் இடம் பெற முடியாது அல்லது இடையூறாக அமைகின்றது. சமயம், சம்பிரதாயம் என்ற

போர்வையில் பெண்கள் இதன் மூலமாக கூத்துக்களில் தவிர்க்கப்படுகின்றனர் என ஊயிக்க முடிகின்றது. ஆனாலும் இது ஒரு உடல் இயக்கச் செயற்பாடே ஆகும்.

கடினமான ஆட்டங்களை (குத்துமிதி) ஆடவ தற்கு பெண்களின் உடல்நிலை மேற்குறித்த காலங்களில் பங்களிப்பது குறைவு. காரணம் கூடுதலான இரத்தப்போக்கு. இதனால் விளையும் களைப்பு போன்ற வற்றினைச் சுட்டலாம். இக்கால கட்டங்களில் கர்ப்பப்பை பலவீனம் பெற்று இருக்கும். எனவே துள்ளிக்கூதித்து ஆடும் போது கர்ப்பப்பை கூடுதலான பலவீனம், காப்பப்பை வீங்குதல், கர்ப்பப்பை இறுங்குதல், அதிக இரத்தப் போக்கு போன்றன இடம் பெற வாய்ப்பு இருப்பதால் இவ்வாறான சந்தர்ப்பங்களில் ஆண்களைப் போல் பெண்கள் ஆட முடியாமல் போய்விடுகிறது. இதற்குப் பெண்ணின் இயக்கத் தொகுதியில் ஏற்படும் அசாதாரண மாற்றம் காரணம் ஆகும்.

மேலும் ஆரம்ப காலங்களில் பெண்கள், கல்வி, அரசியல், சமூகம், பொருளாதாரம், அந்தஸ்து போன்ற இன்னோரன்ன விடயங்களில் அடிமைப்படுத்தப்பட்டு இருந்த நிலையில் கலைகளில் கூட முன் வராமலும் தவிர்க்கப்பட்டும் இருந்த நிலையும் காணப்பட்டது. ஆனாலும் தற்போதைய தழலில் அடிமைத்தனத்தில் இருந்து நீங்கி வெளிக்கிளம்பினாலும், கூத்துக்களில் பங்குபற்றுவதில் சில பெண்கள் ஒரு அநாகரிகமான செயல் என்றும் ஏராளமான பழிச்சொற்கள் எம்மத்தியில் ஏவப்படும் என்றும் நக்கல் நையாண்டிகளுக்கு ஆளாகி விடுவோம் என்ற பயத்துடன் கட்டுப்பட்டு கூத்துக்களில் இடம் பெறுவதைத் தவிர்த்துக் கொள்கின்றனர். (கமல நாதன் அண்ணாவியார்.) ஆனாலும் சில பெண்கள் விருப்புடன் முன்வந்து கூத்துக்களில் ஈடுபடும் நிலமையும் காணக்கூடியதாக உள்ளது. இவ்வாறு விருப்புடன் பெண்கள் முன் வந்தாலும், முன்வரும் பெண்களின் குடும்பங்கள் சுற்றுச் சூழல் இவ்வாறான பெண்களை கூத்துக்களில் ஈடுபடத் தடுக்கும் நிலைமையும் நிலவுகின்றன. இவை முக்கிய பிரச்சினையாகவும் சவாலாகவும் அமைந்து விடுகின்றது.

கூத்தை ஆற்றுகை செய்யும் இடம் கூடுதலாக கோயில் வெளியாகவே இருந்தது. ஆனாலும் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் கூத்தாற்றுகையை அளிக்க செய்யுமாறு தம்பிமுத்து அண்ணாவியாரிடம் கேட்டு இருந்த வேளையில் அதற்காக நான்கு தினங்கள் பயிற்சிகளில் ஈடுபட்டு இருந்த நிலையில் ஓர் பாத்திரம் தாங்கிய மாணவிக் கு முடியாமல் போனது.

உடல் இழைப்பும், இடுப்பில் வலியும், உடற் சோர்வும் இருந்ததன் காரணமாக அவருக்கு ஆற்றுகையில் பங்கெடுக்க முடியாமல் போனது. இதனால் இக்களரி ஏற்றத்தினை கைவிட நேர்ந்தது. இதற்குப் பதிலாக பாத்திரத்தை மாற்றவும், தெரிவு செய்ய முடியாமலும் போனது. எனவே ஒரு பாத்திரத்திற்கு ஏற்பட்ட இடையூறு ஓர் கூத்துக்களரி ஏற்றத்திற்கு இடையூறாகவே இருந்தமை கூத்தில் பங்கு பெறும் மொத்தக் கலைஞர்களும் இடம் பெற முடியாமல் போனது. எனவே இப்பெண் பாத்திரத்திற்கு உடல்வலிமை வலுச்சேர்க்காமல் போனமை முக்கிய பிரச்சினையாக அமைந்தது.

எனவே பெண்கள் கூத்துக்களில் உள்ளீர்க்கப் படாமைக்குக் காரணம் என எண்ணத் தோன்றினாலும்,

அண்ணாவியாருடன் கலந்துரையாடும் போது மாணவர்கள் கேள்வி எழுப்பினர். பெண்கள் பரத நாட்டிய ஆட்டங்களில் ஈடுபடுகின்றனரே. இவை எவ்வாறு சாத்தியப்படுகின்றது. அதற்கு அண்ணாவியார் தரும் விளக்கம் பரதநாட்டியம் ஒரு குறித்த வரையறைக்குள் முடிந்து விடும். ஆனால் கூத்து அப்படியன்று. மாத கணக்கு வருஷக் கணக்கா ஆடப்பழகுவம். அதோட அரங்கேற்றத்திற்குக் கிட்டத் தட்ட ஒரு நாள் செலவழிக்கப்படுகின்றது. ஏழு அல்லது எட்டு மணித்தியாலங்கள் கொண்டது கூத்தாட்டம். ஆனால் பரத நாட்டியம் மூன்று மணித்தியாலங்கள் எண்டு வைத்தாலும் ஆடிமுடிக்கலாம் தானே (தம்பிமுத்து அண்ணாவியார்) எனப் பதில் தந்தார். எனவே இக்கூத்தாற்றுகையின் போது தவிர்க்க முடியாத சவாலாக அமைந்தது உடல் ரீதியான பிரச்சினையே. மாத விலக்குக் காலங்களில் ஆடியதால் கூடுதலான இரத்தப் போக்கும் வயிற்றுவலி, இடுப்பு வலி, சோர்வுக் களைப்பு இதன் மூலமாக அடிக்கடி வைத்தியசாலைக்குச் செல்வதும் முக்கிய பிரச்சினையாகக் காணப்பட்டது. மேலும், நேர முகாமைத்துவம் பெண்களுக்கு முக்கிய பிரச்சினையாக இருந்தது. ஊருக்குள் போய்ப் பழகுவதிலும், அரங்கேற்றம், பல்வேறு களரி ஏற்றங்களின் போதும் கூத்தாற்றுகையினை முடித்துவிட்டு வீடு திரும்பும் வேளை எப்போதும் இருள் தழ்ந்த வேளையாகவே இருக்கும். இதனால் பெரும் நெருக்கடியாக அமைந்தது.

ஊருக்குள் சென்று பழகும் காலங்களில் கட்டியக்காரன் ஆட்டம் சரியில்லை என முகத்திற்கு நேரே கூறினர். இது ஆரம்பத்தில் தவறான எண்ணத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தாலும் கூத்தர்கள் மன உளைச்சலுக்கு ஆளாகினர். பாடல்களில் அழகுத் தன்மை குறைவு. ஆட்டத்தில் அசைவு போதாமை என்ற கருத்துக்கள் பகிரப்படும் வேளைகளில் சிற்சில மன அழுத்தங்கள் கூத்தர் மத்தியில் ஏற்பட்டன.

கூத்துக்குரிய வேட உடை, ஒப்பனை, சதங்கை போன்றன அணிந்து ஆடும்போது களைத்துப் போன பெண்களுக்கு உடல்வலுச் சேர்க்கவில்லை. ஆடிவரும் மணல்பரப்பும், ஆதரவு வழங்கவில்லை. சாதாரண உடைகளில் ஆடிப்பழக்கப்பட்ட பெண்களுக்கு கூத்து உடை, ஆபரணங்கள் அணிந்து ஆடுவது சிரமமாகவே இருந்தது. இவற்றைப் பொறுத்துக் கொண்டு ஆடுவது சவாலாகவே அமைந்தது. இங்கு உடல் களைப்பு வலியாலும், நேர தாமதத்தினாலும் வீட்டு உறுப்பினர்களின் நிலைப்பாடு பற்றி எண்ணி உளக் குமுறல்களுக்குள் சிக்கி உள நெருக்கடியைப் பெற்றனர். இதனால் பெற்றோருக்குப் பதில் சொல்வதிலும், சில கூத்தர்களின் திருமணம் நிச்சயிக்கப்பட்ட நபருக்கும், அவர் வீட்டாருக்கும் பதில் சொல்வது முக்கிய பிரச்சினையாக இருந்தது. மேற்குறித்த சம்பவங்களினால் துறைத் தலைவர், ஏற்பாட்டாளர், இணைப்பாளர் போன்றோருடன் சில கருத்து முரண்பாடுகளும் ஏற்பட்டன.

குடும்பம், சமூக ரீதியான பிரச்சினைகளும் கூத்தர்களுக்கு இருந்தன. சென்ற வருடம் மாமாங்கப் பிள்ளையார் கோயில் அரங்கேற்றத்தின் போது சமூகம் இவ்வாறு பேசியது. “இங்கு பெண் வேடம் கட்டியாடியது பெண்ணா, ஆணா” என்ற கேள்விகள் எழுந்தன. இளைஞர் கூட்டம் மத்தியில் கேலிப் பேச்சுக்களும்

பேசப்பட்டன. இதனைக் கேள்வியுற்ற குடும்பத்தினர் அடுத்தடுத்த அரங்கேற்றங்களுக்கு பெண்களை தடுத்துக் கொண்டனர். எதிர்ப்பு நிலை என்பதற்கு அப்பால் “ஆடு ஆணா கோயில்ல வேணாம்” என்றனர். இதனால் ஆற்றுகையை பெண்களால் தொடர முடியவில்லை. குடும்பத்தை மீறி ஆட முடியாத நிலைப்பாடு நிலவியது. “கோயில்ல ஆடுறதப் பாத்து உங்கட புள்ள கூத்தாடிச்சே எண்டு ஒரு மாதச் சொன்னாங்க” இதனால் குடும்பத்தினர் விரும்பவில்லை. இதற்கு அப்பால் எதிர் கால திருமண வாழ்க்கையை கருத்திற் கொண்டு பயப்பட்டனர். பாடம் படிப்பு விஷயம் சரி பழகி அரங்கேற்றம் செய்தாச்சி என முடிவெடுத்தனர். இதனால் முற்றாக ஆடுவதற்கு தடை விதித்தனர். (ஆய்வாளர்)

எனவே மேற்குறித்த விடயங்கள் ஒவ்வொன்றும் கூத்தாற்றுகையின் போது பெண்கூத்தர் எதிர் கொண்ட உடல், உள சமூக ரீதியான பிரச்சினைகளே இவற்றுக்கு முகங்கொடுத்து பழக்கப்பட்ட நிலையில் தற்போது இவற்றுக்குள் ஈடுகொடுத்தும் வழி முறைகளைக் கண்டு பிடித்தும் திட்டமிட்டு தமது கருமங்களை ஆற்றக்கூடிய பக்குவமும் பெற்றதோடு பிரச்சினைகளுக்கு முகங்கொடுத்து சவால்களை எதிர் கொண்டு எதிர் நீச்சல் ஆடும் ஆற்றலைப் பெண்கள் பெற்றுள்ளனர்.

கூத்தரங்களின் அடிப்படை இயல்புகளான “செய்வதனுடாகக் கற்றல்.” செவியறல், மனன முறை என்பன ஆற்றல்களை விரிவுபடுத்தவும், வலுப்படுத்தவும் செய்கின்ற அம்சமாகும். செயல்வழிக் கல்வி என்ற மறுசீரமைப்பு, திட்ட அமுலாக்கல்களும் ஏற்கனவே வடிவமைக்கப்பட்டிருக்கின்ற வழிமுறைக்குள் சரணாகதி அடைந்து விடுவனவாகவே காணப்படுகின்றன. இது முக்கியமான கலைவழிக் கற்கை முறையாகக் காணப்படுகின்றது. கூத்து ஆற்றுகை என்ற இலக்கை நோக்கி திறந்த வெளிச் சூழலில் கூத்துக்கள் கற்பிக்கப்படுகின்றது. அண்ணாவியார் உள்ளிட்ட மூத்தோரின் பட்டை தீட்டுதல்களும் தொடர்ச்சியான பங்கெடுப்பும் புதிய ஆளுமைகளை, அடுத்த தலைமுறைகளை கூத்தரங்களில் உருவாக்கி விடுகின்றன. இவ்வாறான செயற்பாடுகளில் பல்வேறு பிரச்சினைகளும், சவால்களும் ஏற்பட்டன.

சதங்கை அணி விழாவின் போது பெற்றோர்கள், உறவினர்கள் வந்து பார்வையிட்டனர். அப்போது மாணவர்களை மிகச் சிறப்பாகப் பாராட்டி ஊக்குவிக்கும் வகையில் காசு மாலைகளும், பூமாலைகளும் அணி வித்து கழுத்தை நிறைத்தனர். இவ்வாறு பாராட்டி ருந்த போதும், அரங்கேற்ற நிகழ்வில் மேற்குறித்தவாறே பாராட்டி புகைப்படங்களையும் பிடித்துக் கொண்டு மகிழ்ந்தனர். இச்செயற்பாடு இரண்டாம், மூன்றாம் களரி ஏற்றத்திலும் தொடர்ந்தது. ஆனால் அடுத்தடுத்த களரி ஏற்றங்களுக்கு பெண்களின் இவ்வாற்றுகைக்கு வீட்டார் அனுமதிக்கவில்லை. பெண்கள் வீட்டாரை சமாளித்துச் சமாதானம் செய்துகொண்டு களரி ஏற்றங்களில் ஈடு பட்டனர். அவர்களின் உடன்பாடு இல்லாமல் பங்கேற்ற மையால் பெண்களுக்குத் திருப்தி இன்மையாகவே இருந்தது. அதன் பின்னான ஆற்றுகையின் போது குடும்பத்தினர் முற்றாகத் தடுத்து நிறுத்திக் கொண்டனர். இதற்குப் பல காரணங்களை முன் வைத்தனர்.

கூத்து ஒரு சமூக கலை பாரம்பரியமாக கோயில்களிலே நடத்தப்பட்டு வரும் கலை எனவே ஏன்

இப்படியான கட்டுப்பாடுகளைத் திணித்து விடுகின்றீர்கள் என பெண்கள் கேள்வி எழுப்ப அதற்கு அவர்கள் தரும் விளக்கம் கோயில்கள் பிரபல்யமானது பலர் ஒன்றினையும் இடம் எனவே அனைவரும் பார்வையிடுவர். சமூகம் அதையிதைக் கதைக்கும், (சமூகம் என்பது நாமும் தான் என்பதை மறந்து விட்டார்கள்) வினயமான பேச்சுக்களுக்கு இடம் இருக்கும்.

இதனால் குடும்பத்தினருக்கு சலன நிலை தோன்றி விடுகிறது. குடும்பத்தினர் ஏற்றுக் கொண்டாலும் ஏனையவர்கள் வினாவும் போது மனம் கஷ்டமாக இருப்பதை உணர்ந்தார்கள். அத்தோடு தம் பிள்ளைகளை வித்தியாசமான வியப்பான விமர்சனப் பார்வையில் பார்க்கும் போதும் இது தொடர்பான அர்த்தமற்ற வினாக்களை ஏவும் போதும் ஏன் ஆற்றுகைக்கு அனுமதித்தோம், உடன்பட்டோம் என்ற மனச்சஞ்சலத்தையும், சலனத்தையும் அடைகின்றனர். மேலும் சில எதிர்காலச் சிக்கலுக்கு முகங்கொடுக்க வேண்டிய பய உணர்வும் அவர்களுக்கு இருந்தது. திருமண நடைமுறைகள் என்று வரும் போது சிலர் விரும்புவார்கள் பலர் வெறுப்பார்கள். எனவே இது தொடர்பான எதிர்காலச் சிக்கலில் இருந்து தவிர்த்துக் கொள்வதற்கும் விடுபட்டுக் கொள்வதற்குமான தீர்வு ஆற்றுகையைத் தவிர்த்தலே சிறந்த வழியென்ற கருத்தியல்களைக் கொண்டிருந்தனர். திருமண நிச்சயம் சீர்குலையக் கூடும் என்ற ஐயமும் இருந்ததோடு சமூகத்தில் உள்ளவர்கள் வீண் பேச்சுக்களைப் பேசி இவற்றைக் குழப்பி விடுவார்கள் என்ற தடுமாற்றமும் குடும்பங்கள் மத்தியில் நிலவிபது.

கூத்தின் மரபு ஆண்கள் பங்கேற்பது பெண்கள் பங்கேற்பதில்லை. இவ்வாறான கருத்தியல்களுக்குள் இருந்து வந்தவர்களாகையால் கூத்தில் பெண்கள் ஆடுவதா என்ற கீழான பார்வையும் குறுகிய நோக்கினையும் கொண்டிருந்தமையினால் இவ்வாற்றுகை அம்சங்களில் இக்கருத்தியல்கள் பற்றிப்பிடித்துக் கொண்டமையால் தொடர்ந்து செயற்பட முடியாமல் போனது. தற்போதைய கல்விச் சூழலில் புதிய பாடத்திட்டம் பற்றிய விளக்கத் தெளிவின்மை இழையோடியிருந்தது. இதனால் செயல்முறைக் கல்வி, சமூகமையச் செயற்பாடு போன்ற தற்போதைய கற்றல் கற்பித்தல் முறைகள் பற்றி பூரண விளக்கம் இல்லாமையின் காரணமாக கூத்தாற்றுகைப் பங்குப் பற்றலின் தார்ப்பரியம் விளங்காமை வருந்தத்தக்கது. இவ்வாறான விளக்கமின்மை தொடர்ச்சியான செயற்பாட்டு முன்னெடுப்பிற்கு இடையூறாக அமைந்தது. அத்தோடு கூத்தாற்றுகை பங்கு பற்றல், பல்வேறு களரியேற்றம், தூர இட ஆற்றுகை போன்ற விடயங்களைக் கருத்திற் கொண்டு “நடைமுறைச் சாத்தியம் இன்மை” என்ற கருத்தினை எடுத்துக் கொண்டு குறுகிய வட்டத்திற்குள் சிந்தித்தார்கள். இதனாலும் ஆற்றுகைகளைத் தொடர முடியாமல் போனது. மக்களின் வாழ்வோடு இணைந்ததாகவே மக்களின் கலைகளும் வளர்ந்து வருகின்றது. இவ்வாறு மனித வாழ்க்கையை பிரகாசிக்க வைக்கும் கலைப் பொக்கிஷங்கள் அழியாது பாதுகாப்பதோடு கலை மாற்றத்தின் தேவை கருதி மாற்றியமைக்கப்பட வேண்டியும் உள்ளது.

உலகம் சுருங்கினாலும், விஞ்ஞானம் ஓங்கினாலும் இன்றைக்கு இனத்துவ அடையாளமாகவும், கலாசாரத்தின் குறியீடாகவும் மிளிர்ந்து எம்மிடையே உயிர்ப்போடு விளங்கும் கூத்துக் கலையே போற்றவும், ஏற்றவும் வேண்டும். அதன் வளர்ச்சிக்குப் புதிய உத்திகளைக் கண்டாக வேண்டும். அந்த வகையில் நாளைய சந்ததிக்குரிய கற்றல், கற்பித்தல் முறைகளைப் பயன்படுத்துவதும் அவசியமானவை.

ஆனாலும் தற்போதைய சூழலில் அடிமைத் தனத்திலிருந்து நீங்கி வெளிக் கிளம்பும் தன்மையும் உருபெற்றுள்ளது. இவ்வாறு உரு பெற்றிருப்பினும் ஆங்காங்கே பெண்கள் விருப்புடன் கூத்துக்களிலே முன்வந்தாலும் முன்வரும் பெண்களின் குடும்பங்கள், சுற்றுச் சூழல் பெண்களை கூத்துக்களில் ஈடுபடுவதை தடுக்கும் நிலமையும் நிலவுகின்றன. இவை முக்கியப் பிரச்சினை யாகவும் சவாலாகவும் இடம்பெறுகின்றன. இவ்வாறான கருத்தியலுக்கு சவாலாகவும் நியாயப்படுத்தும் கருத்துக்களை தளர்த்தும் வகையிலும் கருத்தியல்களின் இழையோடல்களுக்கு மாற்றாக கூத்தாற்றுகை பங்குப்பற்றல்கள் அமைகின்றன. கூத்தாற்றுகையின் போது பெண்கள் உடல் உள சமூக ரீதியான சவால்களை எதிர் நோக்க

வேண்டியுள்ளன. இவற்றிற்கு முகம் கொடுத்து பழக்கப்பட்ட நிலையில் தற்போது இவற்றிற்கு ஈடு கொடுக்கும் வழிமுறைகளைக் கண்டு பிடித்தும் திட்டமிட்டு தமது கருமங்களை ஆற்றக் கூடிய பக்குவமும் பிரச்சினைகளுக்கு முகம் கொடுத்து சவால்களை எதிர்கொண்டு எதிர்நீச்சலிடும் ஆற்றலைப் பெற்றுக் கொண்டுள்ளனர்.

பெண்களுக்கான சமவரிமை பெண்ணியவாதம் பற்றிய கருத்தாடல்கள் வலுப்பெற்றிருக்கின்ற இன்றைய சூழ்நிலையில் பெண்கள் தொடர்பான காத்திரமான சிந்தனைகளோடும் மீளுருவாக்கப்பட்டுள்ளமையை சமூகத்திற்கு வெளிப்படுத்தலோடு பாரம்பரிய கலை பற்றிய அனைத்து பாரம்பரியங்களும் எதிர்கால சந்ததிகளுக்கு போய்ச் சேர வைப்பதோடு இதனூடாக தமிழர்களது அடையாளத்தை சுதேச கலை மரபுகளை சமூகத்திற்கு கையளிப்பதற்காக இந்த சமூக மையக் கற்றல் செயற்பாடு மூலமும் ஆற்றுகை பங்கு பற்றல் செயற்பாடு மூலமும் பயன்படுத்த முனைய விளைகிறேன். எனவே எமது மண்சார் கலைகளை அழிவடையாமலும் மேற்கத்தேய கலை எம்மை ஆட்கொள்ளாமலும் பாதுகாக்க நாம் அனைவரும் ஒன்றிணைந்து முன்னெடுப்பது என்பது அவசியம் ஆகும்.

துரைத்தனம்

மல்லிகை சி.குமார்

நேற்று பிற்பகலுக்கு மேல் பெய்த மழை இரவு முழுக்க பெய்துக் கொண்டதான் இருந்தாலும் இன்று காலையில் வானம் வெளிறுத்தட்டி சூரிய முகம் தெரியலாயிற்று.

“காலையிலேயே வெயில் அடிக்கிறதே” காயாமல் ஈரத்தோடு கிடந்த துணிகளை வெளியில் வெயில் படும் வேலியில் காயப் போட்டுக் கொண்டிருந்தாள் கௌரி. பேர்க்குழந்தையை கக்கத்தில் வைத்த படி வெயில் விழும் இடம் பார்த்து நின்றாள் துளசி.

“என்ன கௌரி இன்னிக்கி வேலைக்கு போகலையோ?”

வெளியில் வந்து நிற்கும் அடுத்த வீட்டு கணைசு துணிகளை காயப்போட்டுக் கொண்டிருக்கும் கௌரியைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

“இல்லண்ணே ஓடம்புக்கு ஏலல்ல” என்றாள் அவள்...

“கொழும்புக்குப் எப்ப பயணம்?” என்று கேட்டாள்.

இன்னும் ஒரு ரெண்டு மூணு நாள் இருந்துட்டு தான் போவேன். இன்னிக்கு லலிதாவும் வேலைக்குப் போகல்லத்தான்” என்றான்.

“ஆமா நீங்க வந்து பத்து நாள் இருந்தாலும் லலிதா அக்கா வேலைக்குப் போகாதுதான்” என்று சொல்லிவிட்டு சிரித்தாள் கௌரி.

அதே நேரம் வெளியில் வந்த லலிதா... “இனி மேல் இவரை நான் கொழும்புக்கு விடமாட்டேன். பழையப்படியே இவரை நான் தோட்டத்திலேயே வேலை செய்யட்டும்” என்று லலிதா சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போதே...

எதிர் பக்கமிருக்கும் லயத்திருந்து ஒப்பாரி சத்தம். ஐயோ... எதுத்த லயத்தில் இருந்து ஒப்பாரி சத்தம் கேட்குதே!”

பதட்டத்தோடு கேட்டாள் துளசி.

எல்லோர் கவனமும் எதிர் லயத்தை நோக்கியது.

“ஐயோ! அங்க யாருக்கும் நேர்ந்திச்சோ?” லலிதா தன் நெஞ்சில் அடித்துக் கொண்டாள்.

“அழகிரி மாமா தான் சொகமில்லாம நாவலப் பிட்டி ஆஸ்பத்திரியில் இருந்தார், அவருக்கேதும் ஆகியிருக்குமோ?” என்றாள் கௌரி.

“இல்லையே அவரு நல்லா இருக்காருன்னு தானே சொன்னாங்க” என்றாள் தொங்கவீட்டு அங்கம்மா.

“இங்க இருந்துக்கிட்டு நம்ம இஷ்டத்துக்கு எதையாவது சொல்லிகிட்டு இருந்தா எப்படி? என்னான்னு போய் பாக்க வேண்டியது தானே”- என்ற கணைசு எதிரில் உள்ள லயத்திற்கு விரைந்து செல்ல... மற்றவர்களும் அவனுக்குப் பின்னால் ஓடினர்.

“மாமி புள்ளையைப் பார்த்துக்க நானும் ஓடி என்னா ஏதுன்னு பார்த்துட்டு வரேன் என்று துளசியிடம் சொல்லிவிட்டு கௌரியும் தொங்கு தொங்கென்று ஓடினாள்.

தோட்டத்தில் ஒரு வீட்டில் மரணமென்றால் வீடுகளில் இருப்பவர்கள் மட்டும் இல்ல வேலைக்கு போய் இருக்கும் உறவினர்களும் வேலையை விட்டு மரண வீட்டிற்கு ஓடி வந்து விடுவார்கள். அழகர் சாமியின் வீட்டில் அழகையும் ஒப்பாரியும் தொடர்ந்தது.

“ஆஸ்பத்திரியில் அப்பா நல்லா இருக்காருன்னு தானே சொன்னாங்க எப்படி?”

கணைசன் - வெளியில் நிலப்படியை பிடித்தவாறு கண்கலங்கிக் கொண்டிருக்கும் அழகர்சாமியின் இளைய மகன் சந்திரனைப் பார்த்து கேட்டான்.

தலைநிமிர்ந்து கணைசனை பார்த்த சந்திரன்

“முந்தா நாள் நானும் என் சம்சாரமும் போய் பார்த்த போது என் கிட்ட பேசினார்தான். ‘தாத்தாவுக்கு பரவாயில்லை கொஞ்சம் பேசுகிறார்’ என்று அவருக்கு உதவியாக அங்கிருக்கும் எங்க அண்ணன் மகனும் சொன்னான்.”

ஆனா... இன்னிக்கு காலையில் அவனே அங்கிருந்து “தாத்தா விடியக்காலையில் ஏறந்துப் போயிட்டாரு” - என்று சொல்லும்போதே சந்திரனுக்கு அழுகை வந்தது.

“பிரேதத்தை எப்பக் கொண்டு வருவாங்க?”

கணேசன் மீண்டும் ஒரு கேள்வியைக் கேட்டான்.

கணேசனின் பக்கத்தில் நிற்கும் சந்திரனின் மாமனான வேலுச்சாமிக்கு கணேசன் மீது எரிச்சலாக வந்தது.

“இந்த பாரு அவனே அப்பன் செத்தக் கவலையில் துக்கத்தை அடக்க முடியாம அழுதுக்கிட்டிருக்கான் நீ போயி இப்பத்தான் ஆயிரம் கேள்விகள் கேட்க வந்துட்ட...” என்று கோபப்பட்டார்.

“இல்லண்ண அதையெல்லாம் கேட்க கூடாதா?”

“ஆமாம் அவங்கிட்டத் தான் போயி அதையெல்லாம் கேட்கணுமா? அழகர்சாமி செத்துப்போய் விட்டார் என்று சேதி வந்திருச்சி. ஆஸ்பத்திரி மூலம் தோட்டத்து ஆபீசுக்கும் தெரியப்படுத்திட்டாங்க. அதுக்கின்னு நெனச்சது பிரேதத்தை இங்க கொண்டு வர முடியுமா?”

“முடியாது தான் அதற்கான ஏற்பாட்டை செய்ய வேணாமா?”

“அதற்கான ஏற்பாட்டை தோட்டத் தலைவர் மார்களும மரணக் கமிட்டியும் செய்வாங்க. சேதிக் கேட்டதுமே தோட்டத் தலைவர்மார்களும் மரணக் கமிட்டிகளும் நேரா ஆபீசுக்கே போயிட்டாங்க.

செத்தவுங்களுக்கு கொடுக்கவேண்டிய மரணப் பண்டுக் காசை வாங்கிக்கிட்டு அப்படியே பிரேதத்தைக் கொண்டு வர தோட்டத்து லொறிக்கும் சொல்லிட்டுத் தான் வருவாங்க”

“எப்படியும் பத்து மணிக்கு முன்ன இங்கிருந்து புறப்பட்டு நாவலப்பிட்டி ஆஸ்பத்திரிக்கு போனா சாயங்காலம் இருட்டுறதுக்குள்ள பிரேதத்தை இங்கு கொண்டு வந்து விடலாம் தானே?” என்று கணேசன் சொன்னதைக் கேட்ட வேலுமணி...

“இதெல்லாம் கரெக்டா சொல்ல முடியாது. லொறியை தோட்டத்திலிருந்து எத்தனை மணிக்கு கொடுப்பார்களோ? அது எத்தனை மணிக்கு நாவலப்பிட்டி போய் சேருமா? நேத்து அந்திக்கு விடாமல் அடித்த மழை மாதிரி இன்னிக்கும் மழை பிடிச்சுட்டா? எதுவும் சொல்ல முடியாது. இது மழக்காலம். தொடர்ந்து அடிச்சிக்கிட்டு தான் இருக்கு. கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்ன வெயில் அடிச்சிச்சு. இப்பப் பாரே... வானம் மோடம் போட்டுக்கிட்டிருக்கு” என்று அண்ணாரந்து வானத்தைப் பார்த்தபடி சொன்னார்.

“கண்டிப்பா... இன்னிக்கு மழை வரத்தான் செய்யும். நேரத்தோடு லொறியை கொண்டு போயிட்டா சரி” என்றான் கணேசு.

தோட்டத்து காரியாலயத்திற்கு...

தலைவர்மார்களும் மரணக்கமிட்டியும் போனப்போது பெரிய துரையும் அங்கு இருந்ததால் மரண பண்ட்

காசு சீக்கிரமேக் கிடைத்து விட்டது. ஆனால் வொறி..?

“சேர் லொறியை நேரத்தோடக் கொண்டுப் போனால் தான் நாங்களும் நேரத்தோட பிரேதத்தை கொண்டு வரமுடியும். எப்படியும் லொறியை நாங்க கொண்டு போக நீங்க இப்பவே அனுமதி கொடுக்கணும் என்று தோட்டத்து தலைவர்மாள் சொல்லியும்..

“நான் லொறியைப் பற்றி எதுவும் சொல்ல முடியாது தலைவர். லொறி எங்கப் போவது என்னா செய்யுதுன்னு எல்லாம் ஸ்டோர் கீப்பர் ஐயாவுக்குத் தான் தெரியும். இப்ப அந்த ஐயா வந்திடுவாரு. வந்ததும் கேட்டுப்பாருங்க” என்ற துரை,

“இப்ப நான் அவசரமா வெளியப் போவணும்” என்று சொல்லிவிட்டு காரியாலத்தை விட்டு வெளியேற... சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் துரையோட வாகனம் அங்கிருந்து கிளம்பும் ஓசைக்கேட்டது.

“சேர் நீங்களாவது ஸ்டோர்கீப்பர் ஐயாவை சட்டுன்னு வரச்சொல்லி ஒரு கோல் கொடுங்கனேன்”

பெரிய கிளாக்கரை பார்த்து கெஞ்சுவது போல சொன்னான் தலைவர்மார்களில் ஒருவனாக கொடியரசு.

“நான் அப்பவே அவருக்கு கோல் பண்ணிக் கேட்டுட்டேன். அவர் இப்ப வருவதாக சொல்லிட்டாரு.” என்றவர் தன் முன்னால் உள்ள லப்டோப்பில் கவனத்தை செலுத்தலானார். நேரம் போய்க்கொண்டிருந்தது.

“எப்ப தான் அவரு வருவாங்க?”

“கொஞ்சம் பொறுங்க அவருக்கிட்ட பைக் இருக்குத் தானே. வந்து சேர்ந்திருவாரு”

இப்பொழுது எஸிஸ்டன்ட் கிளாக்கர் பதில் சொன்னார்.

சிறிது நேரத்தில் அவர் சொன்னது போல பைக்கில் வந்து இறங்கி உள்ளே நுழைந்தான் ஸ்டோர் கீப்பர்.

அவனைக் கண்டதுமே தலைவர் கொடியரசு...

“சேர் ஒங்களுக்காக நாங்க எவ்வளவு நேரம் காத்துக் கெடக்கிறோம். நீங்க என்னடான்னா இப்பத் தான் வர்றீங்க?” என்றான்.

“ஓ.. நீங்க நெனச்சதும் நான் வந்து நிக்கணுமோ? எனக்கு வேற வேலை இல்லையோ...?” ஒரு திமிராகவே சொன்னான். ஸ்டோர்கீப்பர்.

“அதெல்லாம் இருக்கத்தான் செய்யும்” என்ற கொடியரசு... “சேர்... இப்ப லொறி வேணும். நாவலப் பிட்டி ஆஸ்பத்திரியில் ஏறந்து போன நம்ம அழகர்சாமி ஐயாவோட பிரேதத்தை லொறியை எடுத்துப் போய் இங்க கொண்டு வரணும்” என்றான்.

“லொறியா அதை இப்ப வந்து கேட்டா எப்படி? லொறியை இப்ப கொட்டகலை மாட்டுப் பாமுக்கு கொண்டுப் போவணும். அந்த மாட்டுப் பண்ணையில் இருந்து தான் நம்ம சின்னத் தொரைக்கு இரண்டு மாடுகளை தோட்ட லொறியில் கொண்டு வரணும். சின்னத்தொரையோட நானும் அங்குப் போயியாகணும். லொறி தாமதமானா, தொர என்னத் தான் கோவிப்பாரு. மாட்டு பண்ணைக்கி மினிஸ்டரும் வரப்போறாராம். சுணங்காமப் போகணும்” என்றான் ஸ்டோர் கீப்பர்.

“நதப் பாருய்யா... மாட்டைவிட மரணமான அந்த அழகர்சாமியின் சடலத்தை இங்கே கொண்டு வருவதுதான் முக்கியம். பேசாமா நாவலப்பிட்டி ஆஸ்பத்திரிக்கு லொறியை அனுப்பி வையுங்கள்!”. கண்டிப்பாக கொடியரசு குரல் எழுப்ப, ஆதரவாக

பக்கத்தில் நிற்கும் தொழிலாளர்களின் குரல்களும் ஒலித்தன.

“சும்மா வெளங்காம சத்தம் போடாதீங்க. மத்திய மாகாண கால்நடை அபிவிருத்தி அமைச்சின் அனுசரணை மூலமாக தான் நம்ம சின்னத்தொரைக்கும் ரெண்டு மாடு கிடைச்சிருக்கு. கொட்டகலை போக லொறியும் ரெடியா பெக்டரியில நிக்குது நானும் தொரையோட அங்கப் போகணும்... ஏதோ அவசரமாக கிளக்கர் ஐயா போன் பண்ணவும் தான் வந்தேன்” என்றவன் ஹெல்மெட்டை தலையில் இருந்து கழற்றாமலேயே சொன்னான்.

“மாட்டை மந்திரிக் கொடுத்தால் என்ன? கவுனர் கொடுத்தா எங்களுக்கென்ன? இப்ப எங்களுக்கு லொறி வேணும்.” கொடியரசோடு கூட வந்த சக்திவேல் சத்தமாக சொன்னான்.

“நீங்கெல்லாம் தோட்டத் தலைவராக இருக்கீங்க. ஆனா ஒரு மந்திரியோடு செல்வாக்குக்கு மதிப்புக் கொடுக்க ஒங்களுக்குத் தெரியல்ல. மந்திரியால இன்னிக்கி ஒரு தொரைக்கு கெடைக்கிற வாய்ப்பு நாளைக்கு உங்களுக்கு கிடைக்கும். மாடுமட்டுமில்ல... பட்டிக்கட்ட தகரம் சிமிந்தி எல்லாம் மாட்டோடவேக் கிடைக்கும். இன்னிக்கி இந்த வாய்ப்பை துரை விட்டுக் கொடுக்க மாட்டாரு” என்று பிடிவாதமாக சொன்ன ஸ்டோர் கீப்பர்.

சின்னத்துரை பகடியில்தான் நிக்கிறாரு வேணும்னா நீங்களே ஓடிப் போய் கேளுங்க. எப்படியும் அந்த தொர இன்னிக்கு உங்களுக்கு லொறி கொடுக்க மாட்டாரு. மினிஸ்டர் கொடுக்கப்போற இரண்டு மாடுகளையும் தோட்ட லொறியைக் கொண்டு போய்தான் எடுத்துக்கிட்டு வரணும் இன்னிக்கும் மாடுகளை ஏற்றிக் கொண்டு வரத்தான் லொறியைக் கொண்டு போகணுமே தவிர பொணத்தை ஏத்தக் கொடுக்க முடியாதுன்னு தொர மறுப்பு சொல்லத் தான் போறாரு... அவரு அப்படி சொல்லிட்டா அதுக்கு நான் பொறுப்பு இல்ல. என்னால எதுவும் செய்ய முடியாது. நானும் இந்த தோட்டத்தில் ஒரு ஸ்டாப். தொர சொல்லுறதத் தான் என்னால செய்ய முடியும்” என்றான் திமிரோடு...

அவனின் வார்த்தைகள் அங்கு நின்றவர்களுக்கு அவன் மீது ஆத்திரத்தை மூட்டியது.

“சே...இந்த ஆளு கிட்ட பேசி பிரயோசனமில்ல. எல்லாரும் வாங்க. தொர எங்க நிக்கிறானோ அங்கேயே போய்க் கேட்போம்... அமைச்சர் பெரிசா இல்லா நாம பெரிசானு கேட்டிடுவோம்!” - என்று சக்திவேல் சொன்னதும்

சரிவாங்க அங்கேயேப் போவம்” - என்று சொன்ன ஏனைய தொழிலாளர்களும் தோட்டக் காரியாலயத்திலிருந்து குறுக்குப் பாதை வழியாக பள்ளத்திலுள்ள தேயிலை தொழிற்சாலைக்கு விரைந்து இறங்கினர்.

“தொழிலாளர்களுக்கு கிடைக்க வேண்டிய சில சலுகைகளையும் தட்டிப் பறிக்கும் எண்ணத்தில் செயல்பட யாரையும் விடக்கூடாது அதையெல்லாம் நாம முறியடிக்கணும்” - சொல்லிக் கொண்டே சென்றான் கொடியரசு.

அவர்கள் தொழிற்சாலையை அடைந்தபோது சின்னத்துரை லொறியின் அருகில் நின்று யாருடனோ

செல்போன் மூலம் பேசிக் கொண்டிருந்தான்.

தன்னை நோக்கி வேகமாக வரும் தொழிலாளர்களை காண அவனுக்குத் திகைப்பாக இருந்தது. அவன் செல்போனில் தொடர்பு தடைபட்டது.

துரையை நெருங்கி வந்த தலைவர் கொடியரசு., நிதானமாக தாழ்ந்த குரலில் “சேர் நீங்க மாடுபிடிக்க தோட்டத்து லொறியை எடுத்துக்கிட்டுப் போகப்போவதாக நாங்க கேள்விப்பட்டோம். மத்த நாளை இருந்திருந்தால் நாங்கள் தலையிட மாட்டோம். ஆனால் இன்னிக்கு தோட்டத்திலேயும் ஒரு கேதம் நடந் திருச்சி” என்று சொல்லிக்கொண்டு இருக்கும்போதே...

“ஆமாம் தலைவரே அது நமக்குத் தெரியும். நாளைக்கு தானே அந்த ஆள அடக்கப் பண்ணுவீங்க. இன்னிக்கு இல்லத் தானே?” - என்று கேட்டதும்...

“அடக்கம் இன்னிக்கு எப்படி பண்ண முடியும்? இறந்துப்போன அந்த அழகர்சாமி ஐயாவோட சடலம் இங்கேயா இருக்கு? அது வந்து நாவலப்பிட்டி ஆஸ்பத்திரியில தான் இருக்கு. அந்த சடலத்தை இங்கு கொண்டுவர எங்களுக்கு தோட்டத்துக்கு லொறி தேவைப் படுது. இப்ப நாங்க லொறியை எடுத்துக்கிட்டு போனால் தான் பிரேதத்தை கொண்டுவரமுடியும். இப்ப நாங்க லொறியை கொண்டு போக நீங்க உதவி செய்யணும். தாழ்மையாக சொன்னான் கொடியரசு.

“எப்படி ஹெல்ப் பண்ண முடியும் தலைவர்...? இன்னிக்கு நான் போய் மாடு ரெண்டையும் கொண்டு வரணும். இது மினிஸ்டரோட ஓடர். கொட்டக்கலப் ப்பாமிக்கு மினிஸ்டரும் இன்னிக்கு விஸிட் பண்ணப் போறாரு. நானும் லொறியை எடுத்திட்டு போவணும். போகாட்டி நமக்கு அது மரியாதையில்ல. மினிஸ்டரை நான் அவமதிச்சதுப் போல இருக்கும்.” சின்னத்துரை நன்றாக தமிழில் சொன்னான்.

“முடியாது சேர்... எங்களுக்கு கண்டிப்பாக தோட்டத்து லொறி வேணும். பிரேதத்தைக் கொண்டு வரணும்!” - என்றான் சக்திவேலு.

“ஏன் ஒங்களுக்கு பிரவேட் வாகனம் கொண்டு போக முடியாதா?” - துரைக் கேட்டான்.

“எங்களால் பிரவேட் வாகனம் கொண்டுப் போக முடியாது. அதெல்லாம் பொய்யானக் காரியம். ஒங்களுக்கு நல்லாத் தெரியும் தோட்டத்திலிருந்து யாரையாவது ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டு போய் அவரு அங்க செத்துட்டா... பிரேதத்தைத் தோட்டத்துக்கு கொண்டு வர லொறியைத் தான் அனுப்புவாங்க. அது தான் வழக்கம்... அதை இப்ப நீங்க மாத்த முடியாது” - என்ற கொடியரசு.,

“நீங்க மந்திரியோட மரியாதைக்காகவும் மாடுகளை கொண்டு வருவதற்காகவும் லொறியை மாட்டுப் பண்ணைக்கு எடுத்துப்போக துடிக்கிறீங்க. ஆனா நாங்க செத்துப் போய் கிடக்கிற ஒரு தொழிலாளியோட பிரேதத்தை கொண்டுவர லொறியைக் கேட்கிறோம். நீங்க என்னடான்னா... மனுஷன் விட மாடு பெருசு... மந்திரியோட மரியாதை பெருசன்னு கதைக்கிறீங்க...” - என்று கொடியரசு சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போதே மோட்டார் பைக்கில் ஸ்டோர் கீப்பரும் அங்கு வந்து சேர்ந்து விட்டான். வந்தவன் சும்மா இருந்திருக்கலாம் அவனும் அவர்கள் பேச்சில் இடைபுருந்து...

“நீங்களெல்லாம் தோட்ட தலைவர்கள் தானே..?”

மந்திரிக்கு மதிப்புக் கொடுக்கணுமின்னு ஒங்களுக்கும் தெரியும்தானே. ஒங்க கட்சி தலைவர்கள் எல்லாம் மந்திரியாகத்தானே இருக்காங்க” என்ற கீப்பர்...

“மே தின விழாவுக்கு வந்து சேருங்கன்னு கட்சி சொல்லிட்டாப் போதும்... உடனே தோட்டத்து லொறியை எடுத்துக்கிட்டு ஆளுக்கு ஆள் மாலை களோடு மந்திரிக்குப் போட லொறியில தொத்திக்கிட்டு போகலையா? அப்பவெல்லாம் ஒங்களுக்கு மந்திரி பெருசு. ஆனா இப்ப மந்திரி கொடுக்கிற மாட்டை வாங்க லொறியை எடுத்துக்கிட்டு துரை போனா என்னவாம்?”

என்ற ஸ்டோர் கீப்பரை முறைத்துப் பார்த்த சக்திவேலுக்கு அவனின் சப்பை மூக்கு முகத்தில் ஒங்கி குத்த வேண்டும் போல் இருந்தது.

“ந்த பாருய்யா நீ என்னா தோட்டத்தில் பெரிய இடா...? என்னமோ ஓடிவந்து துரைக்கு தூக்கிக் கொடுக்குறியே? மந்திரியா இருந்தா என்னா மயிராண்டியாக இருந்தா எங்களுக்கு என்னா? மாடு பிடித்துக் கொண்டு வர தொரைக்கு தோட்டத்து லொறி வேணும். ஆனா... இந்த தேயிலைத் தோட்டத்து ஸ்டோர் அடுப்பிலக் கெடந்து மாட ஒழைச்சி... ஒழைச்சி நோய்வாய்ப்பட்டு நாவலப்பிட்டி வைத்தியசாலையில செத்துப்போன இந்த தோட்டத் தொழிலாளியோட சடலத்தை எடுத்து வர லொறிக் கேட்டா. இந்த தொரையோட சேர்ந்துக் கிட்டு நீயும் தொரைக்கு ஏத்த மாதிரி ஒத்து ஊதுறியா? ந்தாப்பாரு... நீங்கள் எல்லாம் தோட்டத்துக்கு புதுசா வந்தவங்க. இந்த தோட்டத் தொழிலாளர்களை பற்றி தெரியாமல் வாலாட்டாதீங்க! அப்புறம் வால ஒட்ட நறுக்கிடுவோம்.!” ஆத்திரத்தோடு சொன்னான் அவன்.

வாலை சுருட்டிக் கொண்டு பயத்தில் பதுங்கிப் போகும் நாயைப் போல போய்விட்டான் அந்த ஸ்டோர் கீப்பர்.

“ந்தாப் பாருதொர இப்ப மட்டும் லொறிய எங்களுக்கு கொடுக்காமல் நீ மாடுப் பிடிக்க கொண்டு போறதா இருந்தா இங்க நடக்கப் போறதே வேற...!” கையை உயர்த்திக் கொண்டு சொன்னான் கூட வந்த தொழிலாளர்களில் ஒருவனான சிவசாமி.

“என்ன நடக்கும்? துரையும் சற்று ஆத்திரத்தோடு கேட்டான்?

“என்ன நடக்குமா?” என்ற சிவசாமி, “தொர நீங்க லொறி கொடுக்க மறுத்தா இந்த பெக்டரியில எந்த மெசினும் ஓடாது. இந்த பெக்டரிக்குள்ள வேலை செய்யற அத்தனை தொழிலாளர்களும் வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டு பெக்டரிய விட்டு வெளியேறி வெளியே வந்துதான் நிற்பாங்க.

மந்திரியில்ல எந்தக் கொம்பன் வந்தாலும் இந்த தொழிலாளிங்க எந்த மெசினையும் இயக்க விட மாட்டாங்க. இயக்க விடவும் மாட்டோம்!

ரோலிங் ரூமில் கொழுந்து அரைக்கும் ரோதை களோ... எஞ்சின் ரூமில் உள்ள எஞ்சின் மோட்டர்களோ... ப்யரிங் அடுப்பே... சிப்டிங் ரூமில் உள்ள ரொட்டவேன், கொன்விட்டர் என்று எந்த இயந்திரம் இயங்காது. எந்த தொழிலாளியும் வேலை செய்ய மாட்டான். ஒரே ஸ்டைக் தான்.” உறுதியோடு சொன்ன சிவசாமி.

“தொர ஒனக்கு அப்பத்தான் புரியும் இந்த தொழிலாளர்களோடு சக்தி என்னன்னு” - என்றான்.

அதே நேரம் தொழிற்சாலையில் மேல்மாடியில் வேலை செய்து கொண்டிருந்த தொழிலாளர்கள் ஜன்னல் ஓரமாய் வந்து நின்று கொண்டு...

“ந்தப்பாரு சேர்... இந்த ஸ்டோர் அடுப்புலேயேக் கெடந்து ஒழைச்ச மனுசனுக்கு இப்ப லொறிக் கொடுக்காட்டி அப்புறம் நாங்கள் எல்லாம் வேலையை நிறுத்தி விட்டு சீமே இறங்கி வர தான் நேரிடும்!”- என்று அந்த தொழிலாளர்கள் குரல் கொடுக்கும் அதே நேரம் இயந்திரங்களின் ஓசை அடங்க...

“நாங்களும் தயாராகிவிட்டோம்! எங்க தொழிலாளிக்கு விரோதமாக எதுவும் நடக்க விட மாட்டோம்!”

குரல் எழுப்பியபடி பெக்டரி ரோலிங் ரூமில் வேலை செய்த தொழிலாளர்கள் அனைவரும் அங்கிருந்து விடுபட்டு முகப்பு வாசலில் வந்து நின்றனர். வேலைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த

டிமேக்கர்மார்களுக்கு என்ன செய்வதென்று புரிய வில்லை இயந்திரங்கள் அசைவற்று நின்று விட்டன.

“கலவரத்தை ஏற்படுத்தாமல் பிரேதத்தை கொண்டு வர லொறியைக் கொடுத்திடுங்க!”- ஒரு தொழிலாளி உரக்கக் கத்தினான்.

“இந்த வேக்கர்ஸ் எல்லாம் ஒன்று பட்டு விட்டார்கள் இதனால் ஏதும் கலவரம் ஏற்பட்டு நிலைமை விபரீதமாகி விட்டால்...”

துரைக்கு நினைத்து பார்க்கையில் பயங்கரமாக இருந்தது மேல்மாடியில் வாட்ட இலை அள்ளும் தொழிலாளர்களும் சீமே இறங்கி வர முற்பட்டனர்.

“நிலைமை மோசமாகுமோ” - நடுங்கிய துரை... டிரைவர் சீட்டில் அமர்ந்திருக்கும் லொறியின் சாரதியை நோக்கி...!

“டைவர் மாடு கொண்டு வர நமக்கு தோட்டத்து லொறி வேணாம். நீங்க ஆஸ்பத்திரிக்கு போய் அந்த செத்த ஆள ஏத்திகிட்டு வாங்க நமக்கு லொறியும் வேணா மாடு வேணா..! என்று சொல்லி விட்டு அவசரமாக ஓடிப் போய் முகப்பில் இருக்கும் பெக்டரியின் காரியாலயத்திற்கு நுழைந்து கண்ணாடி கதவை பட்டென்று சாத்தி கொண்டான்...

தொழிலாளர்களின் குரல் ஒங்கி ஒலிக்க அவன் நெஞ்சு படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது.

“தலைவரே... அவனோடு துரைத்தனமெல்லாம். நம்ம தொழிலாளியை எதுவும் செய்ய முடியாது நீங்கள் எல்லோரும் லொறியை கொண்டுபோய் அழகர்சாமி ஐயாவோட சடலத்தைக் கொண்டு வந்திருங்க. நம்ம தொழிலாளர்களுக்கு நாமதான் பலமாக நிற்கணும்.”

முகப்பில் நிற்கும் பெக்டரி தொழிலாளர்களில் ஒருவன் முஷ்டியை உயர்த்தி சொன்னான்.

தோட்டத்து தலைவர்களும் கமிட்டியின் முக்கியமானவர்களும் மற்றும் இளைஞர்களும் அந்தத் தோட்டத்து லொறியில் ஏறிக்கொள்ள அது அங்கிருந்து கிளம்பியது.

அதன்பின் பெக்டரி தொழிலாளர்கள் தங்கள் வேலைக்கு போக...

மீண்டும் தொழிற்சாலை இயந்திரங்கள் இரைச்சலுடன் இயங்கின.

அந்த இயந்திரங்களின் இரைச்சல்கள் கூட தொழிலாளர்களின் ஒருமித்த குரல் போல அந்த துரையை பயமுறுத்தின.

சிலேடை வெண்பா

இ.சு.முரளிதரன்

1.(ஜீவநதி சஞ்சிகையும் – தூர்க்கையும்)

அல்வாய் கலைக்கும் பரணிக்கும் பீடு தரும்
சொல்லணி செய் திங்கள் தலையெடுக்கும் – நல்ல
இலக்கியங்கள் ஏற்றித் தரிசிக்கும் தூர்க்கை
வளமான ஜீவநதி வாழ்த்து

2.(யேசுபிரானும் – சிற்பியும்)

கல்வாரி நோக்கல் தகர்க்கும் கரம் நீளல்
கள்வரையும் உள் செதுக்கல் மீளூயிர்க்கும் – தொல் தெய்வம்
நாளை வருகை எதிர்பார்ப்பால் சிற்பி நிகர்
ஏழைகள் மேய்ப்பராம் யேசு

3.(கமல்ஹாசனமும் – கதவும்)

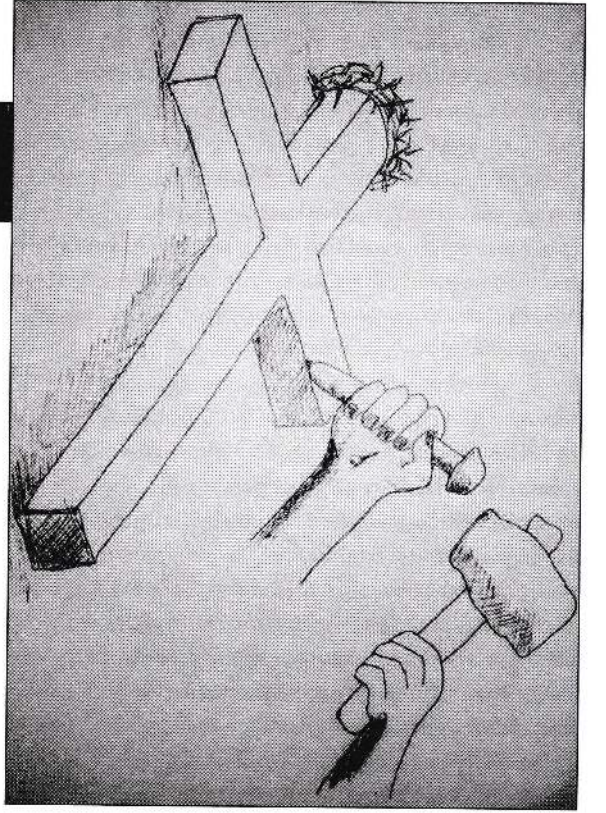
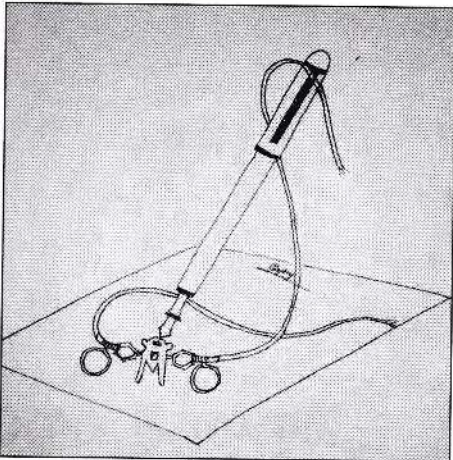
முத்தம் பதித்தலால் கீச்சிடலால் சாவிசேர்
புத்தகத்தலங்கரிப்பால் பல்படத்தின் – முத்திரையால்
ஆடலால் கைப்பிடித்துத் தள்ளுதலால் சொல் கமலும்
மூடு கதவினுக் கொப்பு

4.(தேர்வும் – திருமணமும்)

வாழ்த்தால் பெறுபேற்றால் வெற்றி அளவிடலால்
தாள் பதிவால் மண்டபத்தால் நல்முடிச்சால் – தோழன்
அருகிருப்பால் கைப்பிடிக்கத் தாழ் தலையால் தேர்வும்
திருமணமும் ஒப்பாந் தெளி.

5.(சிவனும் – குற்றியலுகரமும்)

ஆறுமுகம் நல்கும் உறுப்பமைவால் வன் கணங்கள்
ஏறும் விதியின் வடிவத்தால் – ஈறில்
உயிர் குறைக்கும் தன்மையால் குற்றுகரங் கூட
நயக்கும் சிவன்போல் எருது

6.(மாமரமும் – நெருப்பும்)

வடுநல்கிக் காய்க்கும் கொழுந்திருக்கும் ஓமம்
நடுநிறையும் ஓங்கி வளரும் – நெடுவேலன்
வாழ்வில் சிறப்பிடத்தை ஏற்றிருக்கும் மாமரத்தை
மூலும் நெருப்பென்றே சொல்

7.(அணிலும் – அம்பும்)

மரமேறும் கூரையும் கொள்ளும் இராமன்
கரத்தில் எழுகுறியும் உண்டாம் – அருமுயிர்
நூங்கும் விரைநாடு தன்மையால் அம்பையும்
நங்காய் அணிலெனவே நம்பு

8.(பாராளுமன்றமும் – மதுக்கடையும்)

குடிக்காகக் கூடும் வரிசேர் விடமாம்
கரும்பேச்சும் நாக்கிலதி காரம் – நடைபோடும்
வாக்குடைந்து தள்ளாடும் பாராளுமன்றஞ்சீர்
தூக்கின் மதுக்கடையே தேர்

9.(யானையும் – செருப்பும்)

கால்மீதிப்பால் தந்தம் விலைமதிப்பில் தேடுவதால்
தோல்வலியால் மன்னர் அரசமர்வால் – நாளும்
நடக்கவெழு சத்தத்தால் வார் அறுப்பால் யானை
அட்டா செருப்பிற்கு நேர்

10.(குமிழும் – வானும்)

சோதி இறைக்கும் அகம் நல்கும் மீயுர்ந்து
ஆதி அறியாத அற்புதமாம் – சீத
மதியுருக்கும் வாழ்வளிக்கும் மேற்கீழ்க் கணக்கில்
பதிந்தேறும் வான்போற் தமிழ்.

சிந்தனை வயப்பட்டிருந்த கணப்பொழுதை விலக்கி, நிஜவுலகில் பிரவேசிக்கின்றேன். என்ன ஆச்சரியம் பெளர்ணமி நிலா ஒற்றைக்காலில் நின்று தவம் செய்வதுபோல் என் கண்முன்னே காட்சி யளித்தது. 'சூரியக்கதிர் நடவடிக்கை' ஓய்ந்தபின்னர் கிராமத்துள் முதலில் தரிஷனம் செய்தவர்களின் கடை விழிவீச்சில் காணாமற்போன தேக்கம் யன்னலின் இடைவெளியால், ஷெல்வீச்சில் தலையிழந்த முற்றத்து ஒற்றைப் பணையின் தலையாக நின்றது பெளர்ணமி நிலா.

இல்லற தர்மத்திற்கு மதுரைக்கு வந்த சோதனை நிகழ்ந்தாயிற்று. எனது அறிவும் அனுபவ மும் பயனற்றதாயிற்று. ஒரு சராசரி மனிதனாகவும் நடக்காமல், ஏதோ ஒரு பிரகிருதியாக நடந்து கொண்டேன். அந்தத் துன்பியல் நிகழ்வு நடைபெற்று மூன்று நாட்களாகிற்று.

குறிதவறாத விமானக் குண்டுவீச்சினால், ஒழுங்கைக்கு ஒழுங்கை குஞ்சும் குருமனுமாகப் பிணங்கள் சிதறிக்கிடந்தன. ஊடகங்கள் தேசிய, சர்வதேசிய மட்டத்தில் அரசினையும், ஆயுதப் படையினரையும் பிய்த்து எடுத்துக் கொண்டிருந்தன. ஆனால் எனது வீட்டில் எவ்விதமான கேள்வி நியாயமும் இல்லாமல், ஒரு பாவமும் அறியாத சிசுவுக்கு, அதன் 'பிரமாக்களே' யமனான கொடுமை நடந்தேறி விட்டது.

அவள் ஆம் எனது இல்லத்தரசி, என்னை ஏறெடுத்துப் பார்க்கவும் இல்லை. என்னோடு பேச்சு

வார்த்தை வைத்துக் கொள்ளவும் இல்லை. ஏதோ கரப்பான் பூச்சியைப் பார்ப்பதுபோல, அருவெருப்பாக என்னைப் பார்ப்பதாக உணர்கின்றேன்.

அச்சம்பவம் சாதாரணமான ஒன்றா? நான் அப்படித்தான் நினைத்தேன் என்று அவள் நினைத்தாளோ! மனம் திறந்து பேசுவதாகவும் இல்லை. அவளது உணர்வு வெளிப்பாடுகள் எல்லாம் கண்ணீராகவே பெருக்கெடுத்து, உணர்வின் வெம்மையால் வற்றி வறண்டு, மீண்டும் மீண்டும் ஊற்றெடுத்தபடி...

அப்படியான படுபாதகச் செயலைச் செய்வதற்கு அவளைத் தூண்டுவதற்கு, இல்லை கட்டாயப் படுத்துவதற்கு முன்னர் எத்தனை நாட்கள் நித்திரை இல்லாமல் அவஸ்தைப் பட்டேன் என்பதை அவளுக்கு எப்படி எடுத்துரைப்பேன்.

இல்வாழ்வு என்பது வெறும் பொருளாதாரக் கணக்கு மட்டும்தானா? அன்பு, பாசம், காதல் எல்லாம் காவியங்களில் மட்டும்தானா? சாமானியன் வாழ்வில் எட்டாக் கனிதானா? வியாபாரிபோல இலாப நடட்டக் கணக்குப் போட்டுப் பார்ப்பவர்களுக்கு மட்டும்தான் வாழ்க்கை வசப்படுமா?

எனது தகுதிக்கு ஏற்றதாய் அமைந்த தொழிலுக்கு, என்னவோ மாதம் மூவாயிரம் ரூபாய் தான் சம்பளம். அதைவைத்தே மூன்று ஜீவன்கள் காலத்தை ஓட்டவேண்டும். மேலதிகமாக என்ன ஏது தொழில் செய்வது?

இவையெல்லாம் தனிமனித பிரச்சினைகள். அவற்றுக்காக வேண்டுமானால் குடும்பத்தாருடன்

“கலைந்த கருவும்”

“கலைந்த கருவும்”

சேர்ந்து உழையுங்கள். அல்லது உனது திறமையையும், தந்திரத்தையும் பிரயோகித்து முன்னேறு. முடியா விட்டால் உனது தலையெழுத்து, அவ்வளவுதானே வாழப்பழகிக்கொள்.

இதுதான் உலக நியதி. இதை மாற்ற நினைப்பவர்கள் கடவுளின் நியமங்களை மீறிய பாவிசுள், விரோதிகள். இப்படித்தான் நீதி நூல்களும் மதங்களும் போதிக்கின்றன. ஆனால் நாடு, இனம், மதம், மொழி, சாதி என்பவற்றுக்கு ஒரு கேடு நேருமென்றால், தனித்தும், சமூகத்துடன் சேர்ந்து போராடு. தேவைப்பட்டால் உயிரையும் தியாகம் செய்யத் தயங்காதே.

உன்னையும், உன் குடும்பத்தினரையும், உனது சொத்தினையும் இழந்தாலும் கவலைப்படாதே. அவை மறுபிறவியில் ஒன்றுக்குப் பத்தாகக் கிடைக்கும். சொர்க்கத்தில் நிரந்தர இடம்கிடைக்கும். இல்லா விட்டால் உனது வாழ்க்கை பன்றி வாழ்க்கைக்குச் சமனானது. நரகத்தில் சித்திரவதையை அனுபவிப்பாய்.

தலைமுறை தலைமுறையாக விதைக்கப்பட்ட இந்த விதையின் முளைத்திறன் அபாரமானது. அந்தப் பரம்பரை தர்மத்தை நிலைநாட்ட விரும்பியோ? விரும்பாமலோ? மந்தைக் கூட்டமாய், வருடக் கணக்காய் ஓடிக்கொண்டே இருக்கின்றோம், தாங்கும் சக்தி இல்லாவிட்டாலும்.

சண்டை தொடங்கினால் உயிரைக் கையில் பிடித்தபடி, சனம் ஓடுகிற பக்கமாக ஓடவேண்டும். திரும்பிவர வீட்டில் வைத்த பொருட்களில் பாதி மாயமாய் மறைந்திருக்கும். கேள்வி நியாயம் கிலோ என்ன விலை என்ற காலகட்டத்தில் யாரிடம் யார் கேட்பது? வாய்திறப்பதே அபத்தமான சூழ்நிலை.

வெளிநாட்டில் சொந்த பந்தம் இருந்தால் பாவப்பட்டு அப்பப்போ சிறு தொகையாவது கிடைக்கும். அதைவைத்துச் சாமாளிக்கலாம். அன்றாடம் காச்சிகளான ஏழைப் பரம்பரையில் இருந்து, படித்து உத்தியோகம் பார்க்கும், இரண்டுங் கெட்டான் 'வர்க்கத்தில்' வாழும் எம் போன்றோரின் கதி அதோகதி தான்.

இரண்டு வருட இல்லற சுகமாய் வாய்த்த மகளை வளர்க்க வேண்டும். பால்மா, உடுதுணி, உணவு என இத்தியாதிகள் ஏராளம். எதை வாங்குவது எதை விடுவது என்று தெரியாமல் தலையைச் சொறிஞ்சு சொறிஞ்சு தலை புண்ணானதே மிச்சம்.

இந்த இக்கட்டான நேரத்தில் அவள் சொன்னாள், தான் மீண்டும் தாயாகப்போகும் செய்தியை. தந்தையாகச் சந்தோசமடையும் தருணத்தில், வீட்டருகே கண்ணிவெடி வெடித்தது போல வெவ் வெவலத்துப் போனேன். கூழுக்கும் ஆசை மீசைக்கும் ஆசை என்றால், ஆப்பிழுத்த குரங்கு போல இப்படித் தான் அவ்வுத்தைப்பட வேண்டும் என்பது அனுபவப் பாடமாகியது. இதை நினைந்து அழுவதா? விதியை நோவதா?

விரலுக்கேற்ற வீக்கம் வேண்டும் என்பது எனது கொள்கை. மூவாயிரத்தில் அல்லாடும் பொழுதில் இன்னொரு ஜீவனா? எமது தரித்திரத்தில் இன்னொன்றா? வேண்டாம் அவளிடம் கெஞ்சினேன்.

வாய்திறந்து ஒன்றுமே பேசவில்லை. முடியாது என்று மறுத்திருக்கலாம்.

எமது குடும்ப வறுமையை உணர்ந்து சம்மதித்தாள் என்றே நினைத்தேன். இல்லை அதையும் தாண்டி அவளது தாய்மை வருந்துவதாகவே இப்போது உணர்கின்றேன். மௌனமாக எல்லா வலிகளையும் சிலுவையாகச் சுமந்தபடி, வேதனையின் ரணகளத்தில் உயிரோடு ஊசலாடுகிறாள். குருஷேத்திரத்தில் அம்புப்படுக்கையில் 'பீஷ்மர்' இப்படித்தான் வேதனையை அனுபவித்தாரோ?

அவளது மௌனமும் கண்ணீரும் உனக்கு தாம்பத்தியம் ஒரு கேடா? குடும்பம் நடாத்த வக்கில்லை, நீயும் ஒரு ஆம்பிளையா? என்ற கேள்விக் கணைகள் என்னைத் துளைத்தெடுப்பது போலிருந்தது.

தரித்திரன் இல்லற வாழ்வுக்கு ஆசைப்படுவது, முடவன் கொம்புத் தேனுக்கு ஆசைப்பட்டமாதிரி. சராசரி யாழ்ப்பாணத் தமிழன் தனது படிப்பினையும், உத்தியோகத்தினையும் முதலாக வைத்து, பெண் வீட்டாரை வருத்தி, கொழுத்த சீதனம் வாங்கித் திருமணம் செய்து, சொத்துச் சுகத்துடன் வாழ்கின்றான்.

இத்தகைய மரபு வழிப்பட்ட சிந்தனா முறைமையிலான சமூக அமைப்பில், சுயமாக உழைத்து வாழவேண்டும் என்ற நியாயமான மனித விழுமியம் உடையோர், எதிர்கொள்ளும் சவால்கள் ஒன்றா இரண்டா?

மூன்று நாட்களும் மூன்று யுகமாகி, துன்ப சாகரத்தில் மூழ்கியாயிற்று. அவளின் நோக்காடு கண்டு, மாமியார் எமது மகளை தனது வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றது, சௌகரியமாக அமைந்து விட்டது. இன்று மகளை அழைத்துவரும்படி கூறி விட்டேன். மகளுக்காக எமது இல்லற வண்டி ஓடத் தானே வேண்டும்.

மகளின் வருகையுடன் அவள் தனது வலிகளை ஜீரணித்தவாறு இயங்கத் தொடங்கிவிட்டாள் இயந்திரம்போல, புயலுக்கு முன் பின்னான அமைதி மையங்கொண்டது எமது வாழ்க்கைப் படகில்.

அந்த மௌன மொழித் துணிக்கைகளின் அதிர்வுகள் மெல்ல மெல்ல எனது மூளையைத் தாக்கத் தொடங்கின. மின்காந்த அலைகளின் தாக்கத்தினால் அருகிப்போகும் சிட்டுக் குருவிகளாய் என் சந்தோஷங்களும் தொலைந்து கொண்டேயிருந்தன.

எனது அன்பு மகளின் பிஞ்சுக் கரங்களைப் பற்றிப் பிடித்தவாறு, வீட்டிற்கு வெளியே வருகின்றேன். நிர்மலமான கிழக்கு வானில், உதய சூரியன் தனது பொற்கதிர்களை வீசித் தரிசனம் தந்துகொண்டிருந்தது. மகள் தனது விழிகளை அகலத் திறந்து, மகிழ்ச்சியின் எல்லையைத் தொட்டவாறு, எனது கைப்பிடியைத் தளர்த்தி முற்றத்தில் துள்ளி ஓடுகின்றாள்.

டொக்.. டொக்.. ஏதோ ஒரு சத்தம், என் காதுகளில் துல்லியமாக ஒலிக்கின்றன. சுற்றும் முற்றும் பார்வையைச் சுழல விடுகின்றேன். ஒன்றுமே தென்படவில்லை.

தலையிழந்த முற்றத்து ஒற்றைப் பனையை, அண்ணாந்து பர்க்கின்றேன். மரங்கொத்திப் பறவையொன்று, தனது வைரித்த சொண்டினால், மரத்தின் உச்சியில் டொக்கு.. டொக்கு எனக் கொத்திக் கொண்டிருந்தது.

மலையக நாவல்களும் தொழிற்சங்க அரசியலும். தி.ஞானசேகரனின் கவ்வாத்து நாவலை முன்னிருத்தி சில குறிப்புகள்

அ. மலையக தொழிற்சங்க வரலாறு சிறு அறிமுகம்.

இலங்கை மக்களின் தொழிற்சங்க உருவாக்கத்திலும் அதன் இயக்கத்திலும் பெருந்தோட்டத் துறையின் உருவாக்கம் மிக முக்கியமான பங்காற்றியுள்ளது. கோப்பிக்கலத்திலேயே பெருந்தோட்ட நிருவாகத்தின் நெருக்கடிகளுக்கு எதிராக தொழிலாளர்கள் ஒன்றிணைந்து வேலைப்புறக் கணிப்பு செய்திருந்தாலும் (இரா. சடகோபன், 2015) அவை அமைப்புரீதியான நடவடிக்கைகளாக அமையவில்லை. “1931 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 19 ஆம் திகதி நடேசய்யர் இலங்கை இந்திய சம்மேளனம் என்ற அமைப்பை தொழிற்சங்க சட்டப்படி பதிவு செய்தார்” என அந்தனி ஜீவா தனது ‘மலையக தொழிற்சங்க வரலாறு’ என்ற நூலில் எழுதுகின்றார். (2005:10). இதனை ஒரு தொழிற்சங்கமாக பதிவு செய்வதற்கு முன்பாகவே மலையக தொழிலாளர்களின் பிரச்சினைகளைத் தேடியறிபவராகவும், அப்பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கான பல பிரயத்தனங்களை மேற்கொள்பவராகவும் கோ. நடேசய்யர் அறியப்படுகின்றார். குறிப்பாக பத்திரிகை வெளியிடல் (தேச நேசன் 1921) ஏ.ச. குணசிங்கவுடன் இணைந்து தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டமை போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம். இதனைத் தொடர்ந்து 1939 ஆம் ஆண்டு நேருவின் வருகையுடன் அவரது ஆலோசனையின் பேரில் “இலங்கை இந்திய தொழிலாளர் காங்கிரஸ்” உருவாக்கப்படுகின்றது. இலங்கை வாழ் இந்திய தொழிலாளர்கள் சார்பாக இது உருவாக்கப்பட்டிருந்தாலும் மலையக தொழிலாளர்களின் ஒட்டுமொத்த அபிலாசைகளையும் பிரதிபலிக்கும் நோக்கத்துடன் இது தோற்றம் பெற்றிருந்ததா என்ற வினா ஆய்வுக்குரியது.

“இலங்கை வாழி இந்தியர்களின் நலன்களை பாதுகாப்பதற்கு ஒரு தனியாக மத்திய நிறுவனம் அவசியம் என உணரப்பட்டதால் “இலங்கை இந்திய காங்கிரஸ்” உருவாக்கப்பட்டது. (1939) இது உருவாவதற்கான பிரகடனத்தில் எச். எம். தேசாய், எஸ். ரல்பாசா, எம். டி. கான், ஐ. எக்ஸ். பெரகரே, எப். எம். காளி, எஸ். ஆர். எம். வள்ளியப்ப செட்டியார், சி. கே. குஞ்சிராமன், பெரிசுந்தரம், எஸ். பி. வைத்திலிங்கம் என 14 அங்கத்தவர்கள் நகர் சார்ந்தோரும் பெருந்தோட்டங்களைச் சார்ந்தோருமான இந்தியர்களே கூடுதலான பிரதிநிதித்துவம் பெற்றிருந்தனர்.” (வ. செல்வராஜா 2018: 17)

இக்கூற்றின் படி இலங்கையில் வாழ்ந்த இந்திய வர்த்தகர்களின் நலன்களைப் பேணுவதற்கும் அவர்களின் குடியரிமை பாதுகாப்பிற்குமான ஒரு அமைப்பாகவே இலங்கை இந்திய தொழிலாளர் காங்கிரஸின் அமைவாக்கம் இடம்பெறுகின்றதென துணியலாம் இதுவே பின்னர் இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸாக பெயர் மாற்றம் பெற்றது.

1940 களின் பின்னர் இலங்கையில் தேசிய ரீதியாக முனைப்பு பெறத் தொடங்கிய இடதுசாரி தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகள் மற்றும் அரசியல் நடவடிக்கைகள், மலையக தொழிற்சங்க செயற்பாடுகளிலும் பல்வேறு தாக்கங்களை ஏற்படுத்தின. இலங்கை பெருந்தோட்ட 1944 ஜனநாயக தொழிலாளர் காங்கிரஸ் 1956, முதலிய தொழிற்சங்கங்களின் உருவாக்கமும் அதன செயற்பாடுகளும் இக்காலப்பகுதியில் மலையக தொழிற்சங்க

சு. தவச்சல்வன்

உருவாக் கத்திலுள்ள முரண் நிலைகளுக்கான உதாரணங்களாக குறித்துக்காட்டலாம். தொடர்ந்து இலங்கை தேசிய தோட்டத் தொழிலாளர் சங்கம் 1958, தொழிலாளர் தேசிய சங்கம் 1965, செங்கொடி சங்கம் முதலிய தொழிற்சங்கங்கள் மலையக தொழிலாளர்களை பிரதிநிதித்துவம் செய்யும் தொழிற்சங்கங்களாக தம்மை அமையாளப்படுத்திக் கொண்டன. இவை தவிர மேலும் பல தொழிற்சங்கங்களைப் பற்றி அந்தணி ஜீவா பட்டியலிடுகின்றார் (2005: 23) இந்த தொழிற்சங்கங்களின் உருவாக்கங்கள் இவ்வாறிருந்தாலும் இவற்றின் அண்மைக்காலப் போக்குகள் பெரும் விமர்சனத்துக்குரியவையாகவும் தொழிலாளர் குறித்த இவற்றின் வகி பங்கு ஆய்வுக்குற்படுத்தப்பட வேண்டிய விடயமாக உள்ளது. ஏறத்தாழ 87 வருட தொழிற்சங்க வரலாற்றைக் கொண்ட எங்களால் தொழிலாளரின் அடிப்படை பிரச்சினைகளுக்கு எத்தனை சதவீதம் நிரந்தர தீர்வு பெற்றுக் கொடுக்க முடிந்தது என்பது அதிர்ச்சிக் குரிய வினாவாகும்.

ஆ. மலையக நாவல்களில் தொழிற்சங்க அரசியல் பிரதிபலிப்புகள்

இதுவரையில் சுமார் அறுபதுக்கும் மேற்பட்ட நாவல்கள் மலையகத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு வெளிவந்திருக்கின்றன. 'தூரத்துப் பச்சை' (1964) முதல் 'கட்டுபொல்' 2018 வரை அவை பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் பல்வேறு பிரச்சினைகளை பேசியிருக்கின்றன. குறிப்பாக

- மலையக மக்களின் வருகையும் அதன் அவலங்களும்.
- குடியரிமைப் பிரச்சினை, பிரஜாவுரிமைப் பிரச்சினை
- சிறிமா சாஸ்த்திரி ஒப்பந்தம் புலம்பெயர்வு
- தொழிற்சங்க உருவாக்கம், அதன் சிதைவுகள்
- தோட்டங்கள் தேசியமயமாக்கம்/ தனியார் மயமாக்கம்.
- தொழில் பிரச்சினைகள் மற்றும் உள்ளாந்த பிரச்சினைகள்
- இனக்கலவரம், இனமுரண்பாடு குடியேற்றத்திட்டம்.

முதலிய விடயப் பொருட்களையும் இவை தவிர்ந்த வேறுசில உதிரிப்பிரச்சினைகளையும் மலையக நாவல்கள் இதுவரையில் பேசியிருக்கின்றன. எனினும் மலையகத்தில் இடம்பெற்ற தொழிற்சங்க உருவாக்கம் மற்றும் அதனை முன்னிறுத்திய போராட்டங்களை மலையக நாவல்கள் அழுத்தமாக பேசவில்லையென்ற குற்றச்சாட்டுகளும் உண்டு. பொதுவாக மலையக புனைகதைகள் இவற்றுக்கு அழுத்தம் கொடுக்க வில்லை என குறிப்பிடுவதுண்டு. இக்கருத்தை முற்று முழுதாக ஏற்றுக் கொள்ளவும் முடியாது. மலையக நாவல்களில் 'தூரத்துப் பச்சை', 'மலைக் கொழுந்து', 'வீடற்றவன்', 'முட்டத்தினுள்ளே சொந்தக்காரன்' முதலிய நாவல்களில் தொழிற்சங்க உருவாக்கம், தொழிலாளரிடையே தொழிற்சங்கம் பற்றிய சிந்தனைகள், தொழிற்சங்கப் பிரச்சினைகள் மற்றும் போட்டிகள் தொழிற்சங்க சிதைவுகள் அவற்றின் விளைத்திறன்ற தன்மை முதலிய விடயங் களை இந்நாவல்கள்

தன்னகத்தே கொண்டுள்ளன. இங்கு கவனிக்க வேண்டிய முக்கியமான விடயம் யாதெனில் கோகிலம் சுப்பையாவின் தூரத்துப் பச்சை முதல் (1964) தி. ஞானசேகரனின் கல்வாத்து (1990) வரை யாக நாவல்களில் தோட்ட தொழிலாளர்களின் பிரச்சினைகளுக்கு நிரந்தர தீர்வு தொழிற்சங்கங்களினூடாகவே காணமுடியும் என்ற நம்பிக்கையாகும். இந்நாவல்களில் வரும் பாத்திரங்கள் இந்த நம்பிக்கையுடன் உடன் படுபவையாகவே படைக்கப்பட்டு உள்ளன. இந்நாவலா சிரியர்களின் கருத்து நிலையும் இவ்வாறானதே என்பதில் ஆச்சரியமில்லை.

"தொழிற்சங்கங்களின் வளர்ச்சியால் தொழிலாளர் பெற்றுக் கொண்ட நன்மைகள் ஏராளம். நீண்டகாலம் 'ஆமாம் சாமி' களாகத் தலைக்குனிந்து வாழ்ந்த தொழிலாளர்கள் தலை நிமிர்வும் விழிப்புணர்வு பெறவும் தொழிலாளர் என்னும் வர்க்க உணர்வு வளரவும் எழுச்சியுறவும் தொழிற்சங்கங்கள் முக்கிய பங்காற்றின. அதே சமயம் சுயநல மக்களின் திட்டமிட்ட சதிச் செயல்களினால் ஏட்டிக்குப் போட்டியாக தொழிற்சங்கங்கள் அவற்றுக்கிடையே போட்டி பொறாமைகளும் காட்டிக்கொடுப்புகளும் கழுத்தறுப்புக்களும் பெருகிய போது அவை தொழிலாளரின் ஒற்றுமையை குலைத்தன. வாழ்வை சீர்குலைத்தன. சண்டை சச்சரவுகளை மூட்டி விட்டன. எதிரிகளுக்கு சாதகமான சூழ்நிலையை ஏற்படுத்தின: தொழிலாளர்களின் குடும்ப அங்கத்தினர்களிடையிலும் பிளவுகளையும் சண்டை சச்சரவுகளையும் ஏற்படுத்தின. (க. அருணாசலம் 1999: 263)

தொழிற்சங்கங்கள் உருவாக்கக் காலத்தில் வெளி வந்த சி. வி. யின் 'வீடற்றவன்', நாவல் விமர்சகனிடத்தில் கவனம் பெற்றிருந்தது. இந்நாவலில் சி.வி மலையகத் தொழிலாளர்களின் அவலத்தையே பேசுகின்றார். தொழிலாளர்களின் வீரியத்தை சோர்வு வாத்தத்துக்குள் தள்ளும் முயற்சி என்று இந்நாவல் குறித்து பல விமர்சனங்கள் முன்வைக்கப்பட்டன. இதனை ஒரு படைப்பு தன்னளவில் நிறைவு பெற வேண்டிய யதார்த்தத்தையே அந்நாவல் கொண்டிருக்கின்றது. என்று குறிப்பிடலாம். மலையக தொழிற்சங்க போராட்டங்கள் நடைபெற்றக் காலத்தில் வாழ்ந்த சி.வி அவரது படைப்புகளில் குறிப்பாக புனைவுகளில் கொண்டுவர தவறிவிட்டார் என்ற குற்றச்சாட்டும் இங்கு கவனிக்கத் தக்கது. தொழிற்சங்க அமைப்புகளினூடாக மலையகத் தொழிலாளர் பிரச்சினைகளுக்கு தீர்வு காணலாம் என்று மலையக நாவல்கள் முன்வைத்த கருத்து நிலை யதார்த்த முரணை சந்தித்திருக்கின்ற சூழ்நிலை ஒரு புறமிருக்க மலையக நாவல்களும் தெண்ணூறுகளுக்கு பின்பு ஒரு தேக்க நிலையை அடைந்திருக்கின்றன என்பது பொதுவாக கூற வேண்டிய கருத்தாகும்.

மலையக தொழிற்சங்க அரசியல் வரலாறு ஒவ்வொரு காலக்கட்டத்திலும் ஒவ்வொரு முகத்தை வெளிப்படுத்தி வந்திருப்பதை மலையக அரசியல் வரலாறு நமக்கு சுட்டிக்காட்டுகின்றது. மலையக நாவல்களும் இதனை பிரதிபலிக்க தவறவில்லை. முக்கியமாக மலையக அரசியலில் தொழிற்சங்கங்கள் உருவாகத் தொடங்கிய காலப்பகுதியிலேயே அதற்குள்ள பிளவுகளும் உருவாகத் தொடங்கி விட்டன என்றே செல்ல வேண்டும். இது பற்றி இர. சிவலிங்கம் கூறும் கருத்தும் கவனிக்கத்தக்கது.

“ஒரே தோட்டத்தில் பல தொழிற்சங்கங்கள் தங்களுக்கிடையில்தொழிலாளர்களை பகிர்ந்துக் கொள்வதனால் தோட்டங்களில் தொழிற்சங்க போட்டியும் பகைமையும் வளர்க்கப்பட்டு தொழிலாளர்கள் பல துண்டுகளாக உள்ளனர். இவர்களது ஐக்கிய சக்தி குறைந்துள்ளது.” (1988:37)

மலையக நாவல்களில் இந்த தொழிற்சங்க அரசியல் சார்ந்த விடயங்கள் அக்காலக்கட்ட நிகழ்வுகளுக்கேற்ப வெளிப்படுத்தப்பட்டிருந்தாலும் தோட்டங்கள் தேசியமயமாக்கப்பட்ட 1970 முதல் தொழிற்சங்கங்கள் முதலாளித்துவ கொள்கைப் போக்குடைய அரசியல் கட்சிகளாக பரிணமித்த 1990 வரையான காலப்பகுதி மிகமுக்கியமான காலப்பகுதி எனக் குறிப்பிடவேண்டும். இக்காலக்கட்டத்தில் மலையக தொழிற்சங்க அரசியலில் பல மாற்றங்கள் நிகழ்ந்துள்ளன. இதனை தி. ஞானசேகரனின் ‘கவ்வாத்து’ என்ற நாவல் மிக நுட்பமாக பிரதிபலித்துள்ளது. இந்தக் காலக்கட்டத்துடன் கவ்வாத்து நாவல் எவ்வாறு ஒத்துப் போகின்றது. என்பதையும் அவதானிக்க வேண்டும். இக்கட்டுரையின் பிற்பகுதி கவ்வாத்து நாவல் குறித்து தான் அமைகின்றது.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் முன்னரைப்பகுதியில் உருவாகிய தொழிற்சங்கங்கள் பின்னரைப்பகுதியின் இறுதிக்காலங்களில் சிதைவுறத் தொடங்கின. தொழிற்சங்கங்களின் பலம் இழக்கத் தொடங்கியது மட்டுமல்லாது அவை கட்சிகளாக மாறுகின்ற காலப்பகுதியில் தான் இந்நாவல் வெளிப்படுகின்றது. தொழிலாளர்களிடையே இன்றும் கட்சிகளை யூனியன் என்று சொல்லுகின்ற போக்கு காணப்படுகின்றது. இது வெறுமனே இது பற்றி தெரியாமல் சொல்லுகின்ற போக்கு என்பதை விட தொழிலாளர்களிடையே காணப்படுகின்ற தொழிற்சங்க பலம் குறித்த உணர்வுகளின் வெளிப்பாடாகவே உணர முடியும். ஆனால் தொழிற்சங்கங்களோ அதற்குரிய பலமான அம்சங்களை இழந்து முதலாளித்துவ பண்பைக் கொண்ட கட்சிகளாகவே உருமாறியிருக்கின்றன.

(ஐ). தி. ஞானசேகரனின் நாவல்கள்.

மலையக நாவல் வரலாற்றில் முதன்மைப் படுத்தி பார்க்கக் கூடிய நாவலாசிரியராக தி. ஞானசேகரன் விளங்குகின்றார். குருதிமலை (1979), லயத்துச் சிறைகள் (1994), கவ்வாத்து (1996), ஆகிய மூன்று நாவல்களை தந்து அவர் மலையக இலக்கியத்துக்கு வளம் சேர்த்திருக்கின்றார். மலையக தொழிலாளர்களின் பிரச்சினைகளை மிகத் தீவிர கவனத்துடன் இந்நாவல்கள் பேசுகின்றன என்று 1970களில் இடம் பெற்ற “தேயிலை தோட்டங்களை தேசிய மயமாக்கல்” என்ற நிகழ்ச்சித்திட்டத்தின் பின்னணியில் இடம் பெற்ற “தோட்டங்களை சிக்கனமயப்படுத்தல்” எனும் கொடுமான செயற்பாடுகளின் விளைவுகள் தோட்டத் தொழிலாளர்களையும் அவர்களது இருப்பையும் எவ்வாறெல்லாம் காவுக் கொண்டன என்ற தொனியில் அந்நாவல் அமைந்துள்ளது. தோட்டங்கள் தேசிய மயப்படுத்தப்பட்ட பின்னர், நடந்த அவலங்களையும் பிரச்சினைகளையும் லயத்துச் சிறைகள் பல கோணங்களில் ஆராய்கின்றது. இம்மூன்று நாவல்களிலும் மிகக்

குறுகிய பரப்பில் இது அமைந்தாலும் நாவல் எழுந்த காலப்பின்னணியின் சமூக ஊட்டங்களை மிக நிதானமாக கவனித்து சொல்லிவிடும் புனைவு இந்நாவலில் முதன்மைப் பெறுகின்றது.

(ஈ) கவ்வாத்து நாவலில் தொழிற்சங்க போராட்டம்.

ஞானசேகரனின் குருதிமலை 1970 களில் இடம்பெற்ற தேசிய மயமாக்கத்தின் பின்னணிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தாலும் அக்காலத்தில் தொழிற்சங்கங்களின் இயக்கச் செயற்பாடுகளை பெரிதும் பேசவில்லை என்று பேரா. க அருணாசலம் குறிப்பிடுகிறார். “தி. ஞானசேகரனின் இதனாந் போலும் குருதிமலை நாவலில் தொழிற்சங்கங்களை பற்றி அதிகம் அலட்டிக் கொள்ளவில்லை” (1999 : 493) ஞானசேகரன் அலட்டிக் கொள்ளவில்லை என்பதை விட சில தொழிற்சங்கங்கள் அலட்டிக் கொள்ளவில்லை என்பதே சரியாக இருக்கும். 1992 ல் தோட்டங்கள் மீண்டும், தனியார் மயப்படுத்தப்படுகின்றது. முதலாவது அம்சமாக 502 தோட்டங்கள் முகவர்களுக்கு கீழேயும் மிகுதியாய் இருந்த 449 தோட்டங்கள் தனியார் முகாமைத்துவத்துக்கு கீழேயும் ஒப்படைக்கப்பட்டு இருந்தன. இந்த அடிப்படையில் 95885 ஹெக்டேயர் தேயிலைத் தோட்டங்களும் 306699 தொழிலாளர்களும் தனியார் தோட்ட முகாமைத்துவத்துக்குள் வருகின்றார்கள்.” (A.P. Kanapathipillai: 2011:116)

இந்தக் காலப்பகுதியில் மலையக தொழிற்சங்கங்களுக்கிடையே நிரந்தரமான கருத்தொருமைப்பாடு இல்லை தொழிலாளரின் தொழில் சார் உரிமைகள் அவருக்கு வழங்கக் கூடிய சலுகைகள் முதலியவற்றை பெற்றுக் கொடுப்பதற்கு கம்பனிகளிடம் போராட வேண்டியநிலை ஏற்பட்டது. முதலாளித்துவமும், தொழிற்சங்கங்களை பிளவுப்படுத்தி தொழிலாளர்களின் உரிமைகளை ஓருமித்து வென்றெடுப்பதில் பல சவால்களை தொழிற்சங்கங்களுக்கு கொடுத்தன. இந்த காலக்கட்டங்களை தான் கவ்வாத்து நாவல் பின்னணியாய்கொண்டுள்ளது.

இந்நாவலில் தொடக்கமே கவ்வாத்துக் காட்டில் தான் தொழிலாளர்கள் மீதான கண்டாக்கு முதலிய எயர் அதிகாரிகளின் கெடுபிடிகளை மையமாக வைத்தே பிரச்சினைகள் தொடங்குகின்றன. கவ்வாத்துக் காட்டில் முருகேசு மற்றும் சக கவ்வாத்துக்காரர்களின் வேலை கணக்கம் நாள் பிந்துகின்றது என்ற ரீதியில் அவர்களுக்கு அன்றைக்கு பேர் போடுவது இல்லை என்று கண்டாக்கு சொல்லி விடுகின்றார். அதற்கு எதிராகவே முருகேசு கவ்வாத்துக் கத்தியை தூக்கிக் கொண்டு அவரை வெட்டிப் போகின்றான்.

இந்த சம்பவத்தை கண்டாக்கு தனக்கு சாதகமாக பயன்படுத்திக் கொண்டு துரையிடமும் பொலிஸாரிடமும் தன்னை கொலை செய்ய வந்ததாக முறையிடுவதற்கு தயாராகின்றார். கண்டாக்கின் வேலைகளை முன் கூட்டியே அறுந்த தொழிலாளர்களும் தமது தொழிற்சங்க தலைவர் முத்துச்சாமியுடன் துரையிடம் செல்கின்றார்கள். இதற்கு பின்னர் நடைபெறுகின்ற விடயங்களில் தான் நாவலாசிரியர் தொழிற்சங்கத்தின் பலம், தொழிலாளர்களின் ஒற்றுமை, தொழிலாளர்களின் சிதைவு முதலிய விடயங்களை இந்நாவலில் விவாதிக்கின்றார்.

அதிகாரிகளின் சுரண்டல்

இந்நாவலில் தொழிலாளர்களுக்கும் கண்டாக்கும் பிரச்சினைகள் ஏற்படுவதற்கான மையப்புள்ளியாக அமைவது குறித்த நாட்களில் கவ்வாத்து வேலையை அவர்கள் முடிக்கவில்லை. என்பதை சுட்டிக்காட்டியே அவர்களுக்கு பேர் இல்லை என்கின்றார்கள். இதற்கு பதிலளிக்கும் தொழிலாளர்கள்.

“தொரை கண்டக்கையாவைப் பத்தி ஓங்களுக்கு ஒன்னும் தெரியாது. மாட்டுக்கு புல்லு அறுக்கிறதற்கும் வெறகு வெட்டுறதற்கும் தோட்ட வேலை செய்யிரதற்கும் கவ்வாத்து ஆளுங்களை எடுத்து கள்ளபேரு போடுறாரு அதனாலதாங்க ஆள் கணக்கு கூடிப் போகுது”

என்று துரையிடம் முறையிடும் தொழிலாளர்கள் கண்டாக்கு செய்யும் அநியாயங்களையும் அவர்களுக்கு அவர் கொடுக்கும் நெடுக்கடிகளைப் பற்றியும் பேசுகின்றார்கள்.

“கொழுந்தாளுங்களுக்கெல்லாம் அநியாயமாக றாத்தல் வெட்டுறாங்க: புள்ளைக்காறிங்களுக்கு ஒழுங்கா லீவு கொடுக்குறது இல்லை. இதுக்கெல்லாம் ஒரு முடிவு கண்டாகனும்” - வாள்காரச் சின்னப் பெருமாள்

“தொரையும் கண்டக்குப் பேச்சைக் கேட்டுக்கிட்டு ஆடுறான்: அவனுக்கும் ஒரு முடிவு கட்டனும்.” செவனு

தொழிலாளர்கள் இவ்வாறு முறையிடுவதும், தர்க்கம் பண்ணுவதும் தங்களுக்கள் நிர்வாகத்துக்கெதிராக சில தீர்மானங்கள் எடுப்பதும் புதிய விடயமல்ல. மலையக நாவல்களிலும் இது பற்றிய பதிவுகள் இல்லாததொன்றும்மல்ல. பெருந்தோட்டத்துறை ஆரம்பித்ததில் இருந்து இந்த விடயங்களை பல நாவல்கள் பதிவு செய்து வந்துள்ளன.

தோட்டத்துரையில் அதிகாரிகளாக கடமை யாற்றும் உத்தியோகத்தர்கள் பற்றிய ஆய்வுகள், மற்றும் புனைவுகள் மிகவும் குறைவு இது தொடர்பாக வெளிப்படையாக கலந்துரையாடல்களும் இல்லை. பெருந்தோட்ட வருமானத்தில் பெருந்தொகை இலாம் மனித உழைப்பை சுய லாபத்திற்காக சுரண்டுதல் தோட்ட உடைமைகள் வளங்களை கொள்ளையிடுதல், தொழிலாளர்களுக்கும் துரைகளுக்கும் இடையில் தரக்களாக செயல்பட்டு இருபக்க இலாபத்தையும் அடைதல். தொழிலாளர்களைக் காட்டிக் கொடுத்தல். இத்தனை செயற்பாடுகளுக்கும் இவர்கள் மூலக்காரணமாக விளங்குகின்றார்கள். இந்நாவல் பிரச்சினை ஆரம்பித்ததில் இருந்து போராட்டங்களை சிதைத்து தொழிலாளரை பிரித்தது வரை கவனமாக பதிவு செய்கின்றது.

தொழிலாளரின் உரிமையும் தொழிற்சங்கப் போராட்டமும்.

தொழிலாளர்கள் கண்டாக்கு திணரிக்கும் கெடுப்பிடிகளுக்கும், அவர்களது பிரச்சினைகளுக்கும் நிரந்தரமான தீர்வு துரையிடம் இருந்தும் தோட்ட நிர்வாகத்திடம் இருந்தும், கிடைக்காத காரணத்தினால் தொழிற்சங்க தலைவர் முத்துச்சாமி தலைமையில் அந்தத் தோட்டத்தின் அனைத்துத் தொழிலாளர்களும் வேலை நிறுத்தப் போராட்டத்தை மேற்கொள்ளுகிறார்கள்.

தோட்டத்தில் வேலை நிறுத்தம் தொடங்கி பல நாட்களாகின்ற தழ்நிலையில் அங்குள்ள யதார்த்த நிலையை அந்தத் தோட்டத்தில் உள்ள பெண்களின் குரலில் முகத் தெளிவாக நாவலாசிரியர் பதிவு செய்துள்ளார். மலையில் பச்சை பசேலென தளிரும் கொழுந்துகளை பறிக்க முடியாத நிலை, இருக்கின்ற தங்க நகைகளை அடகு வைத்தல், பலாக்காய் முதலிய காய்களை அவித்து உண்ணுதல் இதெல்லாம் “ஸ்ரைக்” நடக்கும் காலத்தில் இடம்பெற்று வேலை நிறுத்தப் போராட்டத்தில் வெற்றியடைய முயற்சிப்பார்கள்.

அந்த தோட்டத்தின் அப்போதைய தழ்நிலையை ஒரு பெண் குரல் இவ்வாறு வெளிப்படுத்துகின்றது.

“இங்க பாடும்மா ஓங்களுக்கெல்லாம் சரி மாடு கண்ணு வச்சிரிக்கிங்க பரவாயில்லை எங்க ஆட்டில மூணு புள்ள... அது பத்தாம மாமாவும் மரியும் பென்சன் காரங்க... இந்த மாசத்தில இப்பவே பத்து நாள் வேலையில்லை, தீவாளி அட்வான்ஸ் வேற புடிக்கிறாங்க... அடுத்த மாசம் சம்பளமே இருக்காது: அரை வயிரு தான் தெரியுமா? இந்த ஸ்ரைக் வேற முடிஞ்சு பாடிக்கலை.”

கவ்வாத்து நாவலை பொறுத்தவரையில் ஆண்களின் போராட்டம் அவர்களின் குரல்கள் தொழிலாளர்களின் பொதுவான பிரச்சினைகளுக்கு தீர்வு கேட்டு செயல்பட்ட பெண்களின் குரல்களோ அந்த போராட்டத்தின் உடனடி விளைவுகளைப் பேசுகின்றது எனலாம்.

இளம் தொழிலாளர்கள், பெண்கள், தொழிற்சங்க தலைவர் முத்துச்சாமி, முருகேசு, செபமாலை என்று தோட்டமே தமக்கு வெற்றி கிடைத்துவிடும் என்ற நம்பிக்கையில் இவ்வேலை நிறுத்தப் போராட்டத்தில் முழுமூச்சுடன் ஈடுபடுகின்றனர். தலைவர் முத்துச்சாமி யின் மீது முழுமையான நம்பிக்கை வைத்து செயற்படுகின்றனர். ஆனால் அந்த தோட்டத் துரை அதற்கு மசிவ தாயில்லை. தொழிற்சங்க பிரதிநிதியும் துரையிடம் பேசி தீர்வு அடைவதில் முன்னேற்றம் காண்பதாயில்லை.

(உ) தொழிற்சங்க சிதைவுகளும் தொழிலாளர் போராட்டத்தின் தோல்வியும்.

தொழிற்சங்கத் தலைவர் முத்துச்சாமி யின் தலைமையில் அத்தோட்டத்தில் இயங்கும் ஒரே ஒரு தொழிற்சங்கத்தைச் சேர்ந்த அத்தனை தொழிலாளர்களினதும் ஒன்றிணைந்த போராட்டம் எவ்வாறு உடைத்து நொருக்கப்படுகின்றது என்பதையும் இந்நாவலில் அழுத்தமாகவே பதிவு செய்துள்ளார் தி.ஞானசேகரன்.

முக்கியமாக இக்காலக்கட்டத்தில் தொழிலாளர்களது பிரச்சினைகளை பேசி அல்லது போராடி வெல்ல முடியாத பலவீனமான போக்கையே தொழிற்சங்கங்கள் கொண்டிருந்தன. என்பதை இந்நாவலிலும் காணலாம். தொழிற்சங்கத்தின் கோரிக்கையை அத்தோட்டத்துரை என்பதாகவும் இல்லை. இறுதியில் தொழிலாளர் வேலைக்கு போனதும் பேசிமுடிக்கலாம் என்ற முடிவுக்கு வருகின்றார். இது இவ்வாறுருக்க தொழிலாளர்களின் போராட்டத்தை சிதைப்பதற்கு துரையும் கண்டாக்கும் மிக கவனமாக திட்டமிடுகின்றார். தோட்டங்களில் உள்ள பலவீனமான. தொழிலாளர்களை இனங்கண்டு அவர்களை பிரித்தெடுத்து செயற்படுத்துவது கண்டாக்கு முதலிய அதிகாரிகளின் வேலையாக இருக்கும் இதில் சாதி சங்கம் பதவி அவர்களிடம் உள்ள தொழிலாளர்

எண்ணிக்கை ஏனையோரிடம் உள்ள பகை உணர்வு முதலியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு செயற்படுத்தப்படும்.

இந்த அடிப்படையில் தான் கவ்வாத்து நாவலில் வருகின்ற ஆறுமுகம் கங்கானியை கண்டாக்கு கையாலுக்கின்றார். ஆறுமுகத்தின் ஆட்கள் எத்தனை பேர் என்று விசாரிக்கின்றார். சாராய போத்தலை உடைத்து வைக்கின்றார். போதை தலைக்கேறிய ஆறுமுகத்திடம்பிரதான தொழிற்சங்கத்தை உடைத்து ஆட்களை வேலைக்கு அனுப்பி இன்னொரு தொழிற்சங்கத்தை உருவாக்க முயற்சி செய்கின்றார்.

“இங்க பாருங்க கங்காணி, பெரியம் பிள்ளை வேலு சண்முகம் இவங்கெல்லாம் யாரு... உங்க அண்ணன் தம்பி புள்ளைங்க தானே. அவங்களுக்கு நான் துரைக்கிட்ட சொல்லி கங்காணி வேலை வாங்கி தாரேன். ஓங்க மகனுக்கும் ஒரு கங்காணி வேலை கொடுத்து காவல் புள்ளைங்களை பார்த்துக்கொள்வோம்.” (பக் 23)

இந்த வார்த்தைகளை கேட்ட ஆறுமுகம் தோட்டத்து நிலைமைகளை எடுத்துக் கூறி “மந்தத் தோட்டம் மாதிரி இல்லை நம்ம தோட்டம் உங்களுக்கு தெரியும் தானே. பரம்பரையாக இங்க ஒரு யூனியன் மட்டும் தான் இருக்கு. அது தான் யோசிக்கிறேன் என்று ஆறுமுகம் கூற,

“கங்காணி ஓங்களுக்கு இன்னும் வெளங்கல. நீங்க நாளைக்கே இன்னொரு யூனியனிலை ஓங்க சொந்தக் காரங்களை சேத்துக்கிட்டிங்கனா, அப்புறம் அந்த யூனியனுக்கு ஒரு தலைவர் வேணும்... யாரு நீங்க தான் தலைவரு... நான் தலைவருன்னு கூப்பிட்டா அப்புறமென்ன நீங்க தலைவரு தான்” (பக் 23)

“கங்காணி நீங்க தலைவரா ஆனப்புறம் தொரைக்கிட்ட சொல்லி கொந்தர்ப்பு வேலை ஓங்க பேரில தரலாம். மாசம் அதில ஐயாயிரம் மட்டில் கிடைக்கும். தொரையும் வேண்டிய ஒதுவி செய்வாரு” (பக் 24)

இவ்வாறு தொழிற்சங்கத்தை உடைப்பதற்கு பல்வேறு முயற்சிகளை மேற்கொள்கின்றார். கங்காணி வேலைகள் கைக்காசு வேலை கொண்டெக்ட் (Contract) இன்னொரு யூனியன் தலைவர் முதலிய பதவி நிலைகளில் மோகங்கொண்டு ஆறுமுகம் தனது ஆட்களையும் சொந்தக்காரர்களையும் வேலைக்கு அனுப்ப தயாராகுகின்றார்.

ஆறுமுகம் கங்காணி தனது சொந்தக்காரர்களை அழைத்துக் கொண்டு வேலைக்கு சென்றதும் வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டிருந்த தொழிலாளர்களிடம் இருந்து எதிர்ப்பு வருகின்றது. “சயெல்லாம் கண்டக்டர் வூட்டில் போயி வாங்கி நக்கிட்டு ஆளுங்கல காட்டிக் கொடுக்கிறே” என்று முருகேசு ஆக்குரோசமாக எதிர்க்கின்றான். இந்த நாவலை பொறுத்தளவிலும் மலையக சமூகத்தைப் பொறுத்த வரையிலும் வேலை நிறுத்தத்துக்கு எதிராக மக்களை காட்டிக் கொடுப்பதும் சொந்தக்காரர்களைக் கொண்டு செல்வதும் புதிய ஆட்களை அவருக்கு ஆதரவாக சேர்ப்பதும் ஆறுமுகத்தின் பலவீனமாக பார்க்க முடியாது. இது தோட்டத் தொழிலாளர்களின் இந்த அற்ப சுயநலம் எல்லோருக்கும் எமனாக அமைவதோடு தொழிலாளர்களுக்கு தொழிலாளர்களே எதிரியாய் அமைவதாகவும் வெளிப்படுகின்றது.

ஆறுமுகத்தையும் அவனது சகாக்களையும் பிரித்து வெறு ஒரு யூனியனாக்குவது தொழிலாளர்களின் கூட்டு பலத்தை சிதைக்கும் முயற்சியாகவே இடம்பெறுகின்றதே ஒழிய மாறாக நல்ல தொழிற்சங்கத்தை உருவாக்கும் நோக்கத்திலல்ல முக்கியமான தோட்ட நிர்வாகிகளை எதிர்ப்பார்ப்பில்லாமலும் சிக்கலில்லாமலும் கொண்டு செல்ல தொழிலாளர்களை வேறுவேறாக பிரிக்கும் முயற்சியாகவே இந்த தொழிற்சங்க உடைப்பு நடைபெறுகின்றது. இதற்காக அவர்களின் அடையாளம் இங்கு பயன்படுத்தப்படுகின்றது. சாதி உறவுமுறை குடும்பம் முதலியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டே இந்த உடைப்புக்கள் நடைபெறுகின்றது.

இந்த முதலாவது பிளவுக்குப் பின்னர் தோட்டங்களில் பல்வேறு குழப்பங்கள் நடைபெற்றன. அது மட்டுமல்லாது தொழிலாளர்களது போராட்டமும் பலவீனமடைந்தது. துரைக்கும் தொழிற்சங்க பிரதிநிதிக்கும் இடையில் நடந்த பேச்சுவார்த்தையில் கோரிக்கைகளுக்கு துரையும் இணங்கி வருவதாய் இல்லை. தொழிலாளர்களும் வேலை இல்லாமல் திண்டாடும் நிலைமை பரிதாபகரமானதாய் அமையவே வேலைநிறுத்தத்தை வாபஸ் வாங்கிக் கொண்டு வேலைக்குச் சென்றதன் பின்னர். பிரச்சினைகளை பேசி முடித்துக் கொள்ளலாம் என்று முடிவெடுக்கின்றனர். இது அக்காலத்தில் தொழிற்சங்கம் கொண்டிருந்த பலவீனமான போக்கையே வெளிப்படுத்துகின்றது. மறுபுறம் தோட்டங்களிலும் திருவிழா, பெருநாள் என்று வரும் நிகழ்வுகளில் தொழிற்சங்க ரீதியாகவும், குடும்ப ரீதியாகவும் பல்வேறு பிரிவினைகள் இடம்பெற்றதால். தொழிலாளரிடையே ஒற்றுமையின்மை நேரடியாகவே வெளிப்பட்டது. அடுத்ததாக இடம்பெற்ற இரண்டாவது பிளவும் முக்கியமானது. முருகேசு, ராமையா முதலியோர் தமக்கு கிடைத்த போராட்டத் தோல்வியை அடுத்து அவர்கள் வேறொரு தொழிற்சங்கத்தை அமைக்கின்றனர். இதன் பின்னர் தோட்ட நிர்வாகத்தை பிரச்சினையில்லாமல் கொண்டு நடாத்துவதற்கு இலகு வாயிருக்கின்றது. தொழிலாளர் உரிமை மீறப்படும் பட்சத்தில் ஒரு தொழிற்சங்கம் வேலைநிறுத்தம் செய்தல் இன்னொரு தொழிற்சங்கத்தை வைத்து வேலை செய்வர்.

(உ) முடிவுரையாக

மலையக நாவல் வரலாற்றில் தொழிற்சங்க பலவீனமும் அதனால் ஏற்பட்ட சிதைவுகளும் தி.ஞானசேகரனின் கவ்வாத்து மிக நுணுக்கமாக பதிவு செய்துள்ளது. நாவலை முழுமையாக வாசிக்கும் போது உணரமுடியும். அதற்கு முன்போ பின்னரோ வந்த நாவல்கள் இவ்வம்சத்தை இதைவிட ஆழமாக பேசியதில்லை. தொழிற்சங்கங்களை சிதைப்பதில் உலக முதலாளித்துவத்தின் பங்களிப்பு இக்காலத்தில் திட்டமிட்ட நிகழ்ச்சியாகவே அமைகின்றது. மேலும் ஞானசேகரன் அவர்கள் முன்வைத்த பிரச்சினைகள் குறிப்பாக தொழிற்சங்க பிளவுகள் அக்காலத்திற்கு மட்டும் உரியதல்ல. அதன் பல்வேறு சிதைவுகளையும் சந்தாப்பணத்தை திரட்டும் நோக்கிலான, ஆட்சி சார் சீரழிவுகளையும் மலையகம் இன்று தீவிரமாகவே அனுபவித்து வருகின்றது என்று உறுதியாக கூறலாம்.

தொலைபேசியின் சத்தம் கேட்டு,
பார்த்துக்கொண்டிருந்த திருமண அழைப்பிதழை
மேசை மீது வைத்துவிட்டு எழுந்து வந்து போனை
எடுத்தேன்.

“அம்மா என்ன செய்யிறீங்கள். சாப்பிட்டாச்சே”
மகள் ராதிகாவின் குரல் கேட்டது.

“இப்பதான் சாப்பிட்டனான்.” என்றேன்.

“சரியம்மா. நீங்கள் ஒகே தானே. ஆறுதலாய்
படுத்திருங்கோ. நான் வைக்கிறேன்” என்றான்.

நானும் போனை வைத்துவிட்டு திரும்பினேன்.
என்னைத்தவிர வீட்டில் யாருமில்லை. ராதிகாவும்
மருமகன் ரவியும் வேலைக்கும், பேரப்பிள்ளைகள்
சாராவும், சாய்யும் ஸ்கூலுக்கும் போய்விட்டார்கள்.

அவுஸ்திரேலியாவுக்கு நிரந்தரவிசாவில் வந்து
ஆறு வருடங்களாகிவிட்டது.

சாரா, சாய் பிறந்த நேரம் ஆறுமாத விசாவில்
வந்து நிற்கும்போது பிள்ளைகள் வீட்டிலிருந்தார்கள்.
இப்போது அவர்களும் வளர்ந்து ஸ்கூலுக்கும் போகத்
தொடங்கிவிட்டார்கள். வேலை நாட்களில்
எல்லோரும் விடிய ஏழுமணிக்குப் போனால் திரும்பி
வர நாலரை மணிக்கு மேலாகும். வீட்டில் நான்
தனியிருப்பதால் வேலையின் ஓய்வு நேரத்தில் ராதிகா
எடுத்து கதைப்பாள்.

நிமிர்ந்து நேரத்தைப் பார்த்தேன். ஒன்றரையாகி
விட்டது. வேலைகளில்லாமல் உட்காந்திருக்கவும்
சலிப்பாகயிருந்தது. ஊரில் இருக்கும்போது ஓய்வு
என்பதே கிடைக்காது. வீடு வாசல் துப்பரவாக்க,
மூன்று நேரச்சமையல் செய்ய, வெளிவேலைகள் என்று
மாறி மாறி ஏதாவது இருந்து கொண்டேயிருக்கும்.
சிட்னிக்கு ராதிகாவிடம் வந்தபின் வேலைகள் அதிக
மில்லை. வயதின் காரணமாய் மெல்ல மெல்ல
வருந்தங்களும் உடம்பில் சேர மருந்துகளுக்கும்
குறையிருக்கவில்லை.

“நீங்கள் தனிய இருந்து சமைக்கவேண்டாம். நான்
சமைக்கிறேன்” என்று வேலைக்குப் போக முதலே
சமையலை முடித்து விட்டு போவாள்.

பகல்பொழுது போவது தான் கஷ்டமாக
யிருக்கும். பிள்ளைகள் வந்தபின் அவர்களின் கதை
கேட்பதுக்கும் அவர்களுக்கு கதை சொல்வதற்கும் நான்
பக்கத்திலிருக்க வேண்டும். எல்லாக் கவலைகளையும்
வருத்தங்களையும் மறந்திருக்கும் தருணங்கள் அவை.

அறைக்குள் வந்ததும் மேசையிருந்த திருமண
அழைப்பிதழ் மீண்டும் கண்ணில்பட்டது.

ராகுல், ராகவி என்ற பெயர் பொருத்தத்தோடு
அழைப்பிதழ் மிகவும் அழகாகயிருந்தது.

திருமணம் சரிவந்தவுடன் ராகவன் ஊரிலிருந்து
போன்மூலம் விபரங்களெல்லாம் சொல்லிவிட்டான்.
பிறகு அழைப்பிதழை அனுப்பிவிட்டு,

“அக்கா, எல்லாருக்கும் காட் அனுப்பியிருக்கிறேன்.
முந்தி அடிக்கடி வந்து போய்க் கொண்டிருந்தனி.
அவுஸ்திரேலியா விசா கிடைச்சாப்பிறகு பரந்தனுக்கு
வரவேயில்லை. ஆறு வருசமாச்ச. அப்பான்ரை செத்த
வீட்டுக்கும் வரேல. கலியாணத்துக்கு வருவியா.” என்று
கேட்டான்.

திடீரென அவன் அப்படிக்கேட்டதும் என்ன
பதில் சொல்வதென்று தெரியவில்லை.

“நல்லது கெட்டது எல்லாத்துக்கும் வர
ஆசைதான். சக்திக்கு மீறி கடன் வாங்கி என்னைக்
கூப்பிட்டினம். இப்ப ரவிக்கு நிரந்தர வேலையுமில்லை.
கடன் வட்டியென்று பெருகிப்போயிருக்கு.
பிள்ளைகளுக்கு கஷ்டமடா. பார்ப்பம்” என்றேன்.

“சொந்த பந்தம் கூடுற நேரம் நீங்கள் எல்லாரும்
வந்தால் சந்தோஷமாயிருக்கும். சரி விடக்கா. உங்கத்த
நிலம் உனக்குத்தானே தெரியும். பார்த்து செய்” என்றான்.

அன்று மாமாவின் இறுதிக்காரியத்திக்கு போக
முடியவில்லை. இன்றும் நிலமை

தூலானம்

விமல் பரம்

அப்படித்தானிருக்கிறது.

சொந்த சகோதரம் போல் ஒன்றாக வளர்ந்தவர்கள். ராகவன் மாமாவின் மகன். என்னை விட ஆறு வயது இளையவன். எங்கள் வீட்டுக்கு அடுத்தவீடு. இரு வீட்டுக்குமிடையில் பாதை வைத்து நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் என் வயதொத்தவர்களுடன் அங்கு போய் விளையாடிக் கொண்டிருப்போம். ராகவன் பிறக்க முதலே நான் மாமாவின் செல்லப்பெண். நான் முழுவதும் விளையாடினாலும் சந்தோஷமாய் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் மாமா மாலை ஆறு மணியானதும்,

“ஒடுங்கோ எல்லாரும் வீட்டுக்கு. போய் படியுங்கோ” என்று அனுப்பிவிடுவார்.

“விளையாட்டு முடியேல மாமா. முடியப் போறன்.” என்றாலும் விடமாட்டார்.

எவ்வளவு செல்லம் கொடுத்தாலும் ஆறு மணிக்கு மேல் நிற்க விடமாட்டார். கண்டிப்பாக யிருப்பார். விளையாட்டை குழப்பிவிட்டார் என்ற கோபத்தில் அடுத்தநாள் போகமாட்டேன். நான் வரவில்லை என்றதும்

“அன்னத்தை வீட்டுப்பக்கம் கணைல. எங்க போட்டான்” என்று மாமாவே தேடி வருவார்.

“நீங்கள் கலைச்சுப் போட்டிங்களாம். அந்த கோவத்தில் இருக்கிறாள்.” அம்மா தான் பதில் சொல்லுவாள்.

“பகலில விளையாடினால் இரவில படியுங்கோ. படிப்பு முக்கியம். சரி வா” என்று கையைப் பிடித்து கூட்டிப் போவார். அம்மா, அப்பாவோடு இருந்ததை விட மாமா வீட்டில் வளர்ந்ததுதான் அதிகம்.

அப்பாவும், மாமாவும் பரந்தனில் ஒன்றாக வயல் செய்ததால் இருவரும் ஒருத்தருக்கொருத்தர் துணையாக யிருந்தார்கள். அப்பாவுக்கு ஏதாவது பிரச்சனை வந்தாலும் மாமாவிடம் தான் கொண்டு போவார். அப்பா, அம்மாவின் இறுதிக்காலம் வரை மாமா நல்ல துணையாக இருந்திருக்கிறார். அதன் பின் எனக்கும்.

ராகவன் தொடர்ந்து படிக்க யாழ்ப்பாணம் போக எனக்கும் திருமணமாகி கொழும்புக்குப் போனேன்.

“அவனும் படிக்கப் போட்டான். நீங்களும் போனால் நாங்கள் தனிய இருந்து என்ன செய்யிறது. அடிக்கடி வந்து பாத்திட்டுப்போங்கோ” என்று சொல்லி அனுப்பிவைத்தார்.

ராதிகா திருமணமாகி சிட்னிக்கு வந்தபின்பு நாம் தொடர்ந்து கொழும்பில் இருந்தாலும் லீவு கிடைக்கும் போது ஊருக்குப் போய் வருவோம். பென்ஷன் எடுத்துக்கொண்டு நிரந்தரமாய் ஊருக்குபோவோம் என்று நினைத்திருந்த நேரம் ஒரு நாள் அதிகாலை,

“நெஞ்ச வலிக்குது. மூச்சுவிட ஏலாமலிருக்கு படுக்கப்போறன்”

என்று படுத்த என் கணவர் பிறகு எழுந்திருக்கவேயில்லை.

விஷயம் கேள்விப்பட்டு அலறியடித்துக் கொண்டு மாமா ராகவனோடு வந்தார். ராதிகாவும்

மருமகனும் வர ஊருக்குப் போய் இறுதிக் காரியங்களை அங்கு செய்தோம். பின்பு பிள்ளைகள் சிட்னி போக நான் மாமா வீட்டில் நின்றேன். திரும்பிப் போக மாமா விடவில்லை.

“தாத்தா வீட்டில நில்லுங்கோ. இனி தனிய போய் இருக்கவேண்டாம். நாங்கள் கூப்பிடுறம்.” அழுகையோடு சொல்லிவிட்டுப் போனாள் ராதிகா.

அந்த நேரங்களில் எனக்கு மாமாவும், ராகவியும் பெரும் ஆறுதலாக யிருந்தார்கள்.

சாரா பிறந்த போது வரத்தொடங்கி பின் ஆறு மாதத்திற்கு ஒருமுறை சிட்னுக்கு வந்து போய்க் கொண்டிருந்தேன். அவஸ்திரேலியா போனாலும் திரும்ப வந்து தங்களுடன் இருப்பது மாமாவுக்கு சந்தோஷமாயிருந்தது. ராதிகாவுக்கு நான் அங்கேயும் இங்கேயும் அலைவது கவலையைக் கொடுத்தது.

“அடிக்கடி வந்து போறது உங்களுக்கு கஷ்டமம்மா. எத்தனை நாளைக்கு நீங்களும் தாத்தா வீட்டில நிக்கிறது. நிரந்தரமாய் இங்க வந்து நிக்கிறதுக்கு ஒழுங்கு செய்வம்” என்றான்.

ரவியோடு கதைத்து ராகவன் மூலம் விசாவிற்கு ஒழுங்கு செய்யத்தொடங்கிவிட்டான். விசாவிற்கு கட்டவேண்டிய தொகையைக்கேட்டு திகைத்து விட்டேன்.

“அறுபது லட்சம் செலவழிச்சு விசா எடுக்க வேணுமா” என்று ராதிகாவைக் கேட்டேன்.

“பேரண்ட்ஸ் விசா”வில தான் உங்களை நிரந்தரமாய் கூப்பிடலாம். அதுக்கு காசு செலவழிச்சுத் தான் எடுக்கவேணும். நீங்கள் ஏன் அதைப்பற்றி யோசிக்கிறீங்கள். வந்து எங்களோட பிள்ளைகளோட சந்தோஷமாயிருங்கோ” என்று சொல்லிவிட்டான்.

முதல் முற்பது லட்சம் கட்டி இரண்டு வருட விசா கிடைத்து புறப்பட்டபோது திரும்ப எப்ப வருவேனோ என்ற நினைப்பு மனதில் எழுந்தது. லட்சக்கணக்கில் காசைக்கட்டி விசா எடுத்துவிட்டு அடிக்கடி வந்துபோக வும் முடியாதே என்று நினைக்க கவலையாக யிருந்தது.

“இனி நீ பிள்ளைகளோடே இருக்கிறது தான் நல்லது. அதுகளுக்கும் நிம்மதியாயிருக்கும். சந்தோஷ மாய் போய்வா. வசதி வரேக்க வந்து பார்த்திட்டுப் போவன்” என்று சொல்லி அனுப்பி வைத்தார் மாமா.

இரண்டு வருடம் முடிய மீதிப்பணத்தையும் கட்ட விசாவும் கையில் கிடைத்தது.

அறுபது லட்சங்களை விழுங்கி வந்த விசாவைப் பார்த்தபோது எப்படி சமாளித்தார்கள். எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டிருப்பார்கள் என்ற எண்ணமே தோன்றியது.

“எல்லாம் கடன்தானம்மா. வீட்டுக்கடனும் இருக்கு. கஷ்டமெண்டாலும் காசு கட்டி கூப்பிடலா மெண்டால் அதை செய்து போடோணும். எங்களோட நீங்கள் இருந்திட்டால் எங்களுக்கு நிம்மதியம்மா”. என்று சொன்னாள் ராதிகா.

பட்ட கடனை வட்டியோடு அடைப்பதற்கு இருவரும் ஓடி ஓடி வேலை செய்வதையும், தங்கள் செலவுகளைக் குறைத்து சிக்கனமாய் இருப்பதையும் பார்க்க கவலையாக யிருந்தது.

“நீங்கள் ஏன் யோசிக்கிறீர்கள். நீங்கள் எங்களோட இருக்கிறது பிள்ளைகளுக்கு எவ்வளவு சந்தோஷம் பார்த்தீங்களா. நீங்களும் சந்தோஷமாய் இருங்கோ மாமி.” என்று மருமகன் ரவி

சொன்ன போது சந்தோஷமாகயிருந்தது. வயதுபோன நேரத்தில் பிள்ளைகளோடு அவர்களின் அரவணைப்பில் இருப்பது எத்தனை பேருக்கு கிடைக்கும். விசா கிடைத்து இங்கு வரும்போது பக்கத்து வீட்டு மீனாட்சியம்மா சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது.

“நிம்மதியாய்ப் போய் பிள்ளைகளோட இரு. இதுக்கும் நாங்கள் புண்ணியம் செய்ய வேணும். என்னைப்பார் மூண்டு பிள்ளைகளைப் பெத்தன். மூண்டும் வெளிநாட்டில. இவ்வளவு நாளும் வருத்தக் காற மனுசனை பாக்கோணும் எண்டு அவரோட இருந்தன். இப்ப அவரும் போட்டார். பிள்ளைகளோட இருக்க ஆசை. என்பது வயசில குளிர் நாட்டுக்கு வந்து தாங்கமாட்டீங்கள். உதவிக்கு ஆணைப்பிடிச்சு பாருங்கோ. உங்களை நாங்கள் வந்து பாக்கிறம் எண்டு காச அனுப்பறாங்கள். வீட்டைத் துப்பரவாக்க, சமைச்சுத்தர எண்டு மனுசி இரண்டு உதவிக்கு இருந்தாலும் பிள்ளைகளை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு தனிய இருக்கிறன். இதுவும் முதியோர் இல்லம் மாதிரித்தானே.” கண்கலங்க சொன்னதை என்னால் மறக்க முடியவில்லை.

உறவுகளோட இருக்கிற சந்தோஷமும் நிம்மதியும் இறுதிக்காலங்களில் எவ்வளவு முக்கியம் என்பதை ஒவ்வொரு தருணங்களிலும் உணரும்போது நாங்களும் புண்ணியம் செய்திருக்க வேண்டும் என்று தோன்றும்.

விசா கிடைத்து ஆறுமாதமாகவில்லை. அன்று சாராவின் ஸ்கூலில் நடந்த பிள்ளைகளின் கலைநிகழ்ச்சிக்கு எல்லோரும் போய் விட்டு திரும்பி வர இரவு பத்து மணியாகிவிட்டது. படுக்கலாம் என்று நினைத்த நேரம் ராகவனிடமிருந்து போன் வந்தது.

“அக்கா நாலைஞ்சுதரம் அடிச்சிட்டன். நீங்கள் ஏன் எடுக்கேலை.” என்றான்.

“நாங்கள் வீட்டில இல்லை. ஏன் அடிச்சனி” என்று கேட்டேன்.

“அப்பாவுக்கு மூண்டு நாளாய் தொடந்து காய்ச்சல். பனடோல் குடுத்தும் நிக்கேல. இண்டைக்கு மயங்கி விழுந்திட்டார். பயந்துபோய் கொஸ்பிற்ற லுக்கு கொண்டு வந்திட்டம். மறிச்சுப்போட்டினம். இப்ப மயக்கம் தெளிஞ்சிட்டுது. ஆனா எழும்பி நடக்கேலாமல் படுத்திருக்கிறார். நானும் அவரோட தான் நிக்கிறன்.” என்றான்.

எனக்கு திக்கென்றது.

மாமாவுக்கும் எண்பது வயதாகுது. அவர் சுகமாகயிருக்கவேணும். இப்ப அவருக்கு ஏதேனும் நடந்தாலும் போகமுடியாது. அவரை நினைக்க துக்கம் தொண்டையை அடைத்துக் கொண்டு வந்தது. என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் போனை வைத்தேன்.

அம்மா, அப்பாவின் இறுதிநேரத்தில் கொழும்பிலிருந்ததால் உடனும் போய்விட்டோம்.

இன்று நாடு விட்டு நாடு வந்ததால் நினைத்தவுடன் போகவும் முடியவில்லை. பிள்ளைகளின் சூழ்நிலை அறிந்ததால் கேட்கவும் முடியவில்லை. சாத்திய அறைக்குள் மாமாவை நினைத்து கலங்கிக் கொண்டிருந்தேன். நான் பயந்தது போலவே மாமாவின் மரணச்செய்தியும் வந்தது.

“பொம்பிளைப் பிள்ளையிலையென்று நான் கவலைப்பட்டதேயில்லையடா.” என்று என்னிடம் சொல்லும் மாமா..

ஒருநாள் என்னைக் காணாவிட்டாலும் தேடிவரும் மாமா...

கொழும்பிலிருந்தபோது

“என்ன கனநாளாய் கானேலை. ஒருக்கா வந்து பாத்திட்டுப் போங்கோ” என்று அழைப்பு விடும் மாமா...

“அவளுக்கும் வயது போகுது.வந்து அலைய வேண்டாம். எங்கயிருந்தாலும் சுகமாயிருக்கட்டும்” என்று வாழ்த்தும் மாமா...

ஒவ்வொன்றையும் நினைக்கும்போது அழுகை வெடித்துக்கொண்டு வந்தது.

போன் எடுத்து ராகவனோடு அழுகேன்.

“அழாதையக்கா. காசைச் செலவழிச்சு இப்பதானே போனனி. உடன வாறதும் கஷ்டம். எனக்கு விளங்குது. உயிரோட இருக்கேக்க வந்து பார்த்திருந்தால் அப்பாவுக்கும் உனக்கும் சந்தோஷமாயிருக்கும். இப்ப வந்தாலும் கவலை தானே. கவலைப்படாதே” என்று ஆறுதல் சொன்னான் ராகவன்.

“தாத்தா இப்பிடி திடீரென போனது கவலை தான். ஆனால் வருத்தமெண்டு படுக்கையில் இருந்து கஷ்டப்படாமல் போனது நல்லதுதானேமா கவலைப்படாதேங்கோ”

ஆளாளுக்கு ஆறுதல் சொன்னாலும் கடைசியாய் மாமாவின் முகத்தைப் பார்க்க முடியவில்லையே என்ற மனக்கவலை ஆற பல நாட்கள் சென்றது.

போன கிழமை ராகவியின் இந்த திருமண அழைப்பிதழ் வந்தபோது எல்லோரும் வீட்டிலிருந்தார்கள்.

“ராகவியினர் கலியாணத்துக்கிடையில் கடனைக் கொஞ்சம் குடுத்து குறைச்சிட்டு உங்களோட கட்டாயம் போகவேணும் எண்டு நினைச்சிருந்தம். இரண்டு பேரும் வேலை செய்தம். திடீரெண்டு ரவியை வேலையால நிற்பாட்டினதால சரியான கஷ்டமாய்ப் போச்சு. தற்காலிகமாய் ரெஸ்ரோரண்டில வேலை செய்தாலும் செலவுகளை சமாளிக்க முடியேல. இரண்டு வருசமாய் வேற வேலை தேடுறார் கிடைக்குதேயில்லை. இரண்டு மூண்டு வருசத்தில தாறம் எண்டு வாங்கின காசும் குடுக்கேல. சில பேர் கேட்சினம். இந்த நேரத்தில நாங்கள் எப்பிடிப் போறது. கஷ்டமம்மா.” என்றான் ராதிகா.

“கஷ்டமென்றாலும் மாமாவுக்கு கொஞ்சக் காச அனுப்பவேணும். வாறகிழமை அனுப்பிவிடுவம்” என்றார் ரவி.

இவர்களுக்கு அங்கு போகவேணும்... உதவ வேணும் என்ற விருப்பம் இருந்தாலும் இவர்களின் இன்றைய சூழ்நிலையை நினைக்க கவலையாகயிருந்தது.

“சரி விடுங்கோ. பிறகு பார்க்கலாம்” என்று கூறி அவ்விடத்தை விட்டு எழுந்து அறைக்குள் வந்து அலுமாரித்தட்டில் அழைப்பிதழை வைத்தேன்.

இன்று அலுமாரியைத்திறந்தபோது அந்த அழைப்பிதழ் கண்ணில்பட்டதால் வாழ்ந்த பழைய ரூபகங்களை நினைவுபடுத்தி விட்டது.. இப்படியான தருணங்களில் ஊருக்கு போகவேணும், சொந்தங்களைப் பார்க்க வேணும் என்று மனம் ஏங்கத் தொடங்கி விடும். பாதிக்கடனையாவது கொடுத்திட்டு அம்மாவோடு ஊருக்கு போய்வரவேணும் என்று ஆசையோடு சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் ராதிகாவின் முன் எதையும் காட்டிக் கொள்ளவும் மனம் வருவதில்லை.

கதவு திறக்கும் சத்தம் கேட்டு திடுக்கிட்டு நேரத்தைப் பார்த்தேன். மாலை ஐந்து மணியாகி விட்டது. பிள்ளைகள் வந்து விட்டார்கள். அறையை விட்டு வெளியே வந்தேன்.

“அம்மா இது உங்களுக்கு.” ராதிகா அருகில் வந்து ஒரு கவரைத் தந்தாள்.

கவரைத்திறந்து பார்த்தேன். அதில் ரிக்கற்றும் பணமும் இருந்தது. என்ன இது என்பது போல் அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தேன்.

“நீங்கள் ராகவின்ர கலியாணத்திற்குப் போறீங்கள். சந்தோஷமாய் மூன்று மாதம் அங்க இருந்திட்டு வாறீங்கள். மூன்று மாதத்திற்கு ரிக்கற்று போட்டிருக்கு. அம்மா.” என்றாள் சந்தோஷமாய். நான் இதை எதிர்பார்க்கவில்லை.

“கஷ்டமான நேரத்தில ஏன். பிறகு எல்லாருமாய் போயிருக்கலாம். நானும் முழங்கால் வருத்தத்தோட தனியாய் போய் சமாளிக்கமாட்டன்.” என்றேன்.

“மாமி, இனி உங்களை தனியவிடமாட்டம். எனக்கு தெரிஞ்ச ஆட்கள் போகினம். உங்களை கவனமாய் கொண்டுபோய் மாமா வீட்டை விடுவினம். யோசிக்காதேங்கோ” என்றார் ரவி.

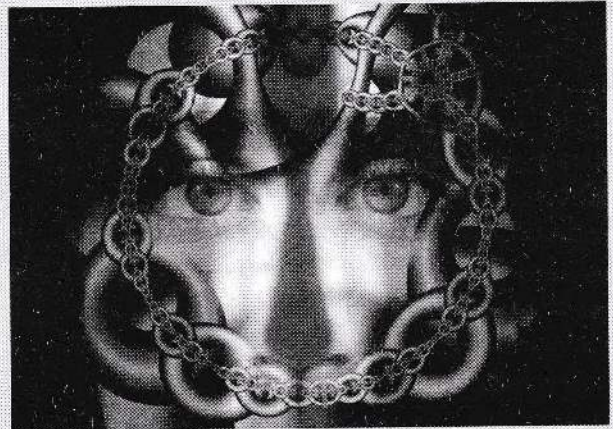
“என்னைக் கேட்காமல் ஏன் ரிக்கற்று போட்டீங்கள்” என்றேன்.

“கேட்டால் வேண்டாம் என்று சொல்லுவீங்கள். உங்களை கொண்டு வந்து விட்டிட்டு வேலையெண்டு நாங்கள் வெளியில போயிருவம். பகல் முழுக்க தனிய இருப்பீங்கள். ஊர் ரூபகம் தான் உங்களுக்கு வரும். மாமான்ர இறுதிக் காரியத்திற்கு நீங்கள் போகேலை என்று எவ்வளவு கவலைப்பட்டீங்கள். உங்கட விருப்பங்களை நாங்கள் பார்த்து செய்ய வேணும். நீங்கள் எப்பவும் சந்தோஷமாய் இருக்க வேணும்மா. கவருக்குள்ள காசமிருக்கு. உங்களைக் கண்டவுடன் அம்மா என்று பழகின சனங்கள் வாருங்கள் பார்த்து எல்லாருக்கும் குடுங்கோ. சந்தோஷப்படுங்கள்.” என்று மாறி மாறி சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் ராதிகாவையும் ரவியையும் நிமிர்ந்து பார்த்தேன். மனதுக்குள் பரவிய சந்தோஷத்தை மீறி திரும்பப் பட்ட இந்த கடனுக்காக இன்னும் எத்தனை காலம் ஓடி ஓடி உழைக்கப் போகிறார்கள் என்ற எண்ணமே மேலோங்கி என் மனதை பாரமாக்கியது.

மனம் எனும் புதிர்

இ. ஜீவகாருண்யன்

‘மனம்’ ஆழம் காணமுடியாத பெரும் புதிர். ‘ஆக்கமும்’ ‘அழிவும்’ அதனுள் புதைந்துள்ளன. அது எம் உடலோடும் உணர்வுகளோடும், இயற்கையோடும், தழுவலோடும், பிரபஞ்சத்தோடும், பிரபஞ்சம் கடந்த இருப்போடும் தொடர்புபட்டிருக்கிறது. இந்தத் தொடர்புகளைப் பூரணமாகப் புரிந்து கொண்டு அதனை வாழ்க்கையில் பிரயோகிப்பதே ஞானம். புரிந்து கொள்வதற்கும் பிரயோகிப்பதற்கு மான எத்தனமே ஆத்மீகம். மனிதன் தான் ஒரு முழுமை என்று உணர்வதும் முழுமையுள் ஊடுபாவும் சக்திகளாக பல்வேறு சக்திகள் இயங்குகின்றன என அறிவதும், உணர்வதும் ஞானம். அந்த ஊடுபாவும் சக்திகள் முழுமையைக் குலைக்காது ஒருமையைக் காத்தவாறு செயற்படுவது ‘ஆக்கம்’- ‘சிருஷ்டி’. முழுமையைக் குலைத்து பகைமை, பாசுபாடு போன்றவற்றைக் கொண்டு வருதல் ‘அழிவு’ ‘அசுரம்’ Divine forces versus Evil forces. எமது வாழ்விலும் இவை ஊடுபாவிபுள்ளன. சுயநலமும், ஆணவமும், பொறாமையும், சுரண்டலும் வளர்வதற்கு இணங்கிப் போவோமானால் அதுவே

அழிவு. இன்றைய முதலாளித்துவமும், ஏகாதிபத்தியமும் அவற்றுக்கு நல்ல உதாரணங்கள். நம் ஆற்றலுள்ள எழுத்தாளர்களிடையே நடக்கும் சில்லறை ஆணவச் சண்டைகள் அந்த வகையானவை. அர்ப்பணிப்போடு பலர் இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அழிவு சக்திகளை அகற்றி அவ்விடத்தில் ஆக்க சக்திகளை வாழ்விலும் மாற்றிச் செய்ய முடியும்-தனிப்பட்ட வாழ்விலும், பொதுவாழ்விலும்.

க. பரணீதரன்
இவர்களுடன் நான்
29 நேரகாணல்கள்

நூல்
இவர்களுடன் நான்
(29 நேரகாணல்கள்)
ஆசிரியர்: க. பரணீதரன்
விலை : 500/-

கே. எஸ். சிவகுமாரன்

நூல்
சமுத்திர சிறுகதைகளும்
ஆசிரியர்களும்
(கட்டுரைகள்)
ஆசிரியர்: கே. எஸ். சிவகுமாரன்
விலை : 500/-

சரோரங்கரின் பூனை
கே. பரணீதரன்

நூல்
சரோரங்கரின் பூனை
(கட்டுரைகள்)
ஆசிரியர்: கே. பரணீதரன்
விலை : 250/-

மலைச்சாரலின்
தூவல்

நூல்
மலைச்சாரலின் தூவல்
(நாவல்)
ஆசிரியர்: மரணீதரன்
விலை : 350/-

சிவ. ஆனந்தன்
பூமாதிரிநாலை

நூல்
பூமாதிரிநாலை
(சிறுகதைகள்)
ஆசிரியர்: சிவ. ஆனந்தன்
விலை : 350/-

க. பரணீதரன்
அல்வாய்ச்சண்டியன்

நூல்
அல்வாய்ச்சண்டியன்
(சிறுகதைகள்)
ஆசிரியர்: க. பரணீதரன்
விலை : 300/-

தஞ்சம்

நூல்
தஞ்சம்
(சிறுகதைகள்)
ஆசிரியர்: க. சட்டநாதன்
விலை : 300/-

குரலற்ற மனிதர்கள்

நூல்
குரலற்ற மனிதர்கள்
(நாவல்)
ஆசிரியர்: கா. தவபாலன்
விலை : 400/-

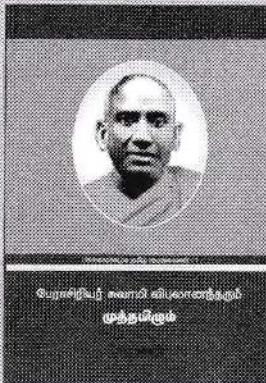
பேராசிரியர் எம். ஏ. நாமனாழ்
வழக்கவிழும்

நூல்
பேராசிரியர் எம். ஏ. நாமனாழ்
வழக்கவிழும்
ஆசிரியர்: சமுத்கவி
விலை : 180/-

பேராசிரியர் ம. மு. உவைஸ்
அல்வாய்ச்சண்டியன்
வழக்கவிழும்

நூல்
பேராசிரியர் ம. மு. உவைஸ்
அல்வாய்ச்சண்டியன்
வழக்கவிழும்
ஆசிரியர்: சமுத்கவி
விலை : 120/-

பேராசிரியர் கவாபி விபலானந்தம்
முத்தமிழும்

நூல்
பேராசிரியர் கவாபி விபலானந்தம்
முத்தமிழும்
ஆசிரியர்: சமுத்கவி
விலை : 120/-

பேராசிரியர் கணபதிபிள்ளை
நாடகமும்
பேராசிரியர் ச. வித்தியானந்தன்
நாட்டார் வழக்கறிதியும்

நூல்
பேராசிரியர் கணபதிபிள்ளை
நாடகமும்
பேராசிரியர் ச. வித்தியானந்தன்
நாட்டார் வழக்கறிதியும்
ஆசிரியர்: சமுத்கவி
விலை : 120/-

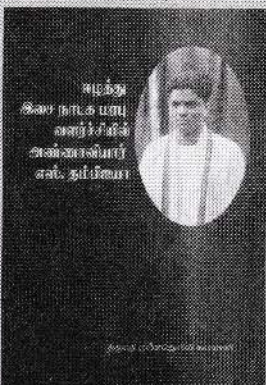
பேராசிரியர் தனிநாயகம் வெள்ளையன்
உலகத் தமிழ் ஆழ்வுகளும்

நூல்
பேராசிரியர் தனிநாயகம் வெள்ளையன்
உலகத் தமிழ் ஆழ்வுகளும்
ஆசிரியர்: சமுத்கவி
விலை : 100/-

நிழல்கள்

நூல்
நிழல்கள்
(துரைப்படி கட்டுரைகள்)
ஆசிரியர்: அ. யேசுராசா
விலை : 300/-

சமுத்கவி
கிளை நாடக மரபு
வளர்ச்சியில்
அண்ணாவியார்
எஸ். தம்பியா

நூல்
சமுத்கவி கிளை நாடக மரபு வளர்ச்சியில்
அண்ணாவியார் எஸ். தம்பியா
ஆசிரியர்: சூயிஸ்ஸேசெலி கலாமணி
விலை : 250/-

ஆதித் தாய்

நூல்
ஆதித் தாய்
(சிறுகதைகள்)
ஆசிரியர்: தேவகாந்தன்
விலை : 500/-

தோலகட்டிப் பஞ்சகம்

01.

உலகறியாக் கண்கள்,
வல்லமையின் மோனவாய்,
சுற்றிலோயாச் செபமாலை.

மனசும் காவியிட,
வேண்டாமெனத் துறந்துயரும்
தபசுக் கரத்திடையும்,
வேண்டினர், குருதி.

நீத்தாரை நீத்தனர்.

கனிபமுத்த வேதவுடல்
சிரித்தருளிப் போய்முடிய,
பின்னும் சிரித்தனர்காண்!

என்ன எக்காளமோ!

02.

வீசப்பட்டதொரு திருநெஞ்சு.

கரத்திடையுருட்டிய மணிகளோய,
காற்று முடிந்து போயிற்று.

கூடவிழ்த்துப் பறந்தது புறா.

செம்மண்தாய் இருள்கக்கிப் புலம்ப,
வேத இசைகொண்டு பூட்டிய
சொற்களின் தெருவில்...
குருதியுறைந்து ஆத்மா இளைப்பாற,
வேதாளப் பாடங்கள் சிரித்தன.

என்ன எக்காளமோ!

03.

வெளியேறக் கால்களற்ற பொழுதில்,
தூதுரைக்கச் சம்மனசுகளும் வரவில்லை.

அப்பமெனப் பிளந்தது காலம்!
யாருக்குமில்லாமல்...

சிலுவையொடு முத்தமிட்டுச்சாய,
நெல்லிமுலைகள் குருதியைப் பீறின.

உடற்கூட்டெலும்புகள் நொருங்க,
கசக்கிப் பிழிந்தெழும் துயரின்பின்னும்
“எதுவும் திருப்பெயராலே”
எனச் சொல்லப்பட்டதிர்ந்தது,
“ஆமென்”

“இல்லை”யெனச் சிரித்தனர்.

என்ன எக்காளமோ!

04.

நெல்லிரசம் பெருக்கிய வாயில்,
குரலடைத்துப் போயிற்று.

நல்ல சமாரியர் யாரும் வரவில்லை.
உருகுவதற்கு மெழுகுதிரிகளும்
இனியிங்கில்லை.

மன்றாடின்றிச் சோர்ந்தது,
உப்பாலும் மிளகாலும்
நடப்பட்ட சிலுவை.

வேதநூலோடு தறியுண்டகைகளில்,
சத்தியத்தின் சாட்சியாய்க் குருதி.

பலிபீட இருக்கையில்...

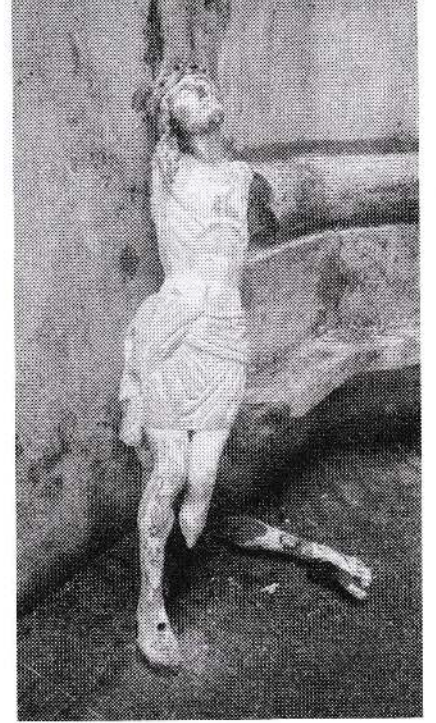
கூடலைக்குருவி வந்தமர,
இறுதிமணி ஒலிக்க,
ஆயுதம் வென்றவாறே தோற்றது.
“எல்லாம் முடிந்தது” எனச் சிரித்தனர்

என்ன எக்காளமோ!

05.

அங்கிருப்பவர் யாரோ!

எவருமில்லையெனில்,
நெஞ்சுருகும் சொற்களை
நீராய் இறைப்பவர் யார்!

வெள்ளிகள் ஒளி தும்மும்
நள்ளிராவாகையில்,
தீயொட்டிய கதைகளை
யார் படிப்பார்!

இன்னும்
என் பாழ்மனையின்
முதுகு நீள் பற்றையில்...
காய்ந்த இரத்தமும்
ரொட்டித் துண்டும் உளதெனில்
யாருக்கானவை!

எப்போது வெளிவரும்
என்னூரின் ஆழ்கிணற்றுப் பூதம்!

இமைப்பில் அராவென நெளிந்து,
நினைவெழுந்த கணத்ததை
என்னென்பேன்!

சாட்சியும் இல்லையெனில்...
எப்போதும் ஒரேவானம்
யாருக்கானது!

பிதாவே...!
யாரறிவார்!

தலைமுறை வேறுபாடு

அம்மப்பாவை எனக்கு தெரியாது!
அம்மம்மாவை அடக்கினாரா?
அம்மம்மாவுக்கு அடங்கினாரா?
என்ற கேள்வி தொக்கு நிற்க
ஏழாம் வகுப்போடு
வெள்ளைக்காரன் கம்பனியில்
“சுப்பிரின்டன்” வேலை பார்த்து
ஓய்ந்து போனதால்
அவரின் வீரமோ, கோபமோ வெளிவரவில்லை!

தட்டுப்பொல்லால் உளியை தாக்கியதையும்,
தேர்ச்சில்லின் வேகத்தை
கட்டுப்படுத்த சன்னக்கட்டை
தூக்கியதையும் தவிர
பெரிய சாகசங்கள் எதையும் நிகழ்த்தாமலே
சிவனடி சேர்ந்தார்
அப்பப்பா!

அநியாயத்தைக் கண்டு
பொங்கியெழுத் தெரியாததால்
நல்லவனாகவே இறந்து போனார் அப்பா!

“மனிசன் மிதிச்ச இடத்து புல்லும் சாகாது”
என்று பெயரோடு ஒருவரும்,
கம்பீர நடையோடு
காசை தண்ணீராய் செலவழித்த
புகழோடு ஒருவருமாக
இரண்டு தாய்மாமன்களும்
தவறிப்போயினர்!

கொஞ்சம் முன்கோபத்தையும்
அதைவிட சற்றுப் பெருத்த மீசையையும்
வைத்திருப்பதால்
கோப்பாய் காவல்நிலையம் வரை சென்று திரும்ப
வேண்டியிருந்தது எனக்கு.

- யாழுவன் -

நிறம் மாறா மனம்வேண்டும்

பட்டம் ஏதும் தேவையில்லை
சட்டம் மதிக்கும் மனம் வேண்டும்

பதவி என்றும் தேவையில்லை
உதவி செய்யும் மனம் வேண்டும்

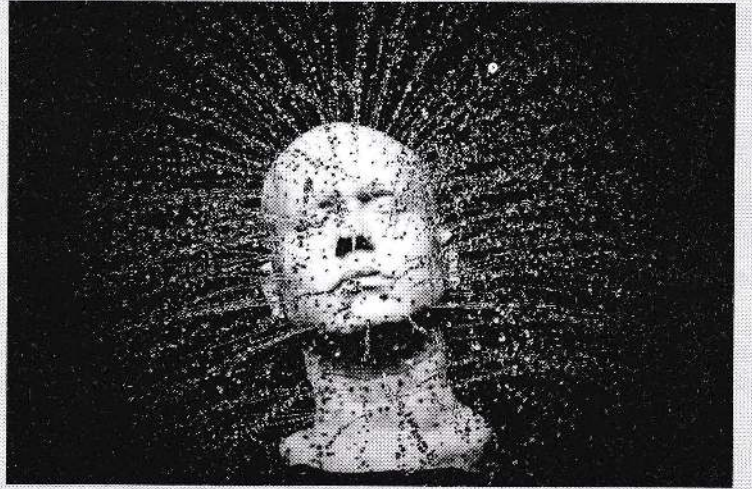
பணம் கோடி தேவையில்லை
குணம் குறையா மனம் வேண்டும்

புகழ் ஒன்றும் தேவையில்லை
இகழ் பாடா மனம் வேண்டும்

எமக்கென்று எதுவும் வேண்டாம்
சுமக்கின்ற மனம் வேண்டும்

வரம் வாங்கத் தேவையில்லை
கரம் நீட்டும் மனம் வேண்டும்

தரமான பொருள்பண்டம் தேவையில்லை
உரமான மனம் வேண்டும்

நிலம் பல தேவையில்லை
நலம் வாழ்த்தும் மனம் வேண்டும்

அறம் கூடத் தேவையில்லை
நிறம் மாறா மனம் வேண்டும்.

கந்தர்மடம் அ. அஜந்தன்

என் நாயகனுக்கு,

எல்லையற்று விரியும் என் கனவுகளின் நீட்சி தணிப்பதற்காய் எழுதப்படும் கடிதமிது.

பதினமவயது கடந்து பல ஆண்டுகளுக்கு பின்னொரு பரவச உணர்வு. சாத்தியமா என்ற உணர்விற்கு இடமே யில்லை. என்னையொத்த எல்லோரது வாழ்விலும் இப்படியொரு தருணம் வந்திருக்க வேண்டும் அல்லது வரக்கூடும்.

குறைந்தது நாற்பதிலாவது உன்னை சந்தித்திருக்க கூடாதாவென்று மனது வெம்புகிறது. எல்லாம் கடந்த முதிர்ச்சியின் உச்சத்திலா உன் மீதான என் காதல் வெளிப்பட வேண்டும் !

நிஜமாகவே இது காதல்தானா என்றொரு சந்தேகம் எனக்கும் இல்லாமலில்லை. ஐம்பதை கடந்த பின்னான எனதிந்ந உணர்வு, கிட்டத்தட்ட அறுபதை கடந்த உன்னிடம் ஏற்பட்டிருப்பது உசிதமானதல்ல வென நானும் அறிவேன். இருந்தும் இத்தனை காலம் உணரா இப்பரவசத்தை உன்னிடம் பேசும் போது நான் உணர்கிறேன் என்பதை உன்னிடம் மட்டுமாவது சொல்லிவிட்டே என் வாழ்வு முடிய வேண்டும் என்பதால் வெட்கம் விட்டு என் மனதை பசிக்கிறேன்.

அறிவும் மனதும் மாறிமாறி யுத்தம் செய்து மனது ஜெயிக்கிறது. உணர்ச்சிக்கு மதிப்பளித்து திக்கித் திணறிக்கிடக்கிறேன்.

நிஜம் சொல்லவா ?

நகரும் நொடிகள்... ஏன் மாத்திரை பொழுதுகளிலும் உன் நினைவுகளின் பிம்பம் தெறித்து சிதறி என்னை முழுவதும் வியாபித்திருக்கிறது.

சிரிக்கிறாய் நடக்கிறாய் கரம் கோர்த்து திரிகிறாய் சமயத்தில் தலை கோதுகிறாய் கட்டியணைக்கிறாய்... கீழுதடு மொத்தமாய் கவ்வி சிலநொடிகள் சிறைப்பிடித்து பின் விடுவிக்கிறாய். இருளின் அடர்த்தியில் பரவும் சிறு துளி ஒளியிலும் வளியாய் மேவியென் மேனி படர்கிறாய்.

என்ன உணர்வுகள் இவை! வயதிற்கு ஒவ்வாத இவ்வுணர்வுகளால் நான் எங்கனம் சிக்குண்டேன்? ஒருவேளை என் திருமணக் கனாக்களை சூழலாலும் காலத்தாலும் தவிர்த்து... உள்ளுக்குள் அமத்தி அமத்தி நளவிலி மனதிற்குள் போட்டுக் கொண்டதால், என்னை

நினைவுகளுக்கு மட்டுமேயான இலக்கிய காதலிது. என் உணர்வுகளிற்கு அதியுச்ச போதை தரும் அழகான நொடிகளிவை.

கல்கியின் வந்தியத்தேவனாய் அல்லது ஒரு பொன்னியின் செல்வனாய்...

இல்லையில்லை எப்போதுமே கல்கியின் பூங்குழலி நான். என் அகத்தில் மட்டுமே வாழும் பொன்னியின் செல்வனாய் இருந்துவிட்டு போ !

நான் காலம் கடந்து தேடும் என் துணை நீதானா என்ற றியேன். ஆனால் உன்னில் அதனை அதிகமாக உணர்கிறேன்.

அடிக்கடி நாம் சந்திக்கும் ஏதார்த்த பொழுதுகளெல்லாம் வலிந்து நீ ஏற்படுத்தி தந்ததாக மட்டுமே எண்ணத் தோன்றுகிறது. வெள்ளிக்கிழமைகள் தோறும் நான் வரும் அதே கோயிலுக்கு வருகிறாய். நான் அமர்ந்து ஆசவாசப்படும் இடத்திற்கு அருகாமையிலேயே அமர்ந்தும் கொள்கிறாய்.

அவ்வப்போது எதிர்பாராமல் சந்தித்து மீளும் நம் பார்வைகளில் சொல்லத்தெரியாத ஏதோ ஒன்று தொக்கு நிற்பதை முழுமையாய் உணர்கிறேன். நீயும் என்னை போலவே உணர்கிறாயோ என்று சந்தேகித்தே இம்மடலையும் எழுதத்துணிக்கிறேன். ஆனாலும் இக்கடிதம் தந்து உன்னுடனான பரஸ்பர உறவை நாடுவதல்ல என் நோக்கம்.

எஞ்சியுள்ள சிலகாலம் நம் தனிமை வாழ்வை அர்த்தப் படுத்திடவும் அனாதைகள் எனும் அடையாளத்தை தவிர்த்துக் கொள்ளவும் எனக்கு நீயும் உனக்கு நானுமாய் அர்த்தப்பட்டுபோகலாமெனும் சிறு ஆசை ஓரமாய் உந்தியபடியே இருந்தாலும், எனக்கு நன்றாகத் தெரியும்...

என் அகத்தினதான இவ்வுணர்வு வெளித் தெரிந்திடும் பட்சத்தில் நான் விசித்திரமாய் நோக்கப் படக்கூடும். சந்திக்கு சந்தி என் காதல் பேசுபொருளாக மாறிவிடக்கூடும். நான் கேலிக்குரியவளாக்கப்பட்டு அவமானப் படுத்தபடல் கூட சாத்தியம்தான். கூடிப்போனால் காறியுமிழ்ந்தென்னை வெறிக்கும் வழிகளுக்கு மிகுதிவாழ் எல்லாத்தருணங்களும் வழிசமைக்கக்கூடும்.

இதையெல்லாமும் தாண்டி நான் உன்னோடு சேர முனைவேனா? அல்லது இச்சமுக்கத்தில் அதுதான் சாத்தியமாகி விடுமா?

இல்லை

முதுமையின் ஏகாந்தம் தந்த ஒவ்வா தண்டனை

பிரமிளா பிரதீபன்

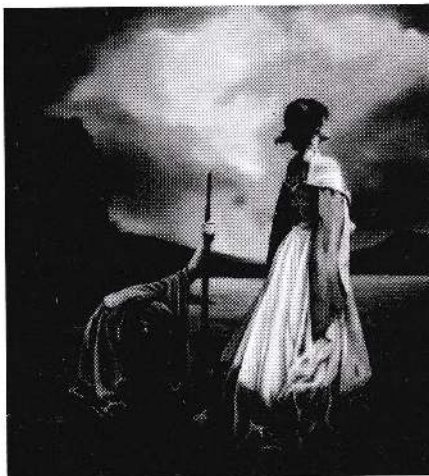
மீறி அவை எழப்பார்க்கின்றனவோ ! யார் நீ ? என்ன செய்கிறாய் ? எப்படி தினமும் இங்கே வருகிறாய் ? ஒன்றுமே தெரியவில்லை.

சில பொழுதுகள் மட்டுமே யான உன்னுடனான பார்வை, ஒரு சில வார்த்தைகள் எப்படி இத்தகைய தொரு உணர்வை தூண்டக்கூடுமென புரியாமல் தவிக்கிறேன்.

பதில் சொல் நாயகா ?

இது என் இலக்கியக்காதல். அன்றேல் முதுமையின் ஏகாந்தம் தந்த ஒவ்வா தண்டனை.

நீ நாயகன் நான் நாயகி.

இம்மடல்கூட உன் பார்வைக்கு படாமல் கிழிபடத்தான் போகிறதென்று நன்கறிவேன். நான் காய் எட்டாய் கிழித்து குப்பைத் தொட்டியில் போட்டாலுமே யாரேனும் சந்தேகித்து கண்டுபிடிக்க வாய்ப்புண்டு என்பதால் பலநூறு பகுதிகளாக கிழித்து துகள் களாக்கி... முடிந்தால் கடித்து சக்கையாய் மென்று, ஓடும் அருவியொன்றில் துப்பிவிடவே எண்ணுகிறேன்.

இம்மடலை மட்டுமல்ல, இனி எழுதப்போகும் பல மடல்களையும்...

இவள்

உன் பூங்குழலி

எம்.எஸ். அமானுல்லா என்னும் மூதூர் தந்த சிறுகதையாளன்

க.பரணீதரன்

ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் திருகோணமலை மாவட்டத்தில் உள்ள மூதூர் பிரதேசத்து ஆளுமைகள் ஆற்றிய பங்களிப்பு குறிப்பிடத்தக்கது. அந்த வகையில் 1946-07-01 இல் முகமது சுல்தான் அவர்களுக்கு மூதூரில் அமானுல்லா அவர்கள் மகனாகப்பிறந்தார். மூதூர் மத்திய கல்லூரியில் தன் பாடசாலைக்கல்வியைமேற்கொண்ட அமானுல்லா அவர்கள் பலாலி ஆசிரியர் கலாசாலையில் தன் மேற் கல்வியை பெற்று ஆசிரியரானார். 6 மாத காலம் யாழ் காங்கேசன்துறை நடேஸ்வராக் கல்லூரியில் ஆசிரியர் பயிற்சியை முடித்துக் கொண்டு மூதூர் பிரதேசத்தின் முதல் விஞ்ஞான ஆசிரியராக தான் கற்ற பாடசாலையான மூதூர் மத்திய கல்லூரியில் ஆசிரியராக நியமனம் பெற்றார். இக்கல்லூரியில் 16 ஆண்டுகள் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றியுள்ள இவர் அரபாநகர் வித்தியாலயத்தில் 10 வருடங்கள் அதிபராகக் கடமையாற்றி தற்போது ஓய்வுபெற்றுள்ளார். இளமையிலேயே வாசிப்பில் அதிக ஆர்வம் உள்ளவராகவும் இலக்கிய ஈடுபாடுமிக்கவராகவும் விளங்கினார். இவர் வாழ்ந்த சூழலும் இவரது மண்ணின் வளமும் இவரை எழுத்தாளனாக்கியது. 9 ஆம் வகுப்பு கற்றுக் கொண்டிருந்த காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள இணுவிலில் க.சச்சிதானந்தன் அவர்களை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளிவந்த “உதய சூரியன்” சஞ்சிகையில் “இரு துளி கண்ணீர்” என்ற சிறுகதையை முதலாவது படைப்பாக படைத்தார். தான் அனுபவித்த, சந்தித்த மக்களின் துயர்கள், தமிழ் மக்களின் இடர்மிருந்த இடப்பெயர்வுகள், வறுமையின் கொடுமை, ஆசிரியத்தின் மகிமை, கூலித்தொழிலாளர்களின் துயர் படிந்த வாழ்க்கையை தன் சிறுகதைகளுடாக வெளிபடுத்த எண்ணி தரமான சிறுகதைகளை எழுதி வருகின்றார். அதிகளவு சிறுகதைகளை படைக்காவிட்டாலும் மக்கள் மனம் கவரும் கதைகளை படைத்து வருகின்றார். 2007 இல் “வரால் மீன்கள்” என்னும் சிறுகதைத் தொகுதியை வெளியிட்ட இவர் 2017இல் “ஒரு பெண்ணின் கதை” என்னும் சிறுகதைத் தொகுதியையும் வெளியீடு செய்துள்ளார். இவரது வரால் மீன்கள் சிறுகதைத் தொகுதி பலரது கவனத்தையும் ஈர்த்ததோடு, இவருக்கு பெயரையும் விருதுகளையும் பெற்றுக் கொடுத்தது. அரச சாகித்திய விருது, கிழக்குமாகாண விருது, இலங்கை இலக்கியப் பேரவை விருது என்பவற்றை இந்த “வரால் மீன்கள்” தொகுப்பு பெற்றுக் கொண்டது. கலாபூஷணம் விருது, ஆளுநர் விருது போன்றவற்றைப் பெற்றுக் கொண்ட இவரது “மனித இனம்”, “கருவேலங் காடுகள் தாண்டி” ஆகிய தலைப்பில் அமைந்த கதைகள் சிங்களத்திலும் மொழி பெயர்ப்பு செய்யப்பட்டுள்ளன. தகவம் விருது, விபவி விருது, கனகசெந்தி கதாவிருது போன்றவற்றையும் இவர் பெற்றுள்ளார். தி.ஜனாகிராமன், கி.ராஜநாராயணன் போன்ற இந்திய எழுத்தாளர்களின் எழுத்துக்களால் கவரப் பட்ட இவர் தரமான சிறுகதைகளை மட்டுமே படைக்க வேண்டும் என்ற எண்ணப் பாங்குடன் தமது படைப்புகளை மேற்கொண்டு வருகின்றார். போராட்ட காலத்தில் பல இடப்பெயர்வுகளை இவர் சந்தித்துள்ளார், அவற்றை

“மாணவப்பருவத்தில் இருந்தே நான் அதிர்விர வாசகன். ஆரம்பத்தில் மூதாரில் இக்பால் சனசமூக நிலையம் எனது வாசகப் பசிக்கு தீனி இட்டது. தமிழகத்து வாராந்த சஞ்சிகை களினுடனான பரிச்சயம் எனக்கு அங்கு தான் ஏற்பட்டது. நான் தமிழில் என்னை வளர்த்துக் கொள்வதற்கு இக்பால் சனசமூக நிலையமே களம் அமைத்துக் கொடுத்தது என்றால் அது மிகையிலலை”
- எம்.எஸ்.அமானுல்லா -

இவரது சிறுகதைகள் வாயிலாகவும் தரிசிக்க முடிகின்றது. நிந்தாவூர், கந்தளாய் போன்ற இடங்களில் இடம் பெயர்ந்து வாழ்ந்த இவரது கதைகள் பலவற்றிலும் இடப்பெயர்வு குறித்த காட்சி விரிப்பு இயல்பாகவே காட்சிப்படுத்தப்படுகிறது.

“வரால் மீன்கள்” என்ற இவரது முதலாவது சிறுகதைத்தொகுப்பில் உள்ளடங்கியுள்ள இவரது “வரால் மீன்கள்” என்ற தலைப்பிலான சிறுகதை இவரது படைப்பாற்றலின் ஆளுமைச்சிறப்பை பறைசாற்றுகின்றது. சத்தியம் தவறாது கடமையே கண், மாணவர்களது முன்னேற்றமே உலகம் என வாழும் தாவூது மாஸ்ரரை மையப் பாத்திரமாகக்கொண்ட கதை. எத்தனையோ சோதனைகள் வந்த போதும் தான் வரித்துக் கொண்ட சத்தியத்தின் வழி நடக்கின்ற ஆசிரியர் ஒருவரின் கதை. இக்கதையின் மூலம் கூறப்படும் செய்திகள் ஒவ்வொரு ஆசிரியர்களுக்கும் ஒரு பாடமாக அமைய வேண்டும். இவ்வாறான ஆசிரியர்களாக ஒவ்வொருவரும் தம்மை மாற்றிக் கொண்டால் மாணவ சமுதாயம் அடையப்போகும் இலக்கை கற்பனை செய்து பார்க்க இதயம் இனிக் கின்றது. போரின் பின்னர் பல பாடசாலைகள் இடர் மிகுந்த சுற்றாடலில் எல்லாவற்றுக்கும் அரசாங்கத்தை நம்பியிருக்கின்றன. ஆனால் இக்கதையில் வருகின்ற பாடசாலையை அங்குள்ள இயற்கை வளங்களைக் கொண்டே அபிவிருத்தி அடையசெய்ய தாவூது மாஸ்ரர் எடுக்கும் முயற்சிகள் இக்கதையை வாசிக்கும் பலருக்கு நல்ல பல சிந்தனைகளை விரிக்கும் என்பதில் ஐயம் இல்லை. இவ்வாறான கதைகள் கட்டாயம் தமிழ் பாடத்திட்டத்தில் சேர்க்கப்படுதல் அவசியம். இக்கதை ஒருவேளை அமானுல்லா அவர்களின் சொந்த அனுபவமாக இருக்குமோ எனவும் எண்ணத் தோன்றுகின்றது.

இரு வேறு தாய்மாரின் உள்ளங்களையும், தாய்மையின் ஈரத்தையும் உணர்த்தும் கதைகளாக “கொய்யாமரத்தில் குருவிச்சைப்பூக்கள்”, “கல்யாண முருங்கை” எழுதப்பெற்றுள்ளன. தன் பிள்ளையின் நல்வாழ்வுக்காக தன்னையே தியாகம் செய்யும் இரு தாய்மார்களை வெவ்வேறு கதைத்தளத்தில் தந்துள்ளார். “சுங்கான் மீன்” கதை, சுங்கான் மீன் ஒரு விவசாயி

யின் வாழ்வில் ஏற்படுத்திய மாற்றங்களையும், “செவ்வால் அறணை” கதை மனச்சாட்சிக்கு பயந்து திருந்தும் மனிதனையும் பற்றியவை. இன ஐக்கியத்தை ஏற்படுத்தும் “மனித இனம்” கதையும் இத்தொகுப்பிற்கு வலுச் சேர்க்கும் படைப்பாக அமைந்துள்ளது. ஆதம், தேவன் ஐயா ஆகிய இரு பாத்திரங்களை கொண்டு படைப்பாக்கம் செய்யப்பட்ட “கருவேலங்காடுகள் தாண்டி” என்ற கதை மனிதத்தின் பரஸ்பர நேசத்தை எடுத்துரைக்கும் கதை. தொகுப்பின் இறுதிக்கதையான “தலைமுறைகள்” கதையும் முஸ்லிம் தந்தைக்கும் சின்னத்தம்பிக்கும் இடையிலான பரஸ்பர புரிதலான உறவை விளக்கும் கதையாக அமைந்துள்ளது. அத்துடன் இத்தொகுப்பில் சூழலியல் அம்சங்களான மீன்கள், பூச்சி, புழுக்கள், பாம்புகள், தாவரங்கள், காடுகள் என்பனவும் கதையோடு இணைந்து வந்து கதைக்கு வலுச் சேர்க்கின்றன. இத்தொகுப்பு இனங்களுக்கிடையிலான முரண்பாடுகளை களைந்து மனிதம் என்ற முனையில் ஒன்று சேர்கின்றனவாயும், பெண்ணியம் பேசாத பெண்ணின் வலிமையையும் பேசுகின்றன. கொய்யாமரத்தில் குருவிச்சைப்பூக்கள், கல்யாண முருங்கை கதைகளில் வருகின்ற பல சம்பவங்கள் வாசகர்களை குளமாக்கச் செய்யும் என்பதை ஐயம் இன்றி கூறிக் கொள்ளலாம்.

எம்.எஸ்.அமானுல்லாவின் இரண்டாவது சிறுகதைத்தொகுதியாக “ஒரு பெண்ணின் கதை” சிறுகதைத் தொகுப்பு 2017 இல் வெளியாகியுள்ளது. 8 கதைகளை உள்ளடக்கி வெளியாகியுள்ள இத்தொகுப்பும் வரால் மீன்கள் தொகுப்பு போல வாசகர்களை சுண்டி இழுக்கும் படைப்புகளை தாங்கியுள்ளன. இத்தொகுப்பில் அடங்கிய 8 கதைகளில் 5 கதைகள் ஜீவந்தி சஞ்சிகையிலும் ஏனையவை கூர்மதி, சாகரம், பூபாள் இராகங்கள் சஞ்சிகைகளிலும் வெளியாகியவை.

“ஒரு பெண்ணின் கதை” யின் ஆரம்ப வரிகள்: “சோளம் பூவும் பிஞ்சுமாக குதூகலிக்கும் காலத்தில் வெளிப்படும் மகரந்தப் பொடிகள் வீசும் மணம் குடிசையை நிறைத்துச் செல்கின்றது. வாடை பெயர்ந்து சோளகம் வீசும்போது வேலியோரத்துப் பன்னீர்ப் பூக்களின் வாசமும் தெற்கிலிருந்து வரத் தொடங்கி விடும். கிடுகுப் பொட்டலுக்கூடாக தேய்பிறைத் துண்டு தெரிகின்றது.” என்றவாறு அமைகின்றன. இந்த இயற்கை அழகியலுடனான விபரிப்பே வாசகனை தொகுப்பின் சிறுகதைகளை ஒரே எடுப்பில் வாசித்துவிட எண்ணவைக்கும். வறுமையின் விளிம்பில் தவித்துக் கொண்டிருக்கும் குடும்பத்தை இயற்கையின் சீற்றமும், போரும் ஏற்படுத்தும் சின்னா பின்னங்களை காட்சிப்படுத்தும் கதை. இயற்கையோடு இணைந்த சூழலில் அமைதியாக தினக்கூலிகளாக வாழ்கையை நகர்த்திக் கொண்டு இருக்கும் பொன்னம்மாவின் வாழ்க்கையில் இறால்பிடிக்க என போன கணவன் உடல் கூட கிடைக்காது மாண்டு போவதும், போரினால் இடம் பெயர்ந்து செல்லும் போது மகன் காணாமல் போவதும், குடும்ப வறுமை தாங்காமல் மகன் குவைத் போவதும்

அங்கு அவளுக்கு என்ன ஆனதுவோ எனத் தெரியாது துயர் சுமந்து கொண்டு திரிந்து இறுதியில் படகோடு கடலில் கவிழ்ந்து மரணமாகிப்போன ஒரு குடும்பத்தின் கதை. அவலச்சுவை மிகையாக கொண்ட இக்கதை வாசகர் நெஞ்சை கனக்க செய்யும்.

“ஆலம் விழுதுகள்” கதை, தாய்- மகள் பாசத்தை வைத்து புணையப்பட்டுள்ளது. மகளுக்காகவே தன் வாழ் நாளை ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும் தாயும், தாயின் கஷ்டத்தை புரிந்து நடக்கின்ற பெண்பிள்ளையையும் பாத்திரங்களாக சுழலவிட்ட கதை. ஒரு செருப்பு கூட வாங்க முடியாத தாய் மகள் சுற்றுலா செல்வதற்கு பஸ்காசு இருநூறு ரூபாவும், செலவுக்கு நூறு ரூபாவும் கொடுத்து வழியனுப்புவதும், தாயின் தாய்மையின் உன்னதத்தை உணர்ந்த மகள் செலவுக்கு தந்த நூறு ரூபாவை மிஞ்சப்படுத்தி தாய்க்கு ஒரு சோடி செருப்பு வாங்கி வருகின்றாள். கதையின் நகர்வு சிறப்பானதாயி னும் இறுதி முடிவு முன்னரே விளங்குவது கதை மீதான விறுவிறுப்புத்தன்மையைக் குறைப்பினும் தாய் - சேய் பாசம் வாசகரை கட்டிப்போடும்.

போர்க் கால இடப்பெயர்வையும் குடும்ப வறுமையையும் வைத்து புணையப்பட்டுள்ள கதை “அனாவும் அரைப்பவுண் சங்கிலியும்”. முதலையின் பிடியில் அகப்பட்டு இரண்டு விரல்களை இழந்த அனாவும் அவள் வாப்பாவும் இருப்பதைக் கொண்டு இன்பமாக வாழ்ந்து வருவதும் போரின் குறுக்கீடு அவர்களை இடம்பெயரச் செய்வதும் இடப்பெயர்வின் போது ஏற்படும் குண்டுத் தாக்குதலால் வாப்பா காலை இழப்பதும், அனா ரீச்சருக்கு கொடுத்த அரைப்பவுண் சங்கிலி தொலைவதும் என போரில் ஏற்படுகின்ற அவலங்களையும் விளக்கும் இக்கதை அனாவுக்கும், அவளது ஆசிரியை யான மணிமீச்சருக்குமான பரஸ்பர உறவை வெளிப்படுத்தும் கதையாக அமைந்துள்ளது.

“பசி” கதையும் மனதை உருக வைக்கும் கதை. வயிற்றுப்பசிக்காக மனிதன் படும் பாட்டையும் ஒரு வாய் கஞ்சிக்காக உடலை வருத்தி, தன்னை மெழுகாக உருக்கி வாழும் ஒரு பெண்ணின் கதை. இறுதியில் கிடைக்கும் ஒரு பாசல் பொங்கலை தன் வயிற்றுப் பசிக்காக ஒளித்து வைக்க, அங்கு வந்த குஞ்சுத்தம்பி தன் பாசலையும் அவளுக்காக கொண்டு வந்த நேரத்தில் ஏற்படும் சிறுகதைக்கான தெறிப்பு ஏற்படும் இடம் அற்புதமானது.

இனவன்முறை நிறைந்த போர்ச்சூழலில் மனிதாபிமானம் மிக்க வைத்தியரும் அவர் மனைவியும் கர்ப்பிணித்தாயொருவரைக் காக்க படும் பாட்டை “ஒற்றை மாட்டு வண்டி” கதை கூறுகின்றது. தன்உயிரை பற்றிய சுவலை இன்றி மக்களுக்காக சேவை செய்யும் வைத்தியரையும் அவர் மனைவியையும் மிகவும் இயல்பான பாத்திரங்களாக இக்கதையில் செதுக்கியுள்ளார்.

“தாய்மை” கதை இத்தொகுதியின் பலவீனமான கதையென்பது என்கருத்து. சினிமா சாயல் இக்கதையில் தென்படுவது போலப்படுகிறது. முரடனான ஆண்

“தனது சிறுகதைகளின் அடிநாதம் நம்பிக்கை வரட்சி நான் என்பார் புதுமைப்பித்தன். கிண்ணியாவைச் சேர்ந்த எனது இலக்கிய நண்பர் ஒருவர் எனது கதை மாந்தர்கள் வறுமைக்கோட்டுக்குக் கீழே வாழ்பவர்களாகவே இருக்கின்றார்களே என்பார். எனது இளமைக்கால வாழ்வின் வெளிப்பாடாக இருக்கலாம் என்று அவருக்குப் பதில் கூறினேன்.
- எம்.எஸ்.அமான்லா -

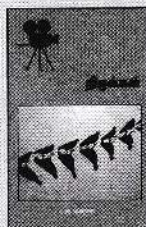
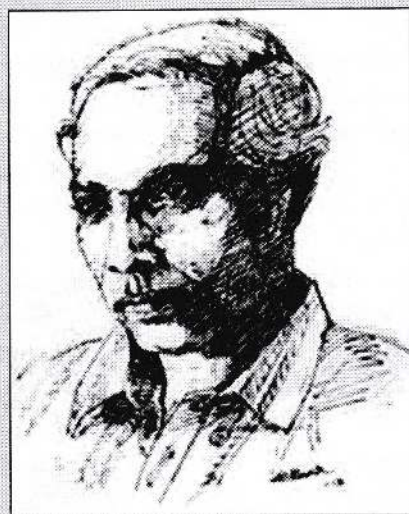
மகனை பெண்கள் திருத்துவதையும்; காதல் மனித மனங்களை ஆறுதல்படுத்தும் என்ற கருத்தை மையப் படுத்தி பல நூறு சினிமாப்படங்கள் வெளிவந்துள்ள நிலையில், இக்கதையின் போக்கு தாய்மையை முன்னிலைப்படுத்தியுள்ள போதும் வலுப்பெறவில்லை.

இன்றைய அரசியல் நிலைமைகளை “தானும் தன் சுகமும்” என்னும் குறியீட்டுக்கதை வாயிலாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார். இக்கதையில் உள்ள சம்பவங்களை மனிதர்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்க முடிகின்றது.

“தாய்ப்பசு” கதையும் ஆசிரியத்தின் மகத்துவத்தை உணர்த்தும் கதை. கனடாவில் வசிக்கும் மகளிடம் 5 வருடம் முந்திய ஓய்வை அறிவித்து செல்வதா அல்லது மாணவர்களுக்காக வாழ்வதா என்ற போராட்டம் இறுதியில் மாணவர்களுக்காக வாழ்வதான முடிவு. இக்கதையில் வரும் சில சம்பவங்கள் ஆசிரியரது சொந்த அனுபவமாக இருக்கலாம் எனவும் தோன்றுகின்றது. உதாரணமாக:

“இந்த இருபத்தைந்து வருஷ ஆசிரியத் தொழில்ல ஒரே பாடசாலையில் விஞ்ஞான ஆசிரியனா நான் இருந்து வார எனன்டால் அதுக்கு என்ட கடின உழைப்புத்தான் காரணம். விஞ்ஞானத்தை நான் திணிக்கிறதில்லை. கதை மாதிரி எளிமைப்படுத்தித்தான் படிப்பிப்பேன். பாடக்குறிப்புத் தயாரிக்காம வகுப்புக்குப் போக மாட்டன். பாடத்திட்டம் முடிக்காம பிள்ளைகள் பரீட்சைக்கு அனுப்ப மாட்டன். இந்த ஊர்ல இப்ப இருக்கிற இஞ்சினியர்ஸ். டொக்டர் எல்லாம் என்கிட்ட ஓஸ்லில விஞ்ஞானம் படிச்சவங்க தான். எங்க கண்டாலும் எழும்பி நிற்பாங்க. அது எனக்கொரு கௌரவம். திருமணமோ சடங்கோ எனக்குத்தான் முதல் சொல்றாங்க. அதுல எனக்கு பரம திருப்தி. எந்தக் கூட்டத்திற்கு நான் போனாலும், யார் பேசறதெண்டாலும் எனக்கு தனியாக வாழ்த்துக் கூறித்தான் அப்புறம் பேசத் தொடங்குறாங்க. அது தொழில்ல எனக்குக் கிடைத்த பெரிய வெற்றி. நான் தொழில் மதிச்சன், தொழிலால எனக்கு மதிப்பு வந்தது”

என்னும் பந்தி எம்.எஸ்.அமான்லாவின நியமான பாத்திரப்படைப்பு. அது அமான்லா அவர்களையே கண்முன் நிலைநிறுத்துவதாக தென்படுகின்றது. ஆரோக்கியமான வாசகர்களுக்கும், சமுதாயத்திற்கும் பயன்மிக்க, சிறுகதை வரம்பை மீறாத கதைகளால் எம்.எஸ் அமான்லாவின பெயர் சமூத்து சிறுகதை உலகில் பதியப்பட்டிருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

நூலும் இலக்கிய ஆளுமையும் 'நிழல்கள்' அ.யேசுராசா

எம்.கே.முருகானந்தன்

ஈழத்தின் மிக முக்கியமான இலக்கிய ஆளுமைகளில் ஒருவரான யேசுராசாவின் புதிய நூலான நிழல்கள் வெளியாகியுள்ளது அது அவரின் தற்போதைய முழு ஆர்வத்தையும் வேண்டி நிற்கும் துறையான சினிமா பற்றிய நூல் என்பது கவனத்திற்கு உரியது. சினிமாவுடன் நீண்டகாலம் ஈடுபாடுடையவர் யேசுராசா. எனவே அனுபவத்துடன் கூடிய நூல் என்பதால் நல்ல சினிமாவை நாடுபவர்களுக்கு மிகவும் பயனுள்ள நூலாக இருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

யேசுராசா திரைப்படங்கள் பார்க்கும் வேகமும் அவை பற்றிய நுணுக்கங்களை நினைவில் நிறைத்து வைத்திருப்பதும் அதிசயப்பட வைக்கும். அவர் தேர்ந்தெடுக்கும் படங்கள் அற்புதமானவை. தினமும் 2-3 திரைப்படங்களை அவரால் பார்க்க முடிகிறது, அவை பற்றிய தேடல்களையும் தொடர்கிறார். இணைய வசதியையும் Youtube பையும் உச்ச அளவில் பயன்படுத்தல். எமது வயதொத்த பலருக்கு அந்நியமாக இருக்கும் நேரத்தில் இவர் அதை பயனுறுமுறையில் பயன்படுத்துவது மட்டுமின்றி மற்றவர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்வதும் மகிழ்ச்சியானது.

யாழ் நூலக வாசகர் வட்டம் ஒழுங்கு செய்யும் மாதாந்த திரைப்படங்கள் பற்றி நீங்கள் அறிந்திருக்கிறீர்களோ தெரியாது. மிக அற்புதமான திரைப்படங்கள் மாதாந்தம் திரையிடப்படுகின்றன. தமிழ் ஆங்கில படங்கள் மட்டுமின்றி ரஸ்ய இத்தாலிய பிரெஞ்சு சீன போன்ற பல்வேறு மொழிப்படங்களையும் பார்க்கக் கூடிய வாய்ப்பைப் பெறுகிறோம். அவற்றை தேர்ந்தெடுப்பதுடன் அவை பற்றி அவர் கொடுக்கும் சிறிய அறிமுகமும் எங்களுக்கு அந்த திரைப்படம் பற்றிய புதிய தரிசனங்களைக் கொடுக்கிறது. ஆர்வத்தோடு அணுஅணுவாக இரசித்து பார்க்க வைக்கிறது. நானும். நிறையவே பயன்பெற்றிருக்கிறேன்.

பல பழைய திரைப்படங்கள் பற்றிய தகவல்கள்,, காட்சிப்படுத்தல் நுணுக்கங்கள், கூர்மையான வசன அமைப்பு, நெறியாளர்கள், அவர்களது ஏனைய படங்கள் போன்ற நிறைய தகவல்களை இந்த திரைப்பட வட்ட படங்கள் மூலமும் யேசுராசாவின் உரைகள் மூலம் பெற்றிருக்கிறேன்.

அங்கு காட்டப்பட்ட சில படங்கள் மற்றும் அவர் பார்த்த ஏனைய திரைப்படங்கள் பற்றிய 10 கட்டுரைகள்

இந்த நூலை அலங்கரிக்கின்றன. இவற்றில் பல கட்டுரைகள் ஜீவநதியில் வெளிவந்த போது நான் ஏற்கனவே படித்ததும் உண்டு.

யாழ் மணணில் கலை இலக்கிய சினிமா ஈடுபாடுள்ள இளைஞர்கள் நிறையவே இருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களில் ஒரு சிலரைத் தவிர மற்றவர்களை அந்த இலவச திரைக் காட்சிகளில் காணவும் கிடைப்பதில்லை. குறும்பட தயாரிப்பில் ஈடுபடும் பலருக்கும் கூட இத்திரைப்படங்கள் நிச்சயம் உதவும். ஆனால் அவர்கள் எவரும் இதனைப் பயன்படுத்துவதில்லை என்பது கவலையே..

திரைப்படம் பார்க்கும் எத்தனையோ பேர் இருக்கிறார்கள். தேர்ந்தெடுத்த படங்களை தேடிப் பார்ப்பவர்கள் ஒரு சிலர் இருக்கிறார்கள். ஆனால் தாம் பார்ப்பது மாத்திரமின்றி மற்றவர்களையும் இரசனையோடு பார்க்க வைக்கும் ஆற்றல் கொண்டவர்கள் ஓரிருவர்தான். அவர்களில் முக்கியமானவர் யேசுராசா. அவற்றை அவருடனான தனிப்பட்ட உரையாடல்கள் மூலம் பெறமுடிகிறது. பரந்த மட்டத்தில் திரைப்படவட்டங்கள் ஊடான இலவச திரைப்பட காட்சிகள் மூலமும், அவரது கட்டுரைகள் ஊடாகவும் பயன்பெறமுடிகிறது.

எனக்கும் எல்லோரையும் போலவே திரைப்பட ஆவல் இருக்கிறது. சாதாரண பொழுதுபோக்கு திரைப்படங்கள் முதல் - சிவாஜி. கமல். மம்முட்டி எனத் தொடர்கிறது. கலைப்படங்கள், ஆங்கில, சிங்கள மலையாளப் படங்கள் செம்மீன், சுயம்வரம், எலிப்பத்தாயம் என ஆரம்பித்தது. ஈழத்து தமிழ் திரைப்படங்களையும் தேடிப் பார்ப்பதுண்டு.

நல்ல திரைப்படங்கள் பற்றிய உணர்வுகளை என்னில் எழுப்பியவர்களில் நண்பர் கே.எஸ்.சிவகுமாரன் மற்றும் யேசுராசா, கேதாரநாதன் ஆகியோரும் அடங்குவர். கொழும்பில் பல சர்வதேச படக் காட்சிகளை காணும் வாய்ப்பு கிடைத்திருக்கிறது. ஆரம்பத்தில் திரைப்பட கூட்டுத்தாபன திரையில், BMICH ல் பார்த்திருக்கிறேன். BMICH ல் படம் பார்த்துவிட்டு யேசுராசா கேதாரநாதன் போன்றவர்களுடன் அவை பற்றிப் பேசியபடி நடந்து வந்த ரூபகங்கள் பசுமையாக இருக்கின்றன.

அ. யேசுராசா (1946, டிசம்பர் 30, குருநகர், யாழ்ப்பாணம்) ஈழத்தின் குறிப்பிடத்தக்க இலக்கிய ஆளுமை ஆவார். பல்துறை ஆற்றல் மிக்கவர். கவிஞர், சிறுகதை

யாசிரியர், விமர்சகர், மொழிபெயர்ப்பு, பத்தி எழுத்து இதழாசிரியர் மற்றும் பதிப்பாளர் திரைப்பட ஆர்வலர் என பல தளங்களில் இயங்கிவருகிறார்.

1968 முதல் இலக்கிய ஈடுபாடு கொண்டு இயங்கத் தொடங்கிய அவர் கடந்த 50 வருடங்களாக தீவிரமாக இயங்கிவருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. வருகிறார். ஆனால் 80களின் நடுக் கூறுகளிலிருந்துதான் அவருடனான அறிமுகமும் நட்பும் எனக்கு ஏற்பட்டது.

ஆனால் ஆச்சரியம் என்னவென்றால் இவர் இலக்கிய ஈடுபாடு கொண்டு இயங்கத் தொடங்கிய அந்தக் காலத்திலேயே எனக்கும் நல்ல புத்தகங்கங்கள் சஞ்சிகைகள் நல்ல சினிமா போன்றவற்றில் ஆர்வமும் ஈடுபாடும் இருந்தன. ஆயினும் அந்நேரத்தில் கொழும்பில் இருந்த யேசுராசா, குப்பினான் போன்றவர்கள் இணைந்து இயங்கிய கொழும்பு கலை இலக்கிய நண்பர் கழகம் பற்றி அறிந்திருக்கவோ அவர்கள் எவரையும் சந்திக்கும் வாய்ப்பு கிட்டியதில்லை. காரணம் மருத்துவ மாணவன் என்ற கூண்டுக்குள் அகப்பட்டிருந்ததால் வாசிப்புக்கு அப்பால் இலக்கிய சந்திப்புகள் கூட்டங்கள் எனக்கு எட்டாதவையாகவே இருந்தன.

80 யாழ் வந்த பின்னர்தான் இலக்கிய அறிமுகங்கள் ஏற்பட்டன. அலை வாசகன் ஆனேன். ஈழத்து இலக்கியப் பரப்பில் ஒரு புதிய வாசல் திறந்திருப்பதாக உணர்ந்தேன். அலையையும் யேசுராசாவையும் அறிமுகப் படுத்தி வைத்தது நண்பர் குலசிங்கம் ஆவார். எனது முதல் நூல்களில் ஒன்றான “தாயாகப் போகும் உங்களுக்கு” பதிப்பிக்கப்பட்டது நியூ ஈரா அச்சகத்தில். அதன் வடிவமைப்பு பற்றிய பல ஆலோசனைகள் எனக்கு யேசுராசா தான் வழங்கினார். அந்த நேரத்தில் திசை அங்கிருந்துதான் வெளியாகியது. அதன் துணை ஆசிரியராக யேசுராசா பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தமை நினைவுக்கு வருகிறது.

தொழில் ரீதியாக ஓய்வபெற்ற அஞ்சல்துறை அதிகாரியான இவர் காலத்திற்கு முன்பே ஓய்வு பெற்றிருக்கிறார். அதன் சூட்சுமம் இப்பொழுதுதான் புரிகிறது; முழுநேர இலக்கியச் செயற்பாட்டாளராக வாழ்கிறார். இவ்வாறு தனக்கு பிடித்த வாழ்வைத் தொடரும் வாய்ப்பு பலருக்கும் இருந்தாலும் வேலை வேலை என ஓடித் திரிகிறார்கள். நானும் அவர்களில் ஒருவன். எழுபது வயதாகியும் எனது தொழிலைக் கைவிட முடியவில்லை. எனக்கு ஈடுபாடுள்ள கலைத் துறைகளில் ஈடுபட முடியவில்லையே என்ற ஏக்கம் நிறைவேறாத கனவாகத் மாயாஜாலம் காட்டுகிறது.

யாழ் மண் ஏராளமான இலக்கியவாதிகளின் களமாக இருந்து வருகிறது. இவர்களிடையே யேசுராசா தனித்தன்மை கொண்டவராக மற்றவர்களிடமிருந்து வேறுபட்டவராக இருப்பதாக நான் உணர்கிறேன். பொதுவாக இலக்கிய உலகில் நிலவும் கருத்தும் அதுதான். இலக்கியத்தில் செழுமையும் தரமும் பேணப்பட வேண்டும் என்பதில் அக்கறை கொண்டவர். படைப்புகள் அனுபவ வெளிப்பாடாக இருக்க வேண்டும் என்பதில் நம்பிக்கை கொண்டவர்

முகத்திற்காக பாராட்டுபவர் அல்ல. நல்லனவற்றை நல்லன எனவும் தரமற்றவற்றை தரமற்றவை எனவும் முகத்துக்கு நேரே சொல்லக் கூடியவர்.

இலக்கியத்துறையில் அவரது முழுமையான பங்களிப்பின் பல சஞ்சிகைகள் வெளியாகியுள்ளன. ‘அலை’ ஆசிரியராக அவரது பங்களிப்பு ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சியில் ஒரு முக்கிய பங்கை வகிக்கிறது. இலக்கியத்தில் தரம் பேணப்படுவதற்கு அலை முக்கிய முன்னுதாரணமாகும். பின்பு ‘கவிதை’ இதழ், ‘தெரிதல்’

சஞ்சிகை ஆகியனவும் அவரால் வெளியிடப்பட்டன. ‘திசை’ யின் துணை ஆசிரியராக பணியாற்றியமையும் முக்கிய பங்களிப்பாகும்.

இதுவரை நிழல்கள் உட்பட 8 நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார்.

தொலைவும் இருப்பும் ஏனைய கதைகளும் சிறுகதைத் தொகுதி - 1975ம் ஆண்டு இலங்கை சாஹித்திய மண்டலத்தின் சிறுகதைக்கான பரிசினைப் பெற்றது.

அறியப்படாதவர்கள் நினைவாக கவிதைத் தொகுப்பு, பனிமழை மொழியாக்க கவிதை நூல்.

தூவானம் பத்தி எழுத்து தொகுப்பு 2001

பதிவுகள் பத்தி எழுத்து தொகுப்பு 2003

குறிப்பேட்டிலிருந்து இலக்கிய கட்டுரைகள் 2007

நினைவுக் குறிப்புகள் கட்டுரைகள் 2016

திரையும் அரங்கும் கலை வெளியில் ஒரு பயணம் 2013

இதைத் தவிர பல முக்கிய தொகுப்பு நூல்கள் இவரது இலக்கிய பங்களிப்புக்கு சான்றாக அமைந்திருக்கின்றன. இவற்றின் தொகுப்பாசிரியர்களில் முக்கிய பங்களியாக இருந்திருக்கிறார்.

‘பதினொரு ஈழத்துக் கவிஞர்கள்’, ‘மரணத்துள் வாழ்வோம்’, ‘காலம் எழுதிய வரிகள்’ ஆகிய கவிதைத் தொகுப்புகள்

தேலும்படைப்புலகமும் ஓவியர் மார்க்கு பற்றிய நூல்

இவ்வாறு பல் வேறு அறுவடைகளையும் பங்களிப்புகளையும் சினிமா கலை இலக்கிய துறையில் ஆற்றிய யேசுராசாவின் புதிய நூல்தான் நிழல்கள் 104 பக்கங்கள் நீளம் இந்த நூலில் 10 சினிமா கட்டுரைகள் உள்ளங்கியுள்ளன.

முதலாவது கட்டுரையாக அமைவது 2015 ம் ஆண்டு கொழும்பில் நடந்த சிங்கள தமிழ் குறுப்பட விழா விழா பற்றியும் அங்கு காட்டப்பட்ட முக்கிய குறுப்படங்கள் பற்றியதுமான கட்டுரை.

எல்டர் ரியஸனோவ் இயக்கிய ரஸ்ய திரைப்படமான ‘இரக்கமற்ற ஒரு காதல் கதை’, ஜிறி வொயில் இயக்கிய ‘ரோமியோ ஜூலியா மற்றும் இருள்’, என்ற செக்கோஸ்லோவாக்கிய திரைப்படம், ‘சொராயவுக்குக் கல்லெறிதல்’ சைரஸ் நொவ்ரஸ்தெஹ் கின் ஈரானியப்படம், லூசினோ விஸ்கொன்ரியின் ‘நிலம் நடுங்குகிறது’ இத்தாலியப்படம், கோவீத் நிஹாலினியின் ‘விருந்து’ ஹிந்தி திரைப்படம், அந்தரேஜ் வாஜ்தா வின் ‘ஒரு தலைமுறை’ போலந்து திரைப்படம், எரான் ரிக்கிஸ் சின் ‘எலுமிச்சை மரம்’ இஸ்ரேலிய திரைப்படம், பேர்ன்ஹாட் விக்கியின் ‘பாலம்’ ஜேர்மனிய திரைப்படம், அம்ஷன் குமாரின் ‘ஒருத்தி’ தமிழ் திரைப்படம் ஆகியன அடங்குகின்றன.

ஒவ்வொரு கட்டுரையும் நல்ல சினிமா பார்த்த உணர்வைக் கொடுக்கிறது. மேலோட்டமான கதை யோட்டம் முக்கிய உரையாடல்கள், காட்சி அமைப்பு, கமரா கோணங்கள், இசை என யாவற்றையும் தொட்டுச் செல்கிறது. ஒவ்வொரு கட்டுரையும் திரைப்படத்தை பார்த்தது போன்ற உணர்வைக் கொடுப்பதுடன், நாங்களும் நேரடியாகப் பார்த்து இரசிக்க வேண்டும் என்ற ஆசையையும் தூண்டுகின்றன. பல படங்களை நானும் பார்க்க முடிந்தால் இரசித்து வாசிக்க முடிந்தது.

இதில் பல கட்டுரைகளை நூல் உருப்பெறு முன்னரே சஞ்சிகைகளில் படித்ததை ஏற்கனவே குறிப்பிட்டிருந்தேன்.

படிக்கப்படிக்க தெவிடாத கட்டுரைகள், ஊறித் திளைக்க வைக்கின்றன. திரைப்பட ரசனையும் ஆர்வமும் உள்ளவர்கள் கட்டாயம் படிக்க வேண்டிய நூல்.

அவரது தேடல்களும் படைப்பு மற்றும் பதிப்பாக்க முயற்சிகளும் தொடர வாழ்த்துகிறேன்.

சமகால சிறுகதை எழுத்தாளர்களில் அதிக சிறுகதைகளை படைத்த ச.முருகானந்தன் சிறுகதைகள் பரவலான கவனயீப்பைப் பெற்றுள்ளதோடு போர்க்கால சிறுகதைகளில் நேர்சாட்சியாக வன்னியில் வாழ்ந்து சிறுகதைகள் படைத்தவர். சிறுகதையே ச.முருகானந்தனின் முக்கிய எழுத்துத் துறையாயினும், கவிதை, குறுநாவல், மருத்துவ விழிப்புணர்வு கட்டுரைகள், நூல், விமர்சனம், சினிமா விமர்சனம், இளையோருக்கான விழிப்புணர்வு கட்டுரைகள் என பல துறைகளில் பணியாற்றும் ஒரு பல்துறை எழுத்தாளராக தொடர்ந்தும் எழுதிக் கொண்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவருடனான நேர்காணலை ஜீவந்தி வாசகர்களுக்கு தருகிறோம்.

விஜிதா மகேஸ்வரன்:

தமிழ் எழுத்துலகின் முக்கியமான ஒரு சிறுகதை எழுத்தாளராக அறியப்பட்டுள்ளீர்கள். குறிப்பாக போர்க்காலத்தில் வன்னியில் வாழ்ந்து சிறுகதை படைத்தவர் என்ற வகையில் உங்களது சிறுகதைகள் பற்றி எம்மோடு பகிர்ந்து கொள்ளுங்கள். முதலில் எழுத்தார்வம் எப்படி வந்தது எவ்வாறு ஏற்பட்டது?

ச.முருகானந்தன்:

ஓர் எழுத்தாளனாக வரவேண்டும் என்ற கனவு என் சிறுபராயத்தில் எனக்கு இருந்ததில்லை, சிறுவயது முதல் ஒரு சிறந்த வாசகனாக இருந்து வந்திருக்கிறேன். அம்புலிமாமாவும், கல்கியின் சித்திரத் தொடர் கதைகளும், கண்ணனும் எனது வாசிப்புக்கு விருந்தளித்தன. மிக சிறு வயதிலேயே மு.வரதராசனாரின் கதைகளைப் படித்துச் சுவைத்துள்ளேன். அம்மா இராசம்மா ஒரு சிறந்த வாசகி. கண்டியிலிருந்து அப்பா சண்முகம் கல்கியையும் அம்புலிமாமாவையும், கண்ணனையும் அனுப்புவார். கல்கியில் தொடர் கதைகளை வாசிக்க ஆரம்பித்த பின்னர் எனது வாசிப்பு பழக்கம் படிப்பை பாதிக்கும் அளவுக்கு தாக்கத்தைச் செலுத்தியது. பார்த்தசாரதி (மணிவண்ணன்) அகிலன் முதலானோர் எனது அபிமான எழுத்தாளர் கள் ஆயினர். பின்னர் ஜெயகாந்தனையும் விரும்பிப் படிக்க ஆரம்பித்தேன்.

சிறந்த வாசகனாக மாறிய எனக்கு ஈழத்து எழுத்துக்களையும், தாமரை, மல்லிகை முதலான முற்போக்கான இதழ்களையும் அறிமுகப்படுத்தியவர் எனது மைத்துனரும் எழுத்தாளருமான செ.கதிர்காம நாதன். எழுத்தின் மீது ஆர்வத்தை முதலில் ஏற்படுத்தியவரும் அவரே தான். எனினும் அவர் இள வயதில் இறக்கும் வரை நான் எதையும் எழுதவில்லை. எமது கிராம ஜனசக்தி நிலைய இளைஞர்கள் ஒரு கையெழுத்துச் சஞ்சிகையை வெளியிட என்று எண்ணிய போது என்னிடமும் கதையொன்று எழுதித்தரும்படி வேண்டினார்கள். அவ்வாறே 'கணமகேஸ்வரனும் தனது கையெழுத்துச் சஞ்சிகைக்கு ஒரு கதை எழுதும்படி வேண்டினார். 'கலைஓளி' கையெழுத்துச் சஞ்சிகையில் வெளியான "கண்களின் வார்த்தைகள் தெரியாதோ?" தான் எனது முதல் சிறுகதை. இதையே பின்னர் தினகரனுக்கு அனுப்பியபோது அது பிரகர

மாகியது. அச்சில் வந்த என் முதற் சிறுகதையே எழுத்தாளராக வளர்ந்து வர வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை என் மனதில் தோற்றுவித்தது. அன்று என்னோடு கையெழுத்து பிரதியில் எழுதியவர்களில் கணமகேஸ்வரன், இரவீந்திரநாதன் (கனடா) சி.பரமானந்தன் முதலானோர் பின்னர் பத்திரிகைகளிலும் எழுதினார்கள். தொடர்ந்து எழுதாது விட்டு விட்டனர்.

விஜிதா மகேஸ்வரன்:

உங்களது முதலாவது சிறுகதை வெறும் காதல் கதையாக இருந்ததாக அறிகிறேன். எனினும் பின்னர் நீங்கள் எவ்வாறு ஒரு காதலமான சிறுகதை எழுத்தாளராக மாறினீர்கள்?

ச.முருகானந்தன்:

ஒரு எழுத்தாளனாக இருந்த என்னை படைப்பாளியாக மாற்றியவை தொடர்வாசிப்பும், வாழ்க்கை அனுபவங்களும் தான். பின்னாளில் இரசனைக் குறிப்புகளும், விமர்சனங்களும் என்னை நெறிப்படுத்தின. யாழ் பல்கலைக்கழக மருத்துவப் பீட மாணவனாக நான் இருந்த போது நா.பா.வின் தீபத்தில் எனது 'மீன் குஞ்சுகள்' சிறுகதை வெளியானது. ஒரு சிறந்த தமிழக இலக்கியச் சஞ்சிகையான தீபத்தில் எனது கதை வெளிவந்தபோது என் படைப்பு மீது எனக்கு நம்பிக்கை ஏற்பட்டது. மீன் குஞ்சுகள் சிறுகதை தமிழகப் பத்திரிகை சஞ்சிகைகளில் வெளியான கதைகள் அனைத்திலும் அந்த மாதத்தின் சிறந்த சிறுகதையாக தெரிவு செய்யப்பட்டு சென்னை இலக்கிய சிந்தனை பரிசீனைப் பெற்றுக் கொண்ட போது எழுத்துலகில் அதிகம் கவனிக்கப்பட்டேன். சிரித்திரன் சுடர், மல்லிகை, முதலான சஞ்சிகைகளிலும் வீரகேசரி, ஈழநாடு, சிந்தாமணி முதலான பத்திரிகைகளின் வாரமலரிலும் எனது கதைகள் வெளிவரத் தொடங்கின. ஆரம்பத்தில் ஈழநாடு பத்திரிகை எனக்கு நிறைய வாய்ப்பு அளித்த போதிலும் அவை குடா நாட்டுக்குள்ளேயே பெரிதும் முடங்கிப் போயிருந்தன. கார்த்திகேசு மால்சரும், நந்தியும் எனது ஆற்றலை நெறிப்படுத்தியவர்கள்.

மல்லிகை எனது எழுத்தைப் புடம் போட்டது என்றால் அது மிகையாகாது. முகமறியாத புதிய எழுத்தாளரான எனக்கு தொடர்ந்து களமைத்துத் தந்து என்னை முற்போக்கான எழுத்தாளராக மாற்றிய

டொமினிக் ஜீவாவை எனது மானசீக குருவாக வரித்து கொண்டேன். எனினும் எவரிடமும் எந்த பயிற்சியும் நான் பெற்றதில்லை.

விஜிதா மகேஸ்வரன்:

ஆரம்பத்தில் ஒழுக்கம் கட்டுப்பாடு என்பவற்றை முதன்மைப் படுத்தி ஜனரஞ்சகமாக எழுதிக் கொண்டிருந்தீர்கள். பின்னர் கால மாற்றத்துடன் எங்கள் சிறு கதைகளிலும் மாற்றம் ஏற்பட்டது. இந்த ஆரோக்கியமான மாற்றத்தை எவ்வாறு உணர்ந்தீர்கள்?

ச.முருகானந்தன்:

கதைகளையே தொடர்ந்து எழுதி வந்த போது அதுவே பயிற்சி களமாகியது. காலம் போக்கில் எனது முன்னைய சில கதைகளிலுள்ள போதாமையை உணர் முடிந்தது. அத்துடன் அழகிய, பேச்சு மொழி, மணவாசனை முதலான ஈழத்துச் சிறுகதைகளுக்கிரிய பண்புகளையும் அறிந்து கொண்டேன். எனினும் வாழ்க்கை அனுபவங்கள் தந்தவை இவற்றை விட அதிகம். படைப்புகள் காலத்தின் கண்ணாடியாகவும் இருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணமும் ஏற்பட்டது. ஒரு தீவிர வாசகனாக இருந்த நான் அவற்றின் ஊடாக பலவற்றை கற்றுக் கொண்டு எனது படைப்பாக்க முயற்சிகளில் அவ் உத்திகளையும் பயன்படுத்தினேன். யாரும் பேனா பிடிக்கும் போது உச்ச நிலையை அடைந்து விடுவதில்லை. காலமும், அனுபவமும் ஓர் எழுத்தாளனை நிச்சயம் வளர்த்தெடுக்கும். தினமும் எழுத்திற்கு ஒரு மணி நேரத்தையாவது ஒதுக்கும்படி, செங்கையாழியன் கூறியதை தேவவாக்காக கடைப்பிடித்தேன். முற்போக்கு சிந்தனைகளும், பின்னாளில் இன ஒடுக்கு முறையுத்தமும் என் வாழ்வில் போர்க்காலத்தில் தரிசித்த அவலங்களும் எனது எழுத்தின் போக்கை நிர்ணயித்தன. சிறந்த முற்போக் கான சிறுகதைகளையும், போர்க்கால சிறுகதைகளையும் இதனால் தான் எழுத முடிந்ததுள்ளது என நினைக்கின்றேன்.

ஓர் எழுத்தாளனுக்கு வாசகர்களின் அங்கீகாரமே முக்கியம் என்பதை முழுமையாக நம்புகின்றவன் நான். எனக்கு முப்பத்தியைந்துக்கு மேற்பட்ட பரிசில்களும் விருதுகளும், பட்டங்களும் கிட்டியுள்ளன. இவை சோர்வின்றி எழுத என்னை உற்சாகப்படுத்தின. ஆரம்பகாலத்தில் பேனாநண்பி பின்னர் காதலி, தொடர்ந்து என் மனைவி முதலானோரின் உற்சாகமூட்டல்களும் ஆலோசனைகளும் கூட என் எழுத்துக்களை புடம் போட்டன. எந்த எழுத்தாளரின் வாழ்விலும் இது பொதுவானது என்று நினைக்கின்றேன். மனைவியும் எழுத்தாளராக அமைந்தமை வரப்பிரசாதம்!

பேனா பிடிக்க ஆரம்பித்த காலத்தில் இளைய தலைமுறை எழுத்தாளர் என ஈழநாடு பத்திரிகையில் என்னைப்பற்றி எழுதிய காவலூர் ஜெகநாதன், தினகரனில் எழுதிய அந்தனி ஜீவா, தனது எம்.ஏ பட்டப்படிப்பு ஆய்வில் இளையனாக இருந்த எனது கதைகள் பற்றியும் எழுதிய வன்னியகுலம் முதலானவர்களையும் நினைவு கூர்கின்றேன்.

கரவெட்டி விக்கினேஸ்வரா கல்லூரி, யாழ்ப்ப

பாணம் இந்துக்கல்லூரி ஆகியவற்றில் கற்பித்த ஆசிரியர்களும் எனது தமிழை நெறிப்படுத்தியவர்கள். ஓர் எழுத்தாளனின் வளர்ச்சிப்பாதையில் இப்படி பலவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

விஜிதா மகேஸ்வரன்:

ஆரம்பத்தில் உங்கள் சமகாலத்தில் எழுதியவர்களில் உங்களோடு பழகியவர்களின் தாக்கம் உங்கள் எழுத்துக்களில் மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்ததா?

ச.முருகானந்தன்:

ஆம்! ஓரளவுக்கு இவர்களுடனான கலந்துரையாடல்களும் கலந்து கொண்ட விமர்சன கருத்தரங்குகளும் எனது எழுத்தின் போக்கில் மாற்றங்களை கொண்டு வந்தன. காவலூர் ஜெகநாதன் இணுவையூர் சிதம்பரதிருச்செந்திநாதன், சுதாராஜ் போன்றவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்தபோதும், பின்னர் வன்னிக்கு வந்த போது தாமரைச்செல்வி, நாயோகேந்திரநாதன் கருணாகரன், பெ.கணேசன், சந்திரபோஸ் சுதாகரன். உள்ளிட்ட பலருடன் பழகினேன். எனது வாழ்க்கையின் முக்கியமான காலகட்டமான 25 வருடங்கள் வன்னியில் வாழ்ந்து மருத்துவ பணி ஆற்றினேன், கிளிநொச்சி மாவட்ட தூர கிராமங்களான அக்கராயன் குளம், வன்னிக்குளம் முழங்காவில் என்பன எனது பல கதைகளின் களங்களாகின. போரும் அது சப்பித்துப்பிய மனித வாழ்வின் அலவங்களும் என் பல கதைகளின் கருப்பொருளாகின. சுய அனுபவ வெளிப்பாட்டுடன் உருவான சிறுகதைகளே என்னை வாசக உலகிற்கு பெரிதும் இனம் காட்டின.

விஜிதா மகேஸ்வரன்:

உங்கள் சிறுகதைகளில் வன்னி மண் வாசனையுடன் உருவான தாத்தா சுட்ட மான், அலியன் யானை போன்ற கதைகள் அற்புதமானவை இவைபற்றி...

ச.முருகானந்தன்:

எனது கதைகளில் தாத்தா சுட்ட மான் எனக்கு மிகவும் பிடித்த கதை. வாசகர்களையும் கவர்ந்த கதை. மூத்த எழுத்தாளர் தெணியான் பாராட்டிய கதை. வன்னி வாழ்வில் நான் சந்தித்த வாழ்வியல் கோலங்களை அழகாக வடித்தனாலேயே இந்த கதை சிறப்பாக அமைந்திருந்தது. இந்த வகையில் செங்கை ஆழியானால் பாராட்டப்பட்ட அலியன் யானை கதை வன்னி மக்களிடத்தில் சலசலப்பை ஏற்படுத்திய, 'வன்னேரி பொன்னேரியாகின்றது' போன்ற சில கதைகளை குறிப்பிடலாம்.

விஜிதா மகேஸ்வரன்:

நீங்கள் 250 மேற்பட்ட சிறுகதைகளை எழுதியதுடன், 10 சிறுகதைத் தொகுதிகளையும் வெளியிட்டுள்ளீர்கள், உங்கள் சிறுகதைகளில் உங்களுக்குப் பிடித்த கதைகள் சிலவற்றை குறிப்பிடுங்கள்?

ச.முருகானந்தன்:

ஒரு தாய்க்கு தனது எல்லாப் பிள்ளைகளும் சமமானவை தான் என பல எழுத்தாளர்கள் குறிப்பிடுவதுண்டு.

எனக்கும் எனது கதைகள் பலவற்றைப் பிடிக்கும் எனினும் இதை ஏன் எழுதினேன் என பின்நாளில் யோசித்து கவலைப்பட்ட, முழுமையற்ற, நிறைவைத் தராத கதைகளும் உண்டு. சொந்த மண், அப்பாவும் நானும், அம்மா, பாதை மாறிய பந்தங்கள், மீன் குஞ்சுகள், சுடலை ஞானம், தாத்தா சுட்ட மான், இந்த மண், மண்ணின் மைந்தர்கள் முதலான சில கதைகள் சட்டென்று நினைவுக்கு வருகின்றன.

விஜிதா மகேஸ்வரன்:

ஆரம்பத்தில் சிறுகதைகளை எழுதிக் கொண்டிருந்த நீங்கள் பின்னர் குறுநாவல்கள், கவிதைகள் என உங்கள் படைப்புலகை விரிவு படுத்தினீர்கள். தொடர்ந்து இரசனைக்குறிப்பு சினிமா, கட்டுரைகள், என எழுதினீர்கள். அண்மைக்காலமாக மருத்துவ விழிப்புணர்வு நூல்கள் எழுத ஆரம்பித்த பின்னர் உங்கள் படைப்புகள் குறைவாகி விட்டனவே?

ச.முருகானந்தன்:

உண்மை தான் எனக்கு பிடித்த துறையும் ஆக்க இலக்கிய படைப்புலகம் தான். எனினும் காலத்தின் தேவை அறிந்து மருத்துவ விழிப்புணர்வுகள் தொடர் பாக எழுதவும் தொலைக்காட்சி கலந்துரையாடல் களில் கலந்து கொள்வதிலுமாக எனது பொழுதுகள் ஆக்கிரமிக்கப் பட்டுள்ளன. வன்னி மண்ணிலே சமூகப்பணிகளில் ஏற்பட்ட ஆர்வம் கொழும்புக்கு வந்த பின்னரும் தொடர்ந்தமையினால் லயன்ஸ் கழகத்தில் இணைந்து பணியாற்றுகிறேன்.

நாடளாவிய ரீதியில் போதைப் பொருள் தடுப்பு, எச்ஐவி மற்றும் எயிட்ஸ் தவிர்ப்பு கலந்துரையாடல்களில் கலந்துகொண்டு கருத்துரைகள் வழங்கி வருகின்றேன். குறிப்பாக மாவட்ட ரீதியாக உயர்தர வகுப்பு மாணவர் களுக்கான கருத்தரங்குகளை நோட்டரிக் கழகத்துடன் இணைந்து நடாத்தி வருகின்றோம். கடந்த மூன்று வருடங்களில் யாழ் மாவட்டம், கிளிநொச்சி மாவட்டம், வவுனியா மாவட்டம், திருகோணமலை மாவட்டம், மட்டகாப்பு மாவட்டம் என பல உயர்தர மாணவர்களுக்கான கருத்தரங்குகளை நடாத்தியுள்ளோம். அடுத்த தவணை அம்பாறை மாவட்டத்திலும், மன்னார், முல்லைத்தீவு மாவட்டங்களிலும் இவ்வாறான கருத்தரங்குகளை நடாத்தவுள்ளோம். அடுத்த வருடத்தில் மலையகத்தில் எமது கருத்தரங்குகளை தொடர திட்டமிட்டுள்ளோம். லயன் இராமச்சந்திரனின் வழி நடாத்தலில் இத்தொடர் கருத்தரங்குகள் திட்டமிடப் படுகின்றன.

விஜிதா மகேஸ்வரன்:

பல விருதுகளையும், பரிசில்களையும், பட்டங்களையும் பெற்றுள்ளீர்கள் இவை பற்றி...

ச.முருகானந்தன்:

விருதுகள் பரிசில்கள் எழுத்தாளனை ஊக்குவிக்கக் கூடியன தான். 35 சிறுகதைப் போட்டிகளில் பரிசில்கள் பெற்றுள்ளேன். விருதுகளைப் பொறுத்தவரை இலங்கை அரசின் சிறுகதை நூலுக்கான சாகித்திய மண்டல விருது, வடமாகாண விருது, சென்னை

இலக்கிய சிந்தனை விருது, கனக செந்திநாதன் கதா விருது, தகவம் விருது, கிளிநொச்சி மாவட்டத்தில் உயர் கரையெழில் விருது, வடமராட்சி பிரதேச செயலக விருது, கல்வி அமைச்சின் வாழ்நாள் சாதனையாளர் விருது, கிளிநொச்சி தமிழ்ச் சங்கத்தின் இலக்கிய செல்வா விருது, இலங்கை அரசின் கலாபூசணம் விருது என்பன குறிப்பிடத்தக்கவை. இவை அனைத்தையும் விட வாசகர்களின் அபிமானத்தை பெரிதும் மதிக்கிறேன்.

விஜிதா மகேஸ்வரன்:

நீங்கள் எழுதிய நூல்கள் பற்றி?

ச.முருகானந்தன்:

இதுவரை 20 நூல்கள் எழுதியுள்ளேன். பத்து சிறுகதை தொகுதிகள், இரண்டு கவிதைத்தொகுதிகள், இரண்டு குறுநாவல் தொகுதிகள், ஐந்து மருத்துவ நூல்கள், இளையோருக்கான அறிவியல் கட்டுரை நூல், என எழுதியுள்ளேன். வாசிப்பு குறைவடைந்து வருகின்றமை நூல் வெளியீட்டை பெரிதும் பாதிக்கின்றன. பலரும் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினையாக இது உள்ளது.

விஜிதா மகேஸ்வரன்:

சிறுகதைகளுக்கு மேலாக நீங்கள் நாவல் இலக்கியத்தி லும் கால் பதித்துள்ளீர்கள். இந்த அனுபவம் பற்றி...?

ச.முருகானந்தன்:

உண்மையிலேயே நான் இதுவரை நாவல் எழுதவில்லை என்று தான் கூறவேண்டும். நெடுங்கதை, பத்திரிகைக் கான தொடர் கதை அல்லது குறுநாவல் என்ற எல்லைக்குள் தான் அவை அடங்க வேண்டும் எனது முதலாவது குறு நாவலான 'ஓர் இளம் விதவை தனியே வாழ்கிறாள்.' பத்திரிகையில் தொடராக வெளிவந்த போது வரவேற்பைப் பெற்றாலும், இப்போது பார்க்கும் போது குறைகள் பல கொண்டனது ஆரம்ப கால படைப்பாகவே அதை நோக்குகின்றேன். இது முதலில் 'கலைஓளி' கையெழுத்துச் சஞ்சிகையில் வெளியானது. பின்னர் பத்திரிகையிலும் தொடராக வெளியானது. விதவை திருமணத்தை வலியுறுத்தி படைப்பு. எனது முதல் குறுநாவலானது எனது சுயம் மற்றும் வேலைத்தள அனுபவங்களின் மீது கட்டி யெழுப்பப்பட்டது. என்னோடு பணியாற்றிய ஓர் இளம் விதவைப் பெண் எதிர்கொண்ட நெருக்கடிகளும், அவளுடனான மனப்பகிர்வுமே இதற்கு வித்திட்டது. உணர்வு சார்ந்த பிரச்சினைகள் உணர்ச்சிமயமாக அலசப்பட்டதால். வாசகர் மத்தியில் வரவேற்பு இருந்த தது என்னவோ உண்மைதான். நானே ஒரு கதா பாத்திரமாக உலா வந்ததால் மனவுணர்வுகள் கச்சிதமாக பதிவாகி யிருந்தன. மற்றும்படி நாவலுக்குரிய பண்புகள் எதுவும் இருக்கவில்லை. ஒற்றைப்பாதையிலே கதை நகர்ந்தது.

குடும்ப பிரச்சினை, காதல், இளையோரின் வேலையில்லாப் பிரச்சினை என்பவற்றை மையப்படுத்தி 'அது ஓர் அழகிய நிலாக்காலம்', 'மீண்டும் பாமிலா' உள்ளிட்ட ஜனரஞ்சகமான தொடர்களை தொடர்ந்து எழுதினேன். எனது மீன் குஞ்சுகள் சிறுகதையின் விரிவாக்கமாக தாரகைசஞ்சிகையில் தொடர் கதை யாக

வெளிவந்த வள்ளல்கள் கரைக்கு வந்துவிட்டன. குறுநாவல் எனக்கு மனநிறைவைத்தந்த முதலாவது குறுநாவல் ஆகும். ஒரு நாவலுக்குரிய பண்புகள் நிறைந்ததாக இக்கதை அமைந்திருந்தது.

போர்க்காலத்தில் ஏற்பட்ட உள்பாதிப்புக் களை மையப்படுத்தி எழுதிய “நெருப்பாறு” போர்க்கால அவலங்களை தரிசனமாக்கி “நெருப்புழை” முதலான குறுநாவல்களும் ஓரளவு மனநிறைவைத் தந்தன. எனது குறுநாவல்கள் ஆறின “நெருப்பாறு” ‘அது ஓர் அழகிய நிலாக்காலம்’ என்ற தலைப்புக்களில் இரண்டு நூல்களாக வெளியிட்டுள்ளேன்.

விஜிதா மகேஸ்வரன்:

அவ்வப்போது கவிதைகள் எழுதிவந்த நீங்கள் “நீ நடந்த பாதையில்”. “துளித்தெழும் புதுச்செடிகள்” என்ற தலைப்புகளில் இரண்டு கவிதைத்தொகுதி எழுதியுள்ளீர்கள். இது பற்றி...?

ச.முருகானந்தன்:

அன்றும் சரி, இன்றும் சரி என்னை ஒரு கவிஞனாக நான் ஏற்றுக் கொண்டதில்லை. எனினும் கவிதைப் போட்டி களில் முதற்பரிசு உட்பட பரிசில்கள் பெற்றுள்ளேன். போருக்குள் வாழ்ந்து அவலங்களைச் சந்தித்த போது கவிதைகள் மனதில் ஊற்றெடுத்தன.

விரைவாக அவற்றை வெளிக்கொணர கவிதைகள் உதவின. பாராட்டும் பெற்றன. கவிதைத்துறையில் அனுபவமே எனது பள்ளியானது. மற்றும்படி கவிதை பற்றிய அறிவு என்னிடம் இல்லை. கவிதை வாசிப்பினூடாக புதிய தளமாக கவிதையும் எனது படைப்பாக்க முயற்சியில் இடம்பிடித்துக் கொண்டது எனலாம்.

விஜிதா மகேஸ்வரன்:

முற்போக்கு முகாபிலிருந்து மல்லிகை, பின்னாஞ்சானம், ஜீவநதி முதலிய பத்திரிகைகளில் எழுதினீர்கள் முற்போக்கு நாவலாசிரியர்களான டானியல், தெணியான் முதலானவர்களின் நாவல்கள் சமூக மாற்றத்தை ஏற்படுத்துவதில் எவ்வாறு பங்களித்தன...

ச.முருகானந்தன்:

இலக்கியம் என்பது காலத்தின் கண்ணாடி என்பார்கள். காலத்தை மீறி என்றும் புதுமை கொண்டிருக்கும் எக் காலத்துக்கும் ஏற்ற படைப்புகள் சிலவும் வெளி வந்துள்ளன. டானியல், தெணியான் ஆகியோர் சிறந்த நாவல்களைப் படைத்துள்ளனர் என்பதில் மாற்றுக் கருத்தில்லை. யாழ்ப்பாண சமூகத்தில் புரையோடிப் போயிருந்த இன்னமும் முற்றாக அழிவுறாமலிருக்கும் சாதியம் சார்ந்த இவர்களது நாவல்கள் சாதிப்பாடுகள், அடிமைத்தனங்கள் முதலானவற்றை நீக்குவதில் பங்களித்தன. சில இடங்களில் காழ்ப்புணர்ச்சி வெளிப் பட்டாலும் தைரியமாக சாதியத்திற்கு எதிரான கருத்துக்களை கொண்ட நாவல்கள் இவையாகும். இதர போராட்டங்களுடன் ஒன்றிணைந்தாக இவற்றின் பங்களிப்பும் இருந்தன. இலக்கியத்தில் மட்டும் தனித்து நின்று சமூக மாற்றங்களை ஏற்படுத்த முடியாது என்று நம்புகின்றவன் நான். சாதியத்தின் சாவு மணியாக போரும், புலம்பெயர்வும், தாழ்ந்திருந்தவர்களின் பொருளாதார மேம்பாடும் கூட பங்காற்றியுள்ளன. சாதியம் அழிந்து வருகிறது. எனினும் சாதியம் பாகு பாட்டுணர்வு முற்றி முழுதாக மனங்களிலிருந்து களையப்பட வேண்டும். சாதியம் தொடர்பான நாவல்களில் மா.பால சிங்கத்தின் அண்மைய வெளியீடான “தழும்பு” நாவலை சாதியத்தை சிறப்பாக நிதானமாக அணுகியுள்ள நாவலாக நோக்க முடிகின்றது.

மறைந்திருக்கும் ஓநாய்கள்

செல்லக்குட்டி கணேசன்

ஓநாயின் வார்த்தையில்

மயங்கிய வெள்ளாடுகள்

தன் குட்டிகளை

தூக்கிக் கொடுத்தன!...

துள்ளிக் குதித்த குட்டிகள்

தூங்கி வழிந்து கிடந்தன.

எவரெவரோ வந்தனர்

எள்ளி நகை புரிந்தனர்

ஏனோ தானோ வென்றிருந்தனர்

காலம் நகர்ந்தது,

மடி கனக்க

அடிவயிறு துடிக்க

ஒன்று திரண்டன வெள்ளாடுகள்!

ஓரிடம் சேர்ந்தன

போர்க்கொடி தூக்கின

பொழுதுகள் கழிந்தன.

நாட்கள் வாரங்களாகி

வாரங்கள் மாதங்களாகி

மாதங்கள் வருடங்களாகி

வாடி வதங்கின

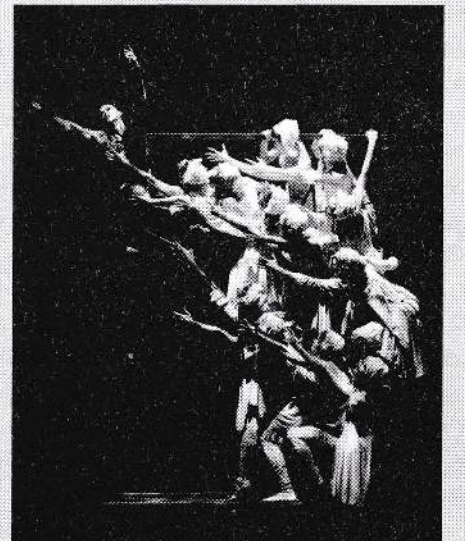
மேய்ப்பன் வருவானென

மோப்பம் பிடிக்க - மீண்டும்

புதருக்குள் மறைந்திருந்தன

ஓநாய்கள்!...

பரிவாரங்கள் புடை கூழ.

Sita Kulathunga – சீதா குலதாங்க

இலங்கை எழுத்தாளர். சிங்களத்திலும், ஆங்கிலத்திலும் நிறைய எழுதினார். “The High Chair and Cancer Days” அவரது சிறுகதைத் தொகுப்புகளுள் ஒன்று. “Dari- The Third Wife” அவரது அற்புதமான நாவல். நைஜீரியா நோக்கிச் சென்றிருந்தபோது பெற்ற அனுபவங்களின் தொகுப்பாக அமைவது அந்நாவல். நைஜீரியாவில் அவர் தங்கியிருந்த வீட்டு இல்லத்தலைவர் வாழ்ந்த நான்கு மனைவியருடனான இல்வாழ்க்கை அதை எழுதத் தூண்டிற்று. தேசியம் தாண்டிப் பயணித்த எழுத்து அவருக்குரியது. கல்வியின் வாசனையறியா நைஜீரியக் கிராமம் ஒன்றில் கற்பித்தல் பணியில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தபோது பெற்ற அனுபவமாக அமைவது இச்சிறுகதை.

உமரு Umaru

ஆங்கிலத்தில்: Sita Kulathunga
சீதா குலதாங்க
தமிழில்: கெகிராவ ஸ்லைஹா

உமரு இரண்டாவது வரிசையின் ஓரத்தில் உட்கார்ந்திருந்தான். ஆசிரியரின் கண்களிலிருந்து தப்ப ஒருவர் எப்போதும் தெரிவு செய்கிற மாதிரி ஏன் உமரு கடைசி வரிசையைத் தெரிவு செய்யவில்லை என்பது பற்றி கமலா அடிக்கடி சிந்திப்பதுண்டு. எனினும், அவனது இருக்கையின் அமைவிடம் பற்றி உமரு தெளிவுடன்தான் இருந்தான் என்பதை ஆசிரியர்கள் ஓரளவு அறிந்திருந்தார்கள். மூன்றாம் வரிசையின் இறுதி ஆசனத்தில் இருந்தவர்கள், கடைசி வரிசையில் இருப்போரைவிட குறைவான கவனத்தைத்தான் பெற்றிருந்தார்கள். சனுசி தன்ஜமாவின் மூத்த சகோதரன் முரடன் பெருத்த வயிறுக்காரன் அந்த கடைசி வரிசையில் தான் உட்கார்ந்திருந்தான். இறுதி வரிசையில் இருப்போரை ஆசிரியர்கள் மன அழுத்தத்துக்கு உள்ளான குழப்பக்காரர்களாய்த்தான் பார்த்தார்கள்.

உமருவுக்கு இந்த இரண்டாம் நிலைப் பள்ளிக் கூடம் முற்றிலும் புதியதோர் அந்நியப்பட்ட உலகமாய்த் தோன்றிற்று. அவன் ஆரம்பநிலைப் பள்ளிக்கூடத்தில் தூசி படிந்த தரையில் தான் உட்கார்ந்திருந்தான். மேசை, கதிரைகள், ஆசனங்கள் என்பன அவனுக்குப் புதிது. அடிக்கடி நிகழாவிட்டாலும் எவரும், எந்த நேரத்திலும் பாடசாலைக் கண்காணிப்பாளரிடம் அனுப்பப்படுவதும் ஒரு கொடுங்கனவாய் அமைந்தது அவனுக்கு. இங்கேயும் தரை தூசியாய்த்தான் கிடந்தது. எனினும் இங்கே எவரும் தரையில் உட்கார்ந்திருக்க வில்லை. போலவே, தரையில் துப்புவதற்கு ஆசிரியர்கள் எவரையும் அனுமதிப்பது கிடையாது.

குட்டிக் கதிரையில் உட்கார்ந்திருக்கையில் உமரு எவர் கண்களிலும் தான் படாதபடி மறைந்துள்ளதாய்

எண்ணினான். ஆடுகள் மேய்க்கையில் புதர்களின் அருகில் அமர்ந்திருக்கிற மாதிரி. டூவென்ட... டூ டூவென்ட திரீ.. ஐந்தாம் வகுப்பு ஆசிரியை இலக்கங்கள் சொல்லித் தந்ததை அவன் ஞாபகம் கொண்டான். அவனது உலகத்தில் டூவென்ட “தலாத்தின்”னுக்குரியதா அல்லது “ஹம்ஸின்”னுக்குரியதா என்பதை அவனால் ஞாபகிக்கவே முடியவில்லை.

ஹன்சா எனப்படும் ஆபிரிக்க கிராமத்து மொழியில் “ஹம்ஸின்” 20 ஆகும். உமருவின் மனதில் இவை மாதிரி விடயங்கள் பதிவதே இல்லை. “கலாபால்” பாத்திரத்தில் ஊற்றிய நீர் மாதிரி அவை வழிந்தோடிவிடும். ஒரு பழத்தின் கிரட்டையால் செய்யப்பட்ட பாத்திரம் அது. ஆரம்பநெறி வகுப்பு ஆசிரியைகளின் தலைக்கவசங்களின் இரு முனைவுகளும் காற்றில் எப்படியெல்லாம் அசைந்தாடும் என்பதை தூக்கக் கலக்கத்தோடு உமரு ஞாபகித்துப் பார்த்தான். அவற்றின் தாளலயத்திற்கேற்ப அவன் தலையும் அங்குமிங்கும் அசைந்தாடிற்று.

வகுப்பறைகளுக்கு வெளியே குறித்த ஒரு ஆசிரியையின் சின்னம்மா ஒருத்தி வந்து நிலக்கடலை விற்றதை அவன் இன்னும் அதிகமாகவே ஞாபகத்தில் மீட்டினான். சவருக்குச் சற்று அப்பால் அந்த நிலக் கடலை விற்கிற அந்த இடத்தில் தான் சின்னப் பெண் பிள்ளைகள் ஓடி வந்து சிறுநீர் கழித்துப் போவார்கள்.

இங்கே, இந்த இரண்டாம் நிலைப் பள்ளிக்கூடம் முற்றாகவே வித்தியாசமாக இருக்கிறது. இங்கே பெண் பிள்ளைகள் இல்லை. பெண் ஆசிரியைகள் மட்டும் இருக்கிறார்கள். எல்லாப் பெண் ஆசிரியைகளும் “பாத்துரே” – வெளிநாட்டுக்காரர்களாகத்தான் இருந்தார்கள். அவர்கள் ரொம்ப வித்தியாசம். சிலர் மற்றவர்களை விட நிறம்

அதிகமாய் இருந்தார்கள். சின்னப் பெண்பிள்ளைகளை நினைக்கையில் அவனுக்கு அவனது செல்லப்பிராணி ஆடு சமீபத்தில் ஈன்ற குட்டி ஆட்டின் ஞாபகம் வந்தது.

அது மதில் ஓரத்தில் உட்கார்ந்து கிடக்கும் அல்லது தாயின் பால்மடியில் வாய்வைத்துப் பால் குடித்துக் கொண்டிருக்கும். என்ன மென்மை அது...!

அப்போதுதான் அவனது சிந்தனையை குழப்புவது மாதிரி அந்த பாத்துரே ஆசிரியை வகுப்பறைக்குள் நுழைந்தார் தார்ப்பாதையைக் கடக்கும் ஒட்டகைகளின் வண்டியை இடையூறு செய்து பெருவேகத்தோடு மோட்டார்கார் வந்த மாதிரி இருந்தது அவர் வந்தது. இந்த பாத்துரே ஆசிரியைகள் தான் உமரு கடந்தாக வேண்டிய மிக மோசமான தடைதாண்டலாய் இருப்பர். ஆலமரத்தடியில் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த மோட்டார்காரை வெறித்துக் கொண்டிருப்பதிலேயே அவன் தனது அதிகமான நேரத்தைச் செலவிட்டான். அந்தக் கார் பாத்துரே ஆசிரியைகளுள் ஒருத்திக்குச் சொந்தமானது. தூரியனின் பிரகாசமான ஒளியில் அந்தக் கார் அழகாய் மின்னிற்று. அவற்றை ஒட்டுகையில் என்னமாய் ஒருவர் உணரக்கூடும் என்பதை அவன் வியப்போடு எண்ணிப்பார்த்தான்.

பகலுணவு கொணர உமரு வழமையில் பயன் படுத்தும் கண்ணாடிப் பாத்திரம் அவனது காலடியில் கிடந்தது. விளக்குமாறு ஒன்றும் அங்கே கிடந்தது. பகலுணவு பெறுவதற்காக பத்தமணிக்குத்தான் ஒருவர் சமையலறைக்குச் செல்ல வேண்டும். உண்மையில் அது காலையுணவு என்றுதான் சொல்லப்பட்டது. இந்த உணவு ஒன்று மட்டும்தான் உமரு ஒரு நாளில் உண்ணும் ஒரு நல்ல உணவு என்று சொல்ல வேண்டும். வழமையில் அவ்வுணவை சமைக்கிற கொழுத்த மேற்பார்வையாளர்களால் பெரிய சட்டியில் தூடாகப் பறிமாறப்படும் அவ்வுணவு வழங்குதல் நிகழ்வு தான் உமருவின் பாடசாலை நாள் ஒன்றில் நடக்கின்ற மிகப் பிரதான விடயம் எனலாம். இன்றைக்கு சோறா, அல்லது கஞ்சியா? உமரு சோம்பலுடன் எண்ணினான். காய்ந்து பொடி செய்யப்பட்ட “கவ்வாஸா”வில் செய்யப் படும் ஒருவகைக் கஞ்சி அது.

காலையுணவு உண்டின் வகுப்பறைக்கு வந்து உட்கார்ந்தபோது நாளின் முக்கியமான பாதிப்பகுதி முடிந்து விட்டதான ஆறுதல் பெருமூச்சு விட்டான் உமரு.

பாத்துரே ஆசிரியை அவனது பெயரை வித்தியாசமாய் அழைத்தார்கள். அவன் மிகப் பிரயத்தனப்பட்டே அந்த பெயரை தனதுதான் என்று கிரகிக்க வேண்டியிருந்தது. எழுந்து “வந்தேன்” சொல்லி உமரு மறுபடியும் அமர்ந்தான். பகுதி -1 வகுப்பாகிய இதிலே அனைத்தும் “தூரஞ்சி” யில்தான் கற்பிக்கப்பட்டது. “தூரஞ்சி” என்பது ஆங்கில பாஷை. உமருவின் காதுகளிலே அது கிரகிக்கவே கடினமான சப்தமாய்த்தான் உணரப்பட்டது. அவனது வருகையை “வந்தேன்” கூறி நிச்சயித்து அமர்ந்தபோது, ஒரு பெரு வேலையைக் கடந்து விட்டதான ஆறுதலை உணர்ந்தான் அவன்.

அங்கே ஆண், பெண் பாத்துரே ஆசிரியர்கள் இருந்தார்கள். அவர்களது தோலின் நிறம் விசித்திரமாய் இருந்தது. தோலே இல்லாத ஆட்கள் போலவும் அதில் சிலர் இருந்தார்கள். சிலருக்கு கொஞ்சமேனும் தோல்

இருந்தது. பெண் ஆசிரியைகளின் உடைகளும் கூட வித்தியாசமாய்த்தான் தெரிந்தன. அவர்களில் சில பெண்கள் வாகனங்கள் ஓட்டுபவர்களாய்க்கூட இருந்தார்கள். எல்லாவற்றையும் விட முற்றிலும் புதுமை தருவதாய் இருந்தது அவர்களது தலைமயிர் இருந்த விதம். அது அவனது அம்மாவின் தோல் சருளாய் இல்லை.

உமருவின் பள்ளிக்கூடத்துக்கு இரண்டு சந்தைகளுக்கு முன் வந்த ஆண் ஆசிரியர் மிகவுமே அசாதாரணத் தோற்றத்தில் இருந்தார். அவருக்குத் தோலின் நிறமும் ஓரளவு இருந்தது. தலைமுடியும் சருளாய் இருந்தது. ஆனால் ஹன்சா பாஷைகொஞ்சமும் தெரியாது அவருக்கு. ஆயிரிக்காவின் தாய்மொழி தான் ஹன்சா. அவர் “இபோ” என்று சண்டி சொல்லியிருக்கிறான். சண்டியும் “இபோ”தான் எனினும், சண்டி, விக்டர் “இபோ” கடையில் ஹன்சா பேசுவார்கள். சில சமயங்களில் ஆசிரியர்களுக்கு பாஷையில் உதவக்கூட சண்டி சட்டென முன்வருவான். அந்தளவுக்குப் பரிச்சயம்.

இதுபோல பலருக்கும் உதவும் சண்டி அவனது சகோதரனுடன் அரச விடுதியில் வாழ்ந்தான். சண்டியின் சகோதரன் அருகிருந்த வைத்தியசாலை ஒன்றின் கடமையாற்றினான். உமரு மறுபடியும் அந்த ஆலமரத்தை வெறித்தான். அம்மரநிலையில் கர்ப்பினிப் பெண் ஆடு ஒன்று நின்றிருந்தது. எவ்வளவு நிம்மதியாய் அந்த ஆடு அவ்விடத்தில் இளைப்பாறுகிறது..? வீட்டிலே குட்டி ஆடு இப்போது என்ன செய்து கொண்டிருக்கும்...?

“உமரு ... சொல்.. எது சரியான விடை ஏ..யீ...சீ...?” ஒரு சொல் கூட உமருவின் காதுகளில் விழுந்திருக்கவில்லை. அவனது சிந்தனையெல்லாம் அந்த குட்டி ஆடு பற்றியதாகவே இருந்தது. அது தன் தாயின் வயிற்றுப் பகுதியில் தன் தலையைத் தேய்த்துத் தேய்த்து சொறிந்து கொண்டிருக்கும். அவனது மனக் கண்ணிலே அந்தக் காட்சி மட்டும்தான் தெரிந்தது.

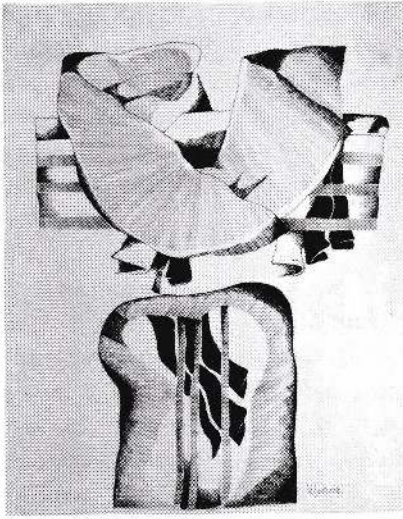
கமலா மீண்டும் அந்தக் கேள்வியைக் கேட்டாள். உமரு தூக்கத்திலிருந்து விழித்தவன் போல எதுவுமே புரியாதவனாய் “ஆ...!” என்றான்.

உமருவை திடீரென்று ஒன்றும் கமலா ஜயதூரிய அழைக்கவில்லை. பாடத்தில் பின்தங்கிய மாணவர்களை பாடத்தை நோக்கித் திசைதிருப்ப ஒரு உத்தியாய் அம்முயற்சியை அவள் மேற்கொள்வதுண்டு. நிறைய ஆசிரியர்கள் அவர்களைக் கண்டுகொள்வதே கிடையாது. அவர்களது அறியாமையும், கண்டு கொள்ளாமையும் அவளைத் துயர்படுத்திவதுண்டு. மாணவர்கள் மீது நம்பிக்கைக் கொண்டு செயற்பட்டாள் அவள். அவர்களை தன்வழிக்கு எடுத்துவிடும் திறமை தனக்கிருப்பதாய் அவள் நம்பினாள்.

அறிவுக்கும் உமருவுக்கும் இடையில் எழுப்பப் பட்டிருந்த சுவரை தகர்த்துவிட அவள் திடம் கொண்டாள். உமரு மொழியைக் கொஞ்சம் அறிவுறுத்தல்கள் மூலமேனும் கிரகிக்க வேண்டும் என அவள் எதிர் பார்த்தாள். நைஜீரியாவுக்கு வர முன்னம் அவள் வெகு காலம் கற்பித்த அனுராதபுர மாவட்ட மொளராஹேன மகாவித்தியாலயத்தில் தரம் ஆறில் இருந்த கிரிபண்டாவை அவள் உமருவைக் கண்டபோது ஞாபகித்தாள்.

கமலா மறுபடியும் அக்கேள்வியைக் கேட்டாள். உமருவுக்கு “ஏ”யும், “பீ”யும், “சீ”யும் ஒன்றுபோலவே

தான் இருந்தன. பாடசாலைக்கு உமரு கொணரும் நான்கு எழுத்துக் கொப்பிகளும், வீட்டுக்குப் போன துமே “கலாபாஸ்” குவியல்களின் முனையில் தொங்க விடப்பட்டுவிடும். அடுத்த நாள் பள்ளிக்கூடம் போகும் வரை அது மறுபடி தேடப்படுவதெல்லாம் கிடையாது. உமருவின் தோட்டத்தில் நான்கு குடில்கள் இருந்தன. உமருவின் அம்மா உமருவின் தந்தையின் இரண்டாம் தாரமாவார்.

கமலா மறுபாதித் தூக்கத்தையும் உமரு கலைக்கும் வரைக்கும் காத்திருந்தாள். உமருவின் தலைக்கு மேலே தொங்கும் ஒரு பொருளைச் சுட்டிக் காட்டி அதற்குரிய ஆங்கிலச் சொல்லைச் சொல்லு மாறு உமருவைக் கேட்டாள் கமலா. ஒரு வார்த்தைக் கூடப் பேசாமல் உமரு கமலாவைப் பார்த்து முழித்தான். சண்டியிடம் கமலா “தலை”க்கும், “வாய்” க்கும் ஹன்சு பாஷையில் என்ன சொல்லுவதென்று கேட்டாள். இப்போது சண்டியின் தலைக்குமேல் ஒரு பொருளைச் சுட்டிக்காட்டுகையில் கமலாவால் ஆங்கிலச் சொல்லோடு அதற்கான ஹன்சு சொல்லையும் சொல்ல முடியுமாக இருந்தது.

பாத்துரே ஆசிரியர்கள் ஹன்சுவை உச்சரிக்கையில் எழுகிற வித்தியாசம் உமருவின் உதட்டில் மெல்லிய புன்னகையை வரவழைக்கச் செய்வதாய் இருந்தது. கமலா “ஹெட்” “கய்”க்கான ஆங்கிலச் சொல் என்பதையும், “மெளத்” “பாகி”க்கான ஆங்கிலச் சொல் என்பதையும் உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள மறுபடி மறுபடி அவற்றை உச்சரித்துக் கொண்டே இருந்தாள். அரை மணித்தியாலமாக உமரு “ஹெட்”டை “மெளத்” துக்கும், “மெளத்”தை “ஹெட்”டுக்கும் மாற்றி மாற்றிச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். கைவிடாமல் கமலாவும் முயன்று கொண்டே இருந்தாள். உமருவோ தன் பாட்டில் அவன் சொல்வதையே சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

தன் தங்குமிட பங்களாவிற் குச் செல்லும் போது கூட கமலாவுக்கு உமருவின் ஞாபகமாகவே இருந்தது. அவனுக்காய் இன்று அவன் சண்டியின் உதவியோடு தெரிந்து கொண்டு தன் கற்பித்தல் உத்திகளையெல்லாம் பயன்படுத்திச் சொல்லிக் கொடுத்த, எழுதிய இரண்டு சொற்களையாவது அவன் கற்றுக் கொள்வானா..? உமரு போன்ற ஒரு பின்தங்கிய மாணவனுக்காய்த் தான் எடுத்துக் கொள்ளும் சிரத்தை அவளைப் பெருமிதம் கொள்ளச் செய்தது. ஆங்கிலம் ஒன்றும் விசித்திர சப்தங்கள் கொண்ட பாஷையல்ல என்பதை அவன் உணரச் செய்தால் போதும் என்று அவன் எண்ணினான்.

கல்வி உளவியல் கற்பிக்கும் பேராசிரியர் ஒருவர் ஒரு தடவை சொன்ன விடயம் அவளுக்கு நினைவுக்கு வந்தது. கெட்டிக்கார மாணவர்கள் மாத்திரம் கற்றுக் கொண்டால் போதாது. பின்தங்கிய பிள்ளைகளும் கற்க வேண்டும். நாளைக்கு வருகையில் அவன் அந்த இரண்டு சொற்களையும் கற்றுக் கொண்டிருப்பானா..?

வகுப்பிலே மெல்லக் கற்போர் பெரும் சவாலாய்த்தான் இருக்கிறார்கள்.

மறுநாள் காலை கமலா உமருவைத் தேடினாள். எங்கேயும் காண்பதற்கு இல்லை அவன். அவன் இன்று வரவில்லை என்று மற்ற மாணவர்கள் சொன்னார்கள். அன்று சந்தை நாள். நிச்சயமாய் உமரு அங்கு தான் இருப்பான். கிரிபண்டாவும் அப்படித்தான் மொனரா ஹேனவில் வியாழக்கிழமைச் சந்தை நாட்களில் விளையாட்டிலேயேதானே கழிப்பான்...? கிரிபண்டா பள்ளிக்கூடம் செல்வதை இப்போது விட்டிருப்பான்... எந்த வகுப்பு வரை அவன் போயிருக்கக்கூடும்...?

இந்தப் பள்ளிக்கூடம் மறுபடி மறுபடி மொனராஹேனவை ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டே இருக்கிறது அவளுக்கு.

தொடர்ச்சியாய் மூன்று நாட்கள் உமரு வரவில்லை ஆதலால், முவாசுவை விசாரித்தாள் கமலா. அவன் உமரு சுகங்குன்றி இருப்பதாய்த் தகவல் சொல்லிப்போனான்.

“பண்ணைகளில் இந்நாட்களில் வேலைகள் உள்ளனவா...?” அவன் விசாரித்தான்.

“மழை பெய்தால் ஒழிய வேலைகள் கிடையாது.” உமருவின் பக்கத்து வீட்டுக்காரன் காலாதிமா சொன்னான்.

“அப்படியாயின் உமரு ஏன் பள்ளிக்கூடம் வரவில்லை?” வெறுப்பு அக்கேள்வி எழுந்த தொனியை சற்றுக் கடுமையாக்கிற்று. முழு வகுப்பையும் நோக்கி அவள் அக்கேள்வியைத் தொடுத்தாள். அவர்கள் அவர்களது கால்விரல்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். சண்டியும் இப்பறாஹீமும் கஷ்டப்பட்டு தங்கள் கேலிச்சிரிப்பை மறைத்துக் கொண்டார்கள்.

“ஏன் உமரு வரவில்லை...?” சண்டியை நோக்கி அவள் அக்கேள்வியைத் தொடுத்தாள். ஆசிரியையின் மீதான கழிவிரக்கத்திலும், ஆச்சரியத்திலும் அவன் கண்களுக்கூடாய் ஒரு புன்னகை மிதந்தது. கவனத்தை ஈர்ப்பதற்காய் எழுந்து கொண்டவன் மெல்ல முணு முணுக்கும் தொனியில் சொன்னான், “ஏனென்றால்... ஏனென்றால்... “ஹெட்” டும், “மெளத்” தும் காரணமாகத்தான்....” வெடிச்சத்தம் ஒன்று போல அவனது அடக்கி வைத்திருந்த கேலிச்சிரிப்பு இப்போது வெளிப்பட்டது. இருண்ட அவனது முகத்தில் வெள்ளைப்பற்கள் பளிச்சிட்டன.

“உமரு சந்தையில் தண்ணீர் விற்கிறான்.” தரையைப்பார்த்துக் கொண்டே முவாசு சொன்னான். தங்கள் பாடங்களில் திறமை காட்டியவர்கள் மட்டுமன்றி மற்றவர்களும் அவர்கள் அனைவருமே சிரித்தார்கள். தன்னைப் பார்த்தன்றி, தன்னையே நோக்கி அவர்கள் அனைவரும் சிரிப்பதாய் கமலா உணர்ந்தாள். என்ன சொல்லுவதென்று அவளுக்குத் தெரியவில்லை. அவன் அவளது ஆசிரியர் கதிரையில் அமர்ந்து வெளியே சுடுவெயிலில் மின்னும் வெண்மணலை வெறித்துக் கொண்டேயிருந்தான்.

சாதி வலையில் மாட்டிக் கொண்ட “விவாகரத்து” என்றும் சிறுகதை

2013 தை மாதம் ஜீவநதியில் வெளியாகி, பின்பு 2014ல் ஜீவநதியின் வெளியீடாக தொகுத்து வெளியிடப்பட்ட “ஜீவகுமாரன் கதைகள்” என்ற தொகுப்பில் வெளிவந்த “விவாகரத்து” என்னும் எனது சிறுகதை பற்றி 2018 ஆகஸ்ட் மாத ஜீவநதியில் ஒரு விமர்சனம் வந்துள்ளதை கவனித்தேன்.

1. ஒரு படைப்பு அச்சேறும் வரையில் தான் படைப்பாளிக்குச் சொந்தம். அது பின் வாசகருக்குச் சொந்தம். அவ்வகையில் ஐந்தரை ஆண்டுகளுக்குப் பின்பு அதே ஜீவநதியில் முன் வைக்கப்பட்ட விமர்சனம் ஆயினும் எனது விளக்கத்தை அளிப்பது எனது தார்மீகக் கடமை என உணர்கின்றேன்.

2. கிருஸ்ணன் என்ற பெயரில் இதனை விமர்சனம் செய்த கட்டுரையாளரை இலக்கிய உலகில் நான் அறிந்தது இல்லை. அவர் ஞானத்திலும் ஜீவநதியிலும் எழுதும் ஒரு எழுத்தாளர் என ஜீவநதியின் ஆசிரியர் பரணீதரன் என்னிடம் தெரிவித்திருந்தார். நாகரீகம் கருதி அவர் யார் என இதுவரை பரணீதரனிடம் கேட்க வில்லை. அவரும் சொல்லவில்லை. நேர்மையாக விமர்சனத்தை வைக்கும் ஒரு இலக்கியவாதி ஏன் புனைபெயருக்கு பின்னால் ஒளிந்து கொள்ள வேண்டும் என எனக்குப் புரியவில்லை.

இலக்கிய உலகில் புனைபெயரில் எழுதுவது புதியதொன்றில்லை. அவ்வாறு இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும் எழுதியவர்கள் தங்களை மக்களுக்கு வெளிப்படுத்திக் கொண்டனர். இந்தியாவில் புதுமைப் பித்தன், கல்கி சாவி, சுஜாதா என பல உதாரணங்களையும் இலங்கையில் இலங்கையர்கோன், செங்கை ஆழியான், முல்லையூரான் என அடுக்கி கொண்டே போகலாம். அவர்கள் யார் என்பது அனைத்து மக்களுக்கும் தெரியும். தங்களை அவர்கள் வெளிப்படுத்திக் கொண்டார்கள். பொதுவாக ஒரு கவர்ச்சிக்காக அல்லது சஞ்சிகைகளின் பக்கங்களை நிரப்ப வேறும் பல புனை பெயரில் எழுதினார்கள் என எண்ணுகின்றேன்.

கட்டுரை ஆசிரியர் எதற்காக கிருஸ்ணன் என்று புனைபெயரில் எழுதினார் என்பதும் அப்புனைபெயரில் ஜீவநதி ஆசிரியர் வெளியிட்டார் என்பதற்குமான காரணங்கள் எனக்கு விளங்கவில்லை.

3. தான் சார்ந்த கொள்கைகள் கோட்பாடுகளை நிலைநிறுத்தும் நோக்கத்துடனும்... “புலம்பெயர் இலக்கியம் தமிழுக்கு கிடைத்த பெருங்கொடை எனப்படுகின்றது” என்ற எள்ளல் நடையுடன் ஆரம்பித்து... பின்பு ஒரு பக்கச் சார்பான விமர்சனத்தை முன்வைக்கும் கட்டுரை ஆசிரியர் விவாகரத்து கதையின் இரண்டாம் பாகத்தில் அல்லது பின்நோக்கிய கதை நகர்வில் (Flash back) தொடங்கி தனது விளக்கத்தையும் விமர்சனத்தையும் முன் வைக்கின்றார்.

கதையின் முதல் பாகத்தில் அவர்களின் விவாகரத்துக்கான காரணத்தை நான் சொல்லியிருக்கின்றேன். அதனை அவர் குறிப்பிடவில்லை. அதன் சாராம்சாரத்தை இங்கே பதிவு செய்கின்றேன்.

பொய்! உண்மைக்கு மாறாக சொல்லப்படுவது மட்டும் பொய்யில்லை உண்மையை உரியவர்களுக்கு மறைப்பதும் பொய்யே. புலம் பெயர் நாட்டில் நடைபெற்ற ஒரு திருமணத்தில் மறைக்கப்பட்ட சாதி பொய்யாகப் பார்க்கப்படுகிறது. அதனை மறைத்து திருமணம் செய்து 13 வருடங்களுக்குப் பின்பு சுற்றுலாவுக்கு வந்தவிடத்து தனது பிள்ளைகள் மீள்வாடை வீசும் கடற்கரையில் சத்தியெடுத்தது, மனைவியால் மறைக்கப்பட்ட பொய் அவனுள் ஏற்படுத்திய மனவிரக்தி இரண்டும் சேர்ந்து அந்த அருவருப்பு என்ற உணர்வை அவன் உணர்கின்றான். அது வார்த்தையாக வெளிவருகின்றது.

கட்டுரை ஆசிரியருக்கு அந்த அருவருப்பு என்பது சாதியாகியது. எனக்கு பொய்யாகியது. இது தான் வேறுபாடு.

இந்த “அருவருப்பு” சம்பவத்தின் பின் சாந்தா என்ற அந்த அப்பாவிப் பெண் தைரியமாக ஒரு முடிவுக்கு ஒத்துப் போகும் பெண்ணாக மாறியிருப்பதையும்... விவாகரத்து என்பதனை ஒரு கீழ்த்தரமான நிகழ்வாகப் பார்க்காமல் மனத்தில் அது வலியைக் கொடுத்தாலும் கருத்து ஒவ்வாத ஒருவனுடன் வாழாது அதனை துணிந்து எதிர் கொண்டு நிமிர்ந்து நின்று அதனை வரவேற்கும் பெண்ணாகவே சாந்தா என்ற பெண் பெளர்ணமிக்கின்றாள். அதேபோல் “நீ இந்த சாதி என்று மறையாமல் சொல்லியிருந்தாலும் உன்னை நான் திருமணம் செய்திருப்பேன்” என்று கதையில் சாந்தன் சொன்னதையும் கட்டுரையாசிரியர் இணைத்திருந்தால் இதனை ஒரு நடுநிலையில் நின்று எழுதியிருப்பதாக என் மனம் ஒத்துக் கொண்டிருக்கும்.

4. மீன் மணத்தது என்ற பெளதீக மற்றும் இரசாயன காரணிகள் கொண்டு விமர்சனம் முன் வைக்கப்பட்டது. கார் வருகிறது. காரின் சத்தம் கேட்டு வளவினுள்ளும் வளவிற்கு பின்னாலும் இருந்து ஆண்களும் பெண்களும் ஓடி வருகிறார்கள். அவர்கள் கடற்கரையில் வேலை பார்த்துக் கொண்டு விட்டார்களா... அல்லது தூங்கி எழுந்து வந்தார்களா என நான் விளக்கமாக எழுதவில்லை என்றாலும் அவர்களின் ஆடையில் மீன் மணத்தது என்பதை ஏன் சாதிக்கான தாழ்வுநிலையாகப் பார்க்க வேண்டும்.

திருமணம் ஆன புதிதில் மாமிச மனமே தெரியாத என் மனைவி நான் கொழும்பு சாப்பாட்டு கடைகளுக்கு வரவேண்டாம் என்று சொன்னாலும் “இல்லை” என என்னுடன் வந்து விட்டு பல தடவை வாந்தி எடுத்திருக்கின்றார். இன்றும் அவர் மாமிசம் உண்ணாவிட்டாலும் அந்த மணத்திற்கு பழக்கப்பட்டு விட்டார். எனக்கு இப்போதும் நெய் மணம் அலர்ஜி என்பதால் நான் பிராமணியத்திற்கு எதிர்ப்பாளனா?

இலங்கையின் பல இடங்களிலும் இந்தியாவில் வட சென்னைப் பிரதேசத்திலும் நானே இந்த மீன் வாடையை உணர்ந்திருக்கின்றேன். டென்மார்க்கில் மீன் பிடிக்கப்பட்டவுடனேயே ஐஸ்கினுள் போடப்படுவதால் இதனை உணர்ந்தது மிக மிக குறைவு. மேலும் இங்கு குளிர் கூடுதலாக நிலவுவதால் மீன்கள் பழுதாகி மணப்பது குறைவு.

எனது “இரண்டு கண்கள்” கதையில் மீன் விற்கும் நாகரத்தினம் கந்தசஷ்டி விரதம் பிடிப்பதால் அங்கு போற்றப்பட்டது. இங்கு விவாகரத்து சாதி பற்றிய ஒரு பெய்யுடன் தொடர்பு படுத்தப்பட்டது பரந்தபட்ட தேசியப்பார்வை கொண்ட கட்டுரையாசிரியருக்கு ஏற்க முடியாது உள்ளது. இதற்கு மேல் இதனை ஆழமாக நான் விளங்கப்படுத்த தேவையில்லை என நினைக்கின்றேன்.

தற்செயலாக 09-07-2018 அன்று GTVயில் 2001ல் வெளியாகிய அஜித்தின் சிட்டிசன் படம் பார்க்க நேர்ந்தது. 2 மணி நேரம் 52 நிமிடங்கள் ஓடும் இந்தப் படத்தில் 2 மணி 10 நிமிடத்தில் வரும் காட்சியில் ஊர்மக்கள் பொலிஸ் நிலையத்தினுள் வரும் பொழுது இன்ஸ்பெக்டரிடம் இருந்து மூக்கைச் சுழித்தபடி ஒரு வார்த்தை வருகிறது,

“அத்திப்பட்டியில் இருந்து வாறீங்களா? கவிச்சிவாடை வரும் போதே நினைச்சன். ஏ! 402 இவங்க ஏதாவது ரெந்தலிக்கருவாடு வறுத்துக் கொண்டு வந்திருக்கிறாங்களா என்று பா!” என்பதே அந்த வார்த்தை.

சின்ன சொல்லுக்கே கொதிந்தெழும் தமிழகம் இதற்கு கொதித்தெழுந்திருக்க வேண்டும். எதுவுமே அங்கு நடக்கவில்லை.

இவ்வாறே சேது படத்தில் சாதாரண குடும்பத்தில் பிறந்த விக்ரம் தன் பிராமணக் காதலிக்கு இன்னொரு குடும்ப வைத்த பிராமண இளைஞனைத் திருமணம் செய்வதை அறிந்த பொழுது மிகவும் எள்ளுடன் தன் முடியை கைளால் அவிழ்ப்பது போல் காட்டியபடி சொல்கின்றார், “இரண்டு பேரும் அவிழ்த்து விட்டு ஆளுக்கு ஆள் பேன் பாருங்கள்” என்று. அவர்களின் வறுமையையும் பிராணச் சமுதாயத்தின் இன்றைய

நிலையையும் சுட்டிக் காட்டுகிறார். இந்தக் காட்சி 2 மணி நேரம் 10 நிமிடங்கள் ஓடும் இந்தப் படத்தில் 1 மணி 25 நிமிடத்தில் வரும் காட்சியில் இதனைக் கண்டு கொள்ளலாம்.

இங்கு ஒரு பிராமணச் சமுதாயத்தின் கலாசாரம் எள்ளலாடப்படுகிறது. சென்சுருக்குள்ளாலும் தப்பி பிராணச் சமுதாயத்தின் எதிர்ப்புகள் எதுவும் இன்றி படம் வெற்றிப்படமாகியது.

காட்சிப்படுத்தல் என்பது வேறு. சாதியத்தை வலிந்து புகுத்தல் அல்லது தூற்றுதல் என்பது வேறு. அதை நான் எச்சமயத்திலும்... என் அறிவு மங்கும் நிலையிலும் செய்ய மாட்டேன். சாதிய எதிர்ப்பை வைத்து தன்னை வியாபாரம் செய்ய... அல்லது தேசியம் பேச... மேலாக தன்னை முன்னிலைப்படுத்த... அல்லது ஏதோ வொரு வகையில் எனக்கு ஒரு கறையை பூச முற்பட்டிருக்கின்றார் இந்த இலக்கியவாதி என்றே எண்ணுகின்றேன்.

கட்டுரையாளர் முன்வைக்கும் சாந்தன் ஏன் சாதி விசாரித்து திருமணம் செய்யவில்லை என்ற விவாதம் எதினுள்ளும் நான் செல்ல விரும்பவில்லை. 2018ல் முன்வைக்கப்படும் விமர்சனமே ஒரு புனைபெயரில் ஒளிந்து கொண்டு வைக்கப்படும் பொழுது எத்தனை விடயங்களை எம்மால் நேர்மையாக அறிந்து கொள்ள முடியும்?

ஒரு வெள்ளைத் தாளில் கறுத்தப் புள்ளியை இட்டு இது என்ன என்று கேட்கும் ஒருவனின் கண்களில் தென்படும் கறுத்தப் புள்ளியே இந்தக் கட்டுரையின் பேசு பொருளாகி இருக்கின்றது.

தேசியம் என்ற ஒற்றைப் பக்க கண்ணாடியையும் சாதீய எதிர்ப்பு என்ற மற்றப் பக்க கண்ணாடியும் போட்டு வாசிக்கும் பொழுது கதையின் கரு - கனம் - காட்சிப் படுத்தல் மூன்றையும் வேறுபடுத்திப் பார்க்க முடியாமல் போயிருக்கலாம். தயவு செய்து இவற்றை எல்லாம் கழற்றி வைத்து விட்டு அகலத் திறந்த கண்களுடன் ஒரு தடவை வாசிப்புகள். இந்தக் கதையின் அனைத்துப் பரிமாண மும் புரியும். அதன் பின் ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். அல்லது புறம் தள்ளுங்கள்.

5. இந்த இலக்கிய உலகினுள் 10 வருடங்களுக்கு முன்பு காலடி எடுத்து வைத்த பொழுது பேராசிரியர் மௌனகுரு சொன்ன வார்த்தைகள், “ஜீவகுமாரன்... எங்கள் இலக்கிய உலகம் அமைதியான கடல் போல் காணப்பட்டாலும் இதனுள் பெரிய முதலைகளும் திமிங்கிலங்களும் உண்டு. கவனம் என்று.” அவரின் சொற்கேட்டு இன்றுவரை கரையில் நின்றே குளித்துக் கொண்டு இருக்கின்றேன். அவ்வாறான எனது எழுத்துகள் சாதியத்திற்கு எதிரானதா அல்லது ஆதரவானதா என அறிய விரும்பின் கீழ்வரும் எனது படைப்புகளை வாசிக்குமாறு பரிந்துரை செய்கின்றேன்.

1. துடக்கு கழிவு (யாவும் கற்பனை அல்ல தொகுப்பு)
2. கழிப்பு (சங்கானை சண்டியன் தொகுப்பு)
3. இரண்டு கண்கள் (நிர்வாண மனிதர்கள் தொகுப்பு)
4. மக்கள் மக்களால் மக்களுக்காக (நாவலின் கதாநாயகி)
4. கடவுச் சீட்டு (சாதியக் கொடுமையால் உயிரை மாய்க்கும் என்னும் இளைஞன்)
5. குதிரை வாகனம் (குதிரைவின் குடும்பத்தின் தலையெடுப்பு)

இத்தனையையும் வாசிக்க அவகாசம் இல்லாவிட்டாலும் குதிரை வாகன நாவலுக்கு யாழ். பல்கலைக் கழக சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர் திரு.இராஜேஸ்வரன் அளித்த முன்னுரையையானும் ஒரு தடவை வாசிக்குமாறு அன்புடனும் பணிவுடனும் கட்டுரையாளரைக் கேட்டுக் கொள்கின்றேன்.

உயர்சாதியினரால் கடுக்கன் போட்டமைக்காக காது அறுக்கப்பட்டவரின் மகன் கதிரேசு அந்த உயர்சாதியினரின் வீட்டையே வாங்கிய பின்பு, "முருகன் உங்களுக்கு மட்டும். கடவுள் இல்லை. எங்களுக்குத் தான்" என்று சொல்லும் வார்த்தை தான் ஜீவகுமாரன் என்ற எழுத்தாளன் என தயவு செய்து புரிந்து கொள்ள வேண்டும் எனக் கேட்டுக் கொள்கின்றேன்.

சாதி அமைப்பை ஆதரிக்கின்ற படைப்புகளை புலம்பெயர் எழுத்துகள் நாசிக்காக ஆதரிக்கிறார்கள் என்ற அவரின் தவறான பார்வையில் இருந்து அவர் வெளியே வர இந்த வாசிப்பு உதவும் என எண்ணுகின்றேன்.

கட்டுரையின் ஆரம்பத்தில் "தமிழிடை யே காணப்பட்ட சாதியமைப்பு தேசிய விடுதலை போராட்டத்தின் காரணமாக தகர்க்கப்பட்டுள்ள தற்காலத்தில் இவ்வாறான படைப்புகள் யதார்த்தமற்றவை என்ற கருத்து பலரால் முன்வைக்கப்படுகிறது. ஆனாலும் தற்காலத்தில் சாதியமைப்பை ஆதரிக்கின்ற படைப்புகள் ஈழத்தில் இருந்தும் புலம்பெயர் தேசங்களில் இருந்தும் படைக்கப்படுகின்றன என்பதை மறுப்பதற்கில்லை" எனக் கட்டுரையாசிரியர் பதிவு செய்கிறார்.

ஐயா கிருஷ்ணன் அவர்களே தயவு செய்து ஒரு தடவை புலம்பெயர்நாடுகளுக்கு விஜயம் செய்யுங்கள். தங்களது தேசியம் எங்கு நிற்கின்றது. சாதியம் எங்கு நிற்கின்றது என்பதனை அறிந்து கொள்ள முடியும். முடிந்தால் எனது ஜேர்மனிய கரப்பான் பூச்சிகள் சிறுகதைத் தொகுதியில் உள்ள "தேவதூதர்கள்" சிறுகதையையும், எனது மக்கள்... மக்களால்... மக்களுக்காக என்ற முழு நாவலையும் வாசிக்குமாறு கேட்டுக் கொள்கின்றேன். தேசியம் என்பது எவ்வாறு வன்முறையாக எழுந்து பின் மௌனமாக சென்று இன்று திரைக்கு மறைவில் பல நிகழ்வுகளை நடாத்திக் கொண்டிருக்கின்றது என்பதனைப் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

மேலாக சாதியமைப்பை ஆதரிப்பது தான் என் நிலைப்பாடு என்றால் நேரடியாகவே எழுதுவேன். அவர் குறிப்பிட்டவாறு நாசிக்காகவும் எழுதியதில்லை. புனை பெயரிலும் எழுதியதில்லை என்பதை பணிவுடனும் மிகுந்த கர்வத்துடனும் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

6. இந்தக் கட்டுரையின் ஆரம்பத்தில் புலம்பெயர் எழுத்துகள் பற்றி மிகவும் ஆழமற்ற சில தரவுகள் தரப்பட்டிருந்தது. ஆசிரியர் வாசித்திருந்த எனது அண்மைய தினக்குரல் பேட்டியில் அதனை குறிப்பிட்டு இருந்தாலும் அனைத்து வாசகருக்கும் அது பற்றிய தெளிவு வேண்டும் என்ற பேரவா காரணமாக மீண்டும் அதனை இங்கு பதிவு செய்கின்றேன்.

சாதியமைப்பை ஆதரிப்பது தான் என் நிலைப்பாடு என்றால் நேரடியாகவே எழுதுவேன். அவர் குறிப்பிட்டவாறு நாசிக்காகவும் எழுதியதில்லை. புனை பெயரிலும் எழுதியதில்லை என்பதை பணிவுடனும் மிகுந்த கர்வத்துடனும் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

கட்டுரையாசிரியர் சொல்வது போல தமிழ் தேசியம் காரணமாக 80-90களில் புலம்பெயர்ந்தவரின் படைப்புகள் புலம்பெயர் இலக்கியம் என்ற கருத்து மிகத் தவறானது. இவ்வாறான கருத்துகளை பிரசுரிக்கும் பொழுது எதிர்காலத்தில் ஜீவநதி கவனமாக இருக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கின்றேன். காரணம் புலம்பெயர் இலக்கியம் பற்றி ஆய்வு செய்யும் ஓர் எதிர்கால மாணவன் அல்லது மாணவிக்கு தவறான ஒரு தகவலை ஜீவநதி வழங்கி விடக்கூடாது.

சிங்கப்பூர் இலக்கியம் - மலேசிய இலக்கியம், ஏன் எங்கள் மலையக இலக்கியம் அனைத்துமே புலம்பெயர் இலக்கியங்கள் தான். இனி எதிர்வரும் காலங்களில் புலம்பெயர் இருப்பவர்களை 80-90 காலப்பகுதி கொண்டு கருக்கிவைக்க முடியுமா?

எனவே தான் எனது வரைவிலக்கணம் பின்வருமாறு அமைந்துள்ளது. அதனை மதுரையில் உள்ள உலகத் தமிழ் சங்கம் ஏற்றுக் கொண்டு நூலாக வெளியிட்டுள்ளது.

ஒரு தனிமனிதன் அல்லது ஓர் இனம் அகதி அந்தஸ்துப் பெற்று தான் வாழப்புகுந்த நாட்டில் தன் அடையாளத்தையும் தன் குடியரிமையையும் இழக்கும் நிலையிலும்... கல்வி அல்லது தொழில் காரணமாக இன்னொரு நாட்டுக்கு குடிபெயர்ந்த நிலையில் தன் அடையாளத்தையும் குடியரிமையையும் இழந்து அந்த நாட்டின் குடியரிமையை பெறும் நிலையிலும் சரி... உள்ள மக்களை புலம்பெயர்ந்த மக்கள் என வரையறுத்துக் கொள்ள முடியும். இவர்களின் படைப்புகள் புலம்பெயர் இலக்கியம் என்ற பெயரைப் பெறுகிறது.

இறுதியாக வாழ்க தேசியம் - ஒழிக சாதியம் என்று எல்லாம் கோஷம் போடும் வழியில் வந்தவன் இல்லை நான். பதிலாக மனித நேயம் என்பதனை என் எழுத்தின் ஆணியேவராக கொண்ட ஒரு எழுத்தாளன் நான். தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் என்பதனை ஒரு தாழ்வு மனப்பான்மையாக எடுத்துக் கொள்ளாமல் அதனையே சவாலாக ஏற்றுக் கொண்டு மனத்திடத்துடன் முன்னேற வேண்டும் என்ற அவாஞ்சையுடன் எழுதும் எழுத்தாளன் நான். இதனை வைத்து நீங்கள் என்னை எந்த "இசம்"களிலும் இணைத்துக் கொள்ளுங்கள்.

கட்டுரையாசிரியர் முன்வைத்த விமர்சனம் காரணமான "சாதி" என்பது பற்றிய எனது பார்வையும் என் படைப்புகளில் அவற்றின் பங்குகள் என்ன என்பதனை வாசகர்களுக்கு தெரிவிக்க களம் அமைத்துக் கொடுத்த ஜீவநதியின் ஆசிரியரான பரணீதரனுக்கும் இந்தக் கட்டுரையை நான் எழுதக் காரணமாய் இருந்த கட்டுரையாசிரியருக்கும் எனது நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொண்டு விடைபெற்றுக் கொள்கின்றேன்.

மகிழ்ச்சி!

காலைவேளை. ஆடி

மாதத்திற்கே உரிய அகோர வெய்யில் அனலாக தகித்துக் கொண்டிருக்கிறது. கட்டிலில் படுத்திருந்த அன்னபூரணியின் நெற்றியில் முத்துமுத்தாக வியர்வைத் துளிகள் கோலமிடுகின்றன.

“சே! என்ன புழுக்கம்”

அவளையறியாமலே அவளது வாய் வார்த்தைகளை உச்சரிக்கிறது. சற்றுத்தள்ளி அவளது பக்கவாட்டில் சுழன்று கொண்டிருக்கும் மின்விசிறி தன் பாட்டுக்கு இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. இத்தனை நேரமும் நிமிர்ந்து படுத்திருந்த அன்னபூரணிக்கு அந்த நிலை சங்கடத்தை ஈர்த்தது. இலைகளை உதிர்த்த பின் புதிதாகத் துளிர்விட்டு காட்சியளிக்கும் அம்மரம் இனியென்ன பூத்துக் காய்க்கத் தொடங்கி விடும். இது இயற்கையின் நியதி.

யன்னலுக்கு அருகாக நின்றுருந்த நித்தியகல்யாணி மரம் மீது அவளது பார்வை தாவியது. கோடை என்றும் மாரி என்றும் பாராது நித்தமும் பூத்து புதுப் பொலிவுடன் திகழும் இந்த மரத்துக்கு அது இறைவன் கொடுத்த வரம். ஆனால் மனித உயிர்களுக்கோ... குழந்தைப் பருவம், மழலைப்பருவம், சிறுபராயம், குமரிப் பருவம், இளமை வாழ்க்கை, குடும்பச்சுமை என பருவங்கள் முன்னேறி ஈற்றில் முதுமைப்பருவம் வந்து தள்ளாமை அவர்களை ஆக்கிரமித்துக் கொள்கிறது. தள்ளாமை ஏற்பட்டதும் அவர்கள் மற்றவர்களுக்குப் பாரமாகிவிடுகிறார்கள். இதுவும் கூட இயற்கையின் நியதிதான். எனினும் அவளால் இந்தக் கூற்றை ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. மற்றவர்களுக்கு தொல்லை கொடுத்துக் கொண்டு வாழ்வதைவிட மரணதேவனிடம் சரணடைந்து விடுவது மேல் என்பது அவளது ஆணித்தரமான, அசைக்க முடியாத கருத்தாகும்.

சில காலமாக அவளது சிந்தனையில் ஒரு குழப்பம். வாழ்க்கை என்பது போராட்டம் என பலரும் சொல்வதை அறிந்திருக்கிறாள். ஆனால்... இப்போது அவள் முன் கேள்வி முளைத்திருக்கிறது. வாழ்க்கை என்பது போராட்டம் தானா? அவளது மனதில் அதற்கு சாதகமான பதில் தோன்றிய போது அவளது சிந்தனையில் இளமைப் பருவத்து இனிய நினைவுகள் நிழலாடத் தொடங்கின.

குடும்பத்தில் கடைசிப் பெண்ணாக பிறந்துவிட்ட அன்னபூரணி, வீட்டின் செல்லப்பிள்ளை. எதுவித பொறுப்புமில்லாமல் சிட்டுக்குருவியாக சிறகடித்துப் பறந்து திரிந்தவர். நடுத்தர வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவளென்றாலும் வறுமையின் கோரப் பிடியில் சிக்கிய

தவறான முடிவுகள்

மலரன்னை

வளல்ல. எதுவித துன்ப துயரங்களையும் அனுபவிக்காமல் வாழ்ந்த வளுக்கு ஏற்ற மணவாளனாக பாலசுந்தரம் அவளது பெற்றோரால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். குடும்ப வாழ்க்கையிலும் அவள் எதுவித கஷ்டத்தையும் அனுபவிக்கவில்லை. பால சுந்தரம் கண் நிறைந்த கணவர் மட்டுமல்ல. குடும்ப பொறுப்பானவரும் கூட. இளமைப் பருவம்... கணவன் பிள்ளைக்கு என நினைவுகள் மீண்டபோது அன்னபூரணியின் இதயம் ஏக்கத்தினால் ஒரு தரம் விம்மித் தணிந்தது. பரவசமான அந்த நினைவுகளில் மிதந்தபோது வாழ்க்கையின் ரம்மியமான காலமாக அதைக்கருதினாள்.

வாழ்க்கைதான் எவ்வளவு வேகமாக ஓடிவிடுகிறது. பிள்ளைகளின் மழலைப்பருவமும், அவர்களின் குறும்புச் செயல்களும் அடங்கிய பருவம் இன்னும் கொஞ்சம் நீடித்திருக்கலாம் என எண்ணத் தோன்றியது.

“கா! கா!! கா!!!”

அண்டங்காகம் எழுப்பிய அவலக்குரல் அன்னபூரணியின் சிந்தனையைக் குழப்பி விடுகிறது. நிதானத்துக்கு திரும்பியவளின் பார்வையில் எதிரே விலாட்டு மாமரத்தின் கிளையொன்றில் அமர்ந்திருந்த காகம் பட்டு விடுகிறது. அது அண்டங்காகமேதான் என அவளது உள்ளூணர்வு சொல்கிறது. அண்டங்காகம் கத்தினால் கூடாது. தீய கருமங்கள் தான் நடக்கும் என அவளது அப்பாச்சி சொல்வது ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. குழம்பிய மனம் கடவுளை வேண்டிக் கொள்கிறது.

“கடவுளே! வீட்டில் ஒரு விபரீதமும் நடக்கக் கூடாது.

நடப்பது எனக்காயிருந்தால் அதை முழு மனதுடன் ஏற்றுக் கொள்ளத் தயாராயிருக்கிறேன்.”

மனம் ஒரு நிலைக்கு வர மீண்டும் மரத்தில் காகம் இருந்த கொப்பை உற்று நோக்குகிறாள். அங்கே காகம் இல்லை. அது எப்போதோ பறந்து போய் விட்டிருந்தது. இப்போது சில காலமாக சிறுநீரகக் கோளாறினால் அவஸ்தைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும்

அவளுக்கு தான் கெதியாக செத்துவிட வேண்டும் என்ற உந்துதல் மனதில் அடிக்கடி தோன்றி அலைக் கழித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

டாங்! டாங்! டாங்!!!

அருகிலுள்ள நாகபூசணி அம்மன் ஆலயத்தின் பத்துமணி பூசைக்கான ஆயத்தமணி அவளது செவிப் பறைகளை மோதுகிறது. ஏதோ நினைவுக்கு வந்தவளாய் மெதுவாக எழுந்து உட்கார முனைகிறாள்.

“ஆ! அம்மா! வலி தாங்க முடியவில்லையே”

ஈனக்குரலில் வாய்பிதற்றுக்கிறது. சிலகாலமாக அவள் இடுப்பு வலியினால் அவஸ்தைப் படுகிறாள். எழுந்து இருப்பது அவளுக்கு பகீரதப் பிரயத்தனமாகி விட்டது. நீண்ட முயற்சியின் பின் ஒருவாறு எழுந்து உட்கார்ந்து கொள்கிறாள். அவளுக்கு அருகிலிருந்த மேசையில் மகள் வாணி சுடுதண்ணீர் போத்தலில் “சஸ்டஜன்” மாவைக் கரைத்து வைத்துவிட்டுப் போயிருக்கிறாள். அதை எடுத்து அருகிலிருக்கும் “கப்”பில் வார்த்துக் குடிக்க வேண்டிய பொறுப்பு அவளுடையது.

“சாகப்போற கட்டைக்கு சத்திலலாதது தான் குறைச்சல்”

வாய் தன்னிஷ்டத்துக்கு பிதற்றிக் கொள்கிறது. மனமோ “குடிச்சால் கொஞ்சம் தென்பாயிருக்கும்” நினைத்துக் கொள்கிறது. காலை உணவுக்கு மேல் அவள் போட வேண்டிய மாத்திரைகளை எடுத்துக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்த போது பேத்தி தமிழ்நிலா தாயை அவசரப்படுத்தி அழைத்தது ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

“அம்மா! பள்ளிக்கூடத்துக்கு நேரமாச்சுது.

இப்பதான் நீங்கள் அம்மம்மாவோட நின்று மினக் கெடுகிறீங்கள். கெதியாய் வாங்கோவன். சிணுங்கிய குழந்தையின் அவசரத்தைப் புரிந்து கொண்டும் கூட வாணி அம்மாவை மாத்திரைகளை விழுங்கப் பண்ணி விட்டுத்தான் போனாள். மகளின் கரிசனை அவளுக்கு இதத்தைத் தந்தபோதும் மனதில் ஒரு நெருடல் தோன்றத்தான் செய்தது. “என்னை வைத்துப் பராமரிப் பதால்தான் அவளுக்கு இத்தனை கஷ்டமும் கரைச்சலும் அனுபவிக்க வேண்டியிருக்கிறது. நான் இல்லா விட்டால் அவள் கணவன் குழந்தைகளின் நலத்தை நன்றாக கவனிக்க முடியும். என்னால்தான் அவர்களுக்கு இவ்வளவு இடைஞ்சல். “ஆளுக்கொரு தேதி வைத்து ஆண்டவன் அழைப்பான்” என்று கவிஞர் கண்ணதாசனே பாடியிருக்கிறார். பிறப்பும் இறப்பும் எங்கள் கைகளிலா இருக்கிறது? இந்தக் கேள்விக்குறி அவளை சிந்திக்க வைத்தது. இறப்பைத் தேடி நாமே போய் விட்டால்... முற்றுப்பெறாத சிந்தனையாக அது முளைவிட்டது.

ஒருவாறு சஸ்டஜன் மாவையும் குடித்து விட்டு, சீறுநீர் கழித்த பின் படுக்கையில் மெதுவாக சரிந்து கொண்டாள், அன்னபூரணி. மாவைப் பருகிய தால் சிறிது தென்பும் சலப்பையில் இருந்து சிறுநீர் வெளியேறியதால் அடிவயிற்றின் சுமை குறைந்தும் விட்டிருந்ததால் உடம்பின் கனதி குறைந்து தூக்கம் அவளை ஆட்கொள்ளத் தொடங்கியது.

மின்விசிறியிலிருந்து சுழன்று வீசிய காற்று அவளைத் தாலாட்ட, அவள் அயர்ந்து உறங்கத் தொடங்கினாள்.

பாடசாலை விட்டதும் வாணி வீட்டுக்குப் புறப்பட்டு விட்டாள். அவளுடைய அவசர நடைக்கு

ஈடுகொடுக்க முடியாமல் தமிழ்நிலா ஓட்டமும் நடையுமாக அவளைப் பின்தொடர்ந்தாள். வீட்டிற்கு வந்ததும் முதல் அலுவலாக அம்மாவின் அறையை எட்டிப் பார்த்தாள். அன்னபூரணி உறங்கிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்ததும் சற்று நிம்மதியடைந்தவளாக போய் உடைமாற்றிக் கொண்டு வந்தாள். அம்மாவின் கட்டிலுக்கடியில் இருந்த சிறுநீர் வாளியை எடுத்துக் கொண்டு வெளியே போனபோது அரவம் கேட்டு கண் விழித்தாள், அன்னபூரணி.

வாளியைத்துப்பரவு பண்ணிவிட்டு அறைக்குள் நுழைந்த வாணி, அம்மா விழிப்புற்றிருப்பதைக் கண்டு விட்டு ஒரு பாத்திரம் நிறைய தண்ணீருடன் வந்தாள். அம்மாவிற்கு முகம் கழுவிவிட்டுப் போனவள் உணவுத் தட்டுடன் வந்துபோது, அன்னபூரணி மெதுவாக எழுந்து இருந்து கொண்டிருந்தாள். மகள் மேசையை அருகில் இழுத்துவிட்டு அதில் உணவுத்தட்டையும் தண்ணீரையும் வைத்தபோது, “நான் சாப்பிடுறன் பிள்ளை நீ போய் பிள்ளையாளுக்கும் அவருக்கும் சாப்பாட்டைக் குடுத்து நீயும் சாப்பிடு” அம்மாவின் கனிவான வார்த்தைகள் வாணியை நெகிழ வைத்தன.

வாணி, அன்னபூரணியின் கடைசிப் பிள்ளை. அவளுக்கு மூத்தவர்களாக இரண்டு அக்காமாரும், ஒரு அண்ணனும் வெளிநாட்டில் வாழ்கிறார்கள். வருடத்தில் ஒருதரம் அவர்கள் வந்து அம்மாவைப் பார்த்துப் போவார்கள். தவிர போனில் அடிக்கடி கதைத்து சுகநலம் விசாரித்து கொள்வார்கள். “அம்மாவைக் கவனமாகப் பார்” என்று அடிக்கடி வாணிக்கு அறிவுறுத்தல் வந்து கொண்டிருக்கும். அன்னபூரணிக்கும் பிள்ளைகள் என்றால் உயிர். உடல் நலமாக இருந்தபோது பேரப் பிள்ளைகளுக்கு வேண்டிய உணவு வகைகளைச் செய்து கொடுத்து அவர்களது அன்புக்குப் பாத்திரமானவள். தீடி ரென கணவன் மாரடைப்பினால் இறந்தபோது கூட பிள்ளைகளின் அன்பும் ஆதரவும்தான் அவளை ஆறுதலடையச் செய்தது.

அன்னபூரணி சாப்பிட்டு முடித்ததும் வாணியின் மூத்த மகன் தமிழ் மாறன் கையில் ஒரு வாழைப் பழத்துடன் வந்தான். “அம்மம்மா! வாழைப்பழம் சாப்பிடுங்கோ” வாழைப்பழத்தை பாதி வரையில் தோலை உரித்து விட்டு அவளிடம் நீட்டினான். கையில் பழத்தை வாங்கிய அன்னபூரணி “இப்பவோ பிள்ளையோ எண்டு கிடக்கிறன் எனக்கேன் ராசா பழத்தை” என்று விரக்தியுடன் சொன்னாள். அம்மம்மாவின் வார்த்தைகளைக் கேட்டு மாறன் துடித்துப் போனான்.

“அப்படிச் சொல்லக்கூடாது அம்மம்மா நீங்கள் இன்னும் கனகாலத்துக்கு இருக்க வேணும். நான் ஒரு டொக்டராய் வாறதை இருந்து பார்க்கவேணும். இது என்னுடைய ஆசை”

பேரனின் விருப்பத்தைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் அவளுக்கு இவ்வலக வாழ்க்கையில் ஒரு பற்று ஏற்படத் தான் செய்தது. எனினும் தனிமையில் இருக்கும்போது ஒரு இனம் புரியாத விரக்தி தோன்றி அவளது மனதை என்னவாய் ஆட்டிப்படைத்து விடுகிறது.

வாணியின் இரண்டு ஆண் பிள்ளைகள் தமிழ் மாறன், தமிழ்நிலவன் இருவரும் அவர்களது அப்பா படிப்பிக்கும் கல்லூரியில்த்தான் படிக்கிறார்கள். மாறன் இப்போது ஏ.எல். வகுப்பில் படித்துக்

கொண்டிருக்கிறான். ஒரு டாக்டராக வேண்டும் என்ற ஆசை அவனது அடிமனதில் ஆழமாக துளிர் விட்டிருக்கிறது என்பதை உணர்ந்து கொண்ட அன்னபூரணியின் மனத்தில் மகிழ்ச்சி நிலவியது.

கடைக்குட்டியான தமிழ்நிலா, வாணி படிப்பிக்கும் ஆரம்பப் பாடசாலையில் படித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். இம்முறை நடக்கப்போகும் புலமைப்பரிசில் பரீட்சைக்குத் தோற்றவிருப்பதால் அவளுக்கு வீட்டில் நின்று அம்மம்மாவுடன் சல்லாபிக்க கூட நேரமில்லாமல் பிரத்தியேக வகுப்புகளும் படிப்பும் தான். சில சமயங்களில் அவள் அம்மம்மாவிடம் வந்து அலுத்துக் கொள்ளுவாள்.

“அம்மம்மா! எந்த நேரமும் படிக்கச் சொல்லி அம்மா ஒரே கரைச்சல் குடுக்கிறா எனக்கு விசரா கிடக்கு” அன்னபூரணி தன் பங்குக்கு மகளுக்கு புத்தி சொல்லுவாள். ஆனால் வாணி அதற்கு மசிந்து போக மாட்டாள்.

“கொஞ்ச நாளைக்குத்தானே. பொறுமையாய் இருந்து படிச்சிட்டு, சோதினை முடிஞ்சதும் நல்லாய் விளையாடித் திரியட்டும். ஆர் மறிக்கப்போகினம்”

அன்னபூரணிக்கு கணவனின் ஓய்வூதியப் பணம் வந்து கொண்டிருக்கிறது. அதை அப்படியே வாணியிடம் கொடுத்து விடுவாள். வாணி வீட்டு வேலைகள், பிள்ளைகளை பராமரித்தல் தனது வேலை என வேலைப்பளுவினால் கஷ்டப்படுவதைக் கண்ணூறும் போது தாயின் உள்ளம் நெகிழ்ந்து போகும். “வேலைக்கு உதவியாக யாரையும் வைத்துக் கொள்” என்று மகளுக்கு ஆலோசனை கூறுவாள். வாணி அதற்கு இணங்க மறுத்து விடுவாள்.

அன்று வெள்ளிக்கிழமை. எல்லோரும் கிளம்பிப்போய் விட்டார்கள். அன்னபூரணி மட்டும் தனிமையில் படுக்கையில் கிடந்து உழன்று கொண்டிருந்தாள். திடீரென பட்டாசுகளின் வெடியோசை அவளது செவிப்பறைகளை அதிர் வைத்தது. திடுக்கிட்டவளுக்கு இந்த மண்ணில் நடந்த போர்க்கால அனுபவங்கள் நினைவுக்கு வந்தன. வெடியோசையைத் தொடர்ந்து பாண்ட் வாத்தியங்களின் ஒலி அது மரண ஊர்வலம் என உணர்த்தியது, அவர்களது ஒழுங்கையால் வந்த ஊர்வலம் அவர்களது வாசலைத்தாண்டிப் போய், சிறிது சிறிதாக வாத்திய ஒலிகள் அடங்கிப் போக வெடியோசை மட்டும் தொலைவில் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

அன்னபூரணியின் மனத்தில் புயலாக ஒரு கற்பனை சுழலத் தொடங்கியது. ஒருவேளை நானும் அந்தப் பாடையில் போயிருந்தால் எனது பிள்ளைகள், முக்கியமாக வாணியும் பிள்ளைகளும் நிம்மதியாக இருந்திருப்பார்கள். பிரிவுத்துயர் அது எல்லாருக்கும் பொதுவானது தானே. காலப்போக்கில் அது ஆறிவிடும். நானும் ஒரு வருடத்துக்கும் மேலாக நடமாட முடியாமல் படுக்கையில் கிடக்கிறேன். என் உயிருக்கு விடுதலை இன்று கிடைக்கும், நாளை கிடைக்கும் என்று காத்திருந்து தாங்கொணாத உடல் உபாதையை அனுபவித்தது தான் மிச்சம். மரணம் என்னைத் தேடிவராது. நான் தான் அதைத்தேடிப் போக ஒரு வழி கண்டு பிடிக்க வேண்டும்.

சிந்தனைச் சுழலில் சிக்கித் தவித்தவளை,

யன்னலோரமாக ஒரு உருவம் தோன்றி சுய நினைவுக்கு திசை திருப்பிவிட்டது.

“அம்மா! நான் செத்தவீட்டுக்குப் போட்டு வாறன். தோய்ஞ்ச போட்டுத்தான் உள்ளுக்கு வரலாம். கிணத்தடியில் சத்தம் கேட்க பயந்திடுவியள் என்று தான் சொல்லிப் போட்டுப் போறன்”

வாணி சொல்லிவிட்டுப் பொய்விட்டாள். அன்னபூரணிக்கு நேரத்தோடு மகள் வீடு திரும்பி விட்டதில் திருப்தி. தனது தனிமை நிலை களையப்பட்டு விடும் என்பதில் ஓர் இனம் புரியாத நிறைவு. முதுமையின் தனிமை ஏற்படுத்தும் விரக்தி இருக்கிறதே... அது மோசமான ஒரு நிலைப்பாடாகும்.

மகள் வரும்வரை அன்னபூரணி காத்திருந்தாள். ஈரத் தலைமுடியை உலர்த்தியவாறு வாணி அறைக்குள் வந்தவள், அங்கிருந்த கதிரையில் அமர்ந்து கொண்டாள். அவள் சொல்லப்போகும் புதினத்தை அறியும் ஆவல் மேலிட்டவளாய் அன்னபூரணி அவளை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள் அதற்காகவே காத்திருந்தவள் போல் வாணி படபடவென்று பொரிந்து தள்ளினாள்.

“சே! வரவர இந்த உலகத்தில மனித நேயமே இல்லாமல் போயிட்டுது. இல்லாட்டி அந்த மனுஷி பிள்ளையளைத் தவிக்க விட்டிட்டு தூக்குப் போட்டுச் சாகிறதாக்கு முடிவெடுப்பாளா?”

“என் பிள்ளை சொல்லுறாய் நீ”

“பின்னை என்னம்மா ஏதோ புருசனோட சண்டையாம். அதுக்கு சாகுறது தான் முடியவா? எமக்குக் கிடைச்ச இந்த வாழ்க்கையில் பல துன்பங்கள் வரும். சோதனைகள் வரும். அதையெல்லாம் எதிர்த்து நின்று போராடுறதுதான் வாழ்க்கை அதைவிட்டிட்டு கோழையாக செத்துத் தொலைக்கிறது தான் தீர்வா? அவளுக்கென்ன அவள் செத்துப் போயிட்டாள். அவளுடைய பிள்ளையள் “அம்மா” என்று கத்துறதை என்றை கண்ணால பாக்கச் சகிக்கேல்”

குரல் கரகரத்தது. எழுந்துபோய் வெளியே மூக்கைச் சீறிவிட்டு வந்தாள். அன்னபூரணிக்கு விளா வாரியாக விசயத்தை அறிந்து கொள்ள வேண்டுமென்ற உந்துதல் ஏற்பட்டது.

“ஆர் பிள்ளை அந்த மனுசி?”

“என்னடட படிக்கிற பிள்ளையின்றை தாய் தானம்மா அது. விசர் மனுசி. அது செத்துத் தொலைச் சதுமல்லாமல் பிள்ளைகளுக்கும் அவப்பெயரைத் தேடி வைச்சிட்டுப் போட்டுதே. இனி அந்தப்பிள்ளையளைப் பற்றி ஊர் என்ன கதைக்கும். தூங்கிச் செத்தவளின்றை பிள்ளை என்று பழிச்சொல்லை அந்தப் பிள்ளையள் தானே சுமக்க வேணும். நீங்களே சொல்லுங்கோ நான் சொல்லுறது சரிதானே?”

ஈற்றில் வாணி கேள்விக்கணையை அவள்மீது தொடுத்த போது செய்வதறியாது வெலவலத்துப் போனாள், அன்னபூரணி. மனதில் முளைவிட்டிருந்த தகாத எண்ணத்தை தன் கண்களே வாணிக்கு காட்டிக் கொடுத்து விடுமோ என்ற அச்சத்தோடு பார்வையை யன்னலுக்கு அப்பால் செலுத்தி, தனக்கே திரையிட்டுக் கொண்டாள்.

அவள் மனதில் இப்போது எந்தக் கலக்கமும் இல்லை. தனது பிள்ளைகளுக்கோ பேரப்பிள்ளை களுக்கோ தன்னால் எந்த வித களங்கமும் ஏற்படாத வகையில் தன்னை நடைமுறைப்படுத்த தயாராகி விட்ட நிலையில் அன்னபூரணியின் மனம் இலேசாகியிருந்தது.

1953 முதல் கொழும்பு வாழ்க்கை கொழும்பு இந்துக்கல்லூரி

எனது வாழ்க்கையை நினைவூட்டும் சில செய்திகளை ஜீவநதி ஆனி, ஆடி, ஆவணி இதழ்களில் எழுதினேன். கடைசியாக எழுதிய பகுதியில், மட்டக்களப்பு இளமைக்காலத்தில் சில பகுதிகளை மாத்திரம் தொட்டுக் காட்டினேன். மட்டக்களப்பு வாழ்க்கை 1947 முதல் 1953 வரை இடம்பெற்றது. ஜீவநதியில் குறிப்பிடப்படாத வேறு செய்திகளை, மட்டக்களப்பில் இருந்து வெளிவரும் “அரங்கு” இதழில் தொடர்கிறேன். எனவே ஜீவநதியில் எனது கொழும்பு வாழ்க்கையின் சில செய்திகளை புரட்டாதி இதழிலிருந்து தொடர்வேன்.

1953 ஒக்டோபரில் எனது தந்தையாருக்கு பதவி உயர்வுடன் கொழும்புக் கச்சேரிக்கு இடமாற்றம் வந்தது. அவர், மேலதிக அலுவலக உதவியாளராக பதவி பேற்று அங்கு செல்கிறார். சடுதியில் இந்த இடமாற்றம் வந்ததனால், படிப்பைக் குழப்ப வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. மட்டக்களப்பு அரசினர் கல்லூரியில், எஸ்எஸ்சி படித்துக் கொண்டிருந்தேன். தம்பிமாரும் தத்தமது வகுப்புகளில் தொடர வேண்டி ஏற்பட்டது. வெள்ளவத்தை 40 ஆவது ஒழுங்கையில் ஒரு வீட்டை வாடகைக்கு எனது தந்தையார் பெற்றிருந்தார். அந்நாட்களில் கூட, முற்பணமும் வாடகையும் அளவுக்கு அதிகமாக இருந்தது. 40 ஆவது ஒழுங்கையில் 15 ஆம் இலக்க வீட்டில் நாம் குடியேறினோம். வருட இறுதியில் பள்ளிக்கூடங்களில் சேருவது கஷ்டமாக இருந்தது. ஐயாவுக்கு தெரிந்த ஒரு நண்பர் உதவியுடன் அன்றைய சரஸ்வதிஹோலில், பம்பலப் பிட்டி இந்துக்கல்லூரி இயங்கி வந்தது. திரு பத்மநாதன் அதிபராகவும், இன்னுமொரு பத்மநாதன் உதவி அதிபராகவும், சைவப்பலவர் செல்லையா மாஸ்டர், வில்வராயர், சங்கரலிங்கம் போன்ற ஆசிரியர்களும் திருமதி சுப்பிரமணியம், செல்வி(பெயரை மறந்து விட்டேன்) போன்றவர்களும் அங்கு படிப்பித்து வந்தார்கள்.

எனது நடை, உடை, பாவனைகள் அங்கு படித்த மாணவர்களுக்கு அதிகம் பிடித்திருக்கவில்லை என்பதை அறிந்தேன். அவர்கள் என்னை வினோத மாகப் பார்த்தார்கள். அனைவருமே வடபுலத்தினர். அக்காலத்தில் மட்டக்களப்பு மக்கள் இழிவானவர்கள் என்ற எண்ணம் அவர்கள் மனதில்குடி கொண்டிருந்தது. இருந்தபோதிலும் சில மாணவர்கள் விகற்பம் பிரதேச வாதம் போன்றவை இல்லாமல் என்னிடம் பழகியது சிறிது தைரியத்தைக் கொடுத்தது. அதிபர் பத்மநாதன் ஆங்கிலம் படிப்பித்தார். ஒரு நாள் கட்டுரை எழுதும் வகுப்பில் நான் எழுதிய கட்டுரையை எழுந்து நின்று வாசிக்கும் படி சொன்னார். நானும் எழுந்து நின்று வாசித்தேன். அவர் இடைநிறுத்தி “ஐஸே இது கட்டுரையா, கவிதையா? என்று கேட்டார். நான் விழித்தேன். பையன்கள் கொல்லென்று சிரித்தனர். எனக்கு என்னவோ மாதிரி இருந்தது. அதிபர் நக்கலாகக் கூறிய போதும் நான் என்னுடைய சுபாவத்தை மாற்றிக் கொள்ள வில்லை. பின்னர் கொழும்பு இந்துக்கல்லூரி வருடாந்த சஞ்சிகை ஒன்றை வெளியிட ஆயத்தப்படுத்தினர்.

இதற்கிடையில், தியாகமூர்த்தி என்ற பையன் படிப்பில் சிறந்தவராக இருந்தார். அவரையும் என்னையும் பாடசாலை Prefect ஆக ஆக்கினார்கள். பாடசாலை உதவி அதிபர் என்னை ஆங்கிலத்தில் ஒரு கட்டுரை எழுதுப்படி பணித்தார். “ஐஸே, நீர் மட்டக்களப்பான் தானே, உம்மிட கிழக்கு மாகாணத்தைப்பற்றி எழுதும் என்று ஆலோசனை கூறினார். நானும் எழுதிக் கொடுத்தேன். அவர் சில திருத்தங்களுடன் கல்லூரி ஆண்டு மலரில் வெளியிட்டார்.

பம்பலப்பிட்டி சரஸ்வதி மண்டபத்தில் இருந்த வகுப்புகள் பின்னர், இரத்தமலானையில் கட்டப்பட்ட இந்துக் கல்லூரிக்கு மாற்றப்பட்டன. அங்கு நான் எஸ்எஸ்சி பரீட்சைக்கு தயாராகும் வகுப்பில் சேர்க்கப் பட்டேன். எங்களுக்கு பாடபோதனையாவும் ஆங்கில மொழியில் தான் நடந்தது. 1956 டிசம்பர் பரீட்சையில் எட்டுப் பாடங்களில் ஏழில் மாத்திரம் நான் சித்தியடைந்தேன். அதனால் எஸ்எஸ்சி பரீட்சை சான்றிதழ் கிடைக்கவில்லை. பின்னர் 1957 ஜூனில் நடந்த பரீட்சைக்கு தோற்றி அதை நிறைவேற்றி சான்றிதழும் பெற்றுக் கொண்டேன். ஆங்கிலத்திலும் வரலாற்றிலும் “C” கிடைத்தது. மற்றப் பாடங்கள் சாதாரணமானதுதான். கல்லூரி உடற்பயிற்சி போட்டிகள் நடைபெற்றபோது நான் 100 யார் ஓட்டத்திலும், அஞ்சல் ஓட்டத்திலும் கலந்து கொண்டு வெற்றி பெற்றேன். பல்கலைக்கழக புகழாக வகுப்பு இரத்தமலானை இந்துக் கல்லூரி யில் இரக்காததால், வேறு பாடசாலைகளில் சேர்வதற்கு முயன்றேன்.

எந்தப் பாடசாலைகளிலும் வெற்றிடம் இல்லை என்றார்கள். கல்கிலை சென்.தோமஸ் கல்லூரியில் சேரலாம். கட்டணம் கட்ட வேண்டும் என்றார்கள். அக்கால கட்டத்தில், எங்க குடும்ப நிலை அவ்வளவு வசதிபடைத்ததாக இல்லை. எனவே நான் அங்கு போகாமல் மருதானை சென்.ஜோசப் கல்லூரிக்கு விண்ணப்பித்தேன். அங்கும் வெற்றிடம் இல்லை. அதிவணக்கத்துக்குரிய பீட்டர் பிள்ளை றெக்டராக இருந்தார். பிறகு ஒருநாள் கடிதம் வந்தது. பரீட்சைக்கும், நேர்முகத்துக்கும் வரும்படி. என்னைப்போல வேறு நான்கு பேரும் வந்துள்ளனர். அவர்களில் இருவர் தமிழர். அனைவருக்கும் ராஜபக்ஷ என்ற ஆசிரியர் இலங்கை/உலக வரலாறு சம்பந்தமாக கேள்விகளைக் கொண்டதும் பொது அறிவு சம்பந்தமான கேள்விகளை உள்ளடக்கியதுமான கேள்விகளை உள்ளடக்கிய வினாத்தாள்களை தந்து பரிசோதித்தார்.

சில நாட்கள் கழிந்து அன்ரன் அல்பிரட் (முன்னாள் யாழ்.அரசாங்க அதிபர்), சொ.கணேசநாதன் (முன்னாள் செயலாளர்) கே.எஸ்.சிவகுமாரன் மற்றும் இருவர், சென்.ஜோசப் கல்லூரியில் சேர்க்கப்பட்டோம்.

வவுனியா மட்டக்களப்பு, இந்துக்கல்லூரி அனுபவங்கள் ஒரு வகையென்றால், சென்.ஜோசப் கல்லூரி அனுபவம் இன்னொரு வகையாக எல்லாம்.

(தொடரும்)

உணரும் போது...

நீ
தந்த வலி
காலம் வரை இருக்கும்.

மண்ணில் புதைந்த விதை
வடலியாய் உருவெடுத்து
கரும்பனையாய்
நிமிர்ந்து நின்று மார்தட்டும்.

நான் புதைக்கப்பட்ட போதெல்லாம்
விதைக்கப் பட்டதாய்
எண்ணினேன்.

உன்
பிராந்திய நலன்
என்னை நசுக்கி
வல்லாதிக்கத்தை காட்டினாய்

புது நேசர்களின் கூட்டு
எம்மை விலக்கலாம்,
அழிக்கவும் முனையலாம்
நம்
நட்பை முறித்த பலனை
உணரும் போது
வெகு தூரம் சென்றிருப்பேன்.

ஏய்
உன்னைத் தான்.

.....

உணர்கை

.....

ஒன்று

.....

அன்று என்னை
வெளியேற்ற எத்தனிக்க
பெரிதாக நினைக்கவில்லை
இன்று தான்
உணர்ந்து கொண்டேன்,
உன்
இதயக் கதவை
மூடத்தான் என்று.

இரண்டு

.....

கை கொடுத்து
நெருங்கியதெல்லாம்
களவாடத்தான் என்பது,
இன்று இதயமில்லாமல்
தெருத்தெருவாக திரியும் போது
புரிகிறது.

- ச.மணிசேகரன்

சதாகரின் 5 கைக்கூக் கவிதைகள்

ஆனைக்கட்டிப் போர் அடித்த தமிழன்

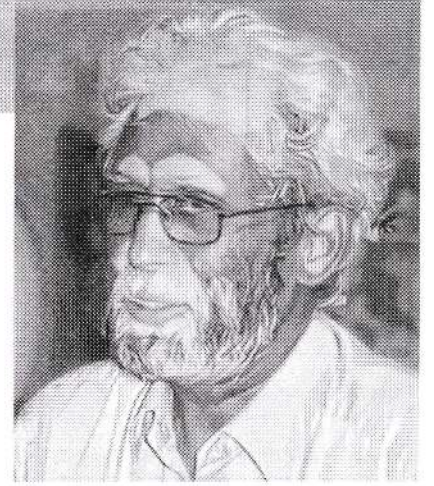
“வைக்கோ” இழுப்பில் அழகுற அசையும் ஆலயத்தேர்
எக்களிப்பில் ஆண்டபரம்பரை ஆட்சி

“ஹெலி” ஒலிக்குப் பதுங்குமொரு குழந்தை
பரவசத்தில் வானம் பார்த்துக் கைதொழும் பக்தர்குழாம்
உச்சத்தில் மலர் தூவும் போர்விமானம்

தேவடியார் சதிர் ஒழித்தார் புனிதர்
பக்தி ரசம் சொட்டப் பாடினார் “சித்தெறும்புப் பாடல்”
“கிடப்பில்” முடங்கும் நாட்டார் கலைகள்

சோலைவனச் சூழலிலெம் அண்ணமார்
பஞ்சதளக் கோபுரம் ஊர்ப்பெருமை
நந்தியாய் கோபுரக் கதவம்.

அனைத்துக் கட்சி விருப்பமென்றார் அரசியலார்
தலைவருக்கு மதிப்புத்தந்தார் நாட்டு மக்கள்
அவைபிலே நம்பிக்கை இல்லாப் பிரேரணை

ஆசிரியர், ஜீவநதி

1.

ஜீவநதி 118இல் மு.த.வின் சிறுகதைகள் பற்றிக் க. சட்டநாதனின் குறிப்பில் “பேராசிரியர் க. கைலாசபதி மு.த.வை அவரது எழுத்துக்களை முன்வைத்து ஒரு பிற்போக்குவாதியாகவும் எதிர்ப்புரட்சிக் கருத்துக்களை விதைப்பவராகவும் காண்கிறார். ஆனாலும், அவரது படைப்பாற்றலைப் பற்றி வியப்புக் கொள்வதை அவரால் தவிர்த்துக் கொள்ள முடியவில்லை” என வருகிறது.

சட்டநாதன் பொதுவாகச் சொற்களைக் கவனமாய்ப் பாவிப்பவர். “படைப்பாற்றலைப் பற்றி வியப்புக் கொள்வதை அவரால் தவிர்த்துக் கொள்ள முடியவில்லை” என்று கூறுவதன் அடிப்படையென்ன? உண்மையிற் படைப்பாற்றலை “வியந்து” ஏதுங் கூறாத கைலாசபதி மெச்சுவது (மு.த.வின் தத்துவக் கேலிக்கூத்துக்கட்கப்பால்) சில விடயங்களில் மு.த.வின் எழுத்துக்களிற் காணும் கூஉமையையும் நேர்மையையுமே. வேண்டின், படிப்பதற்குச் சுவாரசியமாயுள்ளது என்பதைப் பாராட்டு எனலாம்; அது வியத்தலன்று.

கைலாசபதி போலன்றிச் சிவத்தம்பி மு.த. மீது பெரு மதிப்பு வைத்திருந்ததாயும் அதை வெளிப்படுத்தியதாயும் சட்டநாதன் கூறுகிறார். கைலாசபதி போற்றாத பலதையும் சிவத்தம்பி போற்றியுள்ளார், ஏனெனில் இருவரதும் அளவுகோல்கள் மிக வேறுபடுவன. சட்டநாதன் மதிப்பீடுகளின் செம்மையையும் நம்பகத்தையும் கூடக் கவனித்திருக்கலாம்.

மு.த. வழிபாட்டுக் குழுக்கள் மு.த. பற்றிச் சிறு விமர்சனத்தையும் ஏற்கா என்பதோடு பண்பாடற்ற தாக்குதல் களிலும் இறங்குவதை அனுபவத்தில் அறிவேன். ஒருவரை விமர்சிப்பது அவரைக் கொச்சைப்படுத்தலல்ல எனச் சட்டநாதன் அறிவாரென நம்புகிறேன்.

2.

“ஒரு பனஞ்சோலைக் கிராமத்தின் எழுச்சி” எனபதை விட “ஒரு பனஞ்சோலைக் கிராமத்தின் கதை” என்றால் அத் தலைப்பில் அழகியல் இருந்திருக்கும் என முருகபுபதி சொல்கிறார். “எழுச்சி” என்பதில் உள்ள “அரசியலைத்” தவிர்ப்பது அழகியல் எனின், அந்த அழகியல் ஒடுக்குவோரின் அழகியல் என்று நினைக்கிறேன்.

எழுத்தாளன் நேர்மையாக இருக்கவேண்டும் என அடிக்கடி சொல்பவர் என்.கே. ரகுநாதன். அது பொதுக் கூற்றா யாரையும் இலக்கு வைத்ததா என்பது பற்றி ஐயம் இருந்த தாலேயே அதை அவர் பொதுக்கூட்டத்திற் சொன்னது பிரச்சனை யாயிற்று. எவரும் அகச்சார்பிற்கு முழு விலக்கல்ல. ரகுநாதனின் விடுதலைப்புலி எதிர்ப்பிலும் கணிசமான அகச் சார்பிருந்தது. 1960களில் அவருடைய “நிலவிலே பேசுவோம்” கதை கைலாச பதி மீதான தாக்குதல் எனவும் கைலாசபதி ஒரு இரகசிய சாதிப் பற்றாளர் எனவும் சில “முற்போக்கு” வட்டங்களும் கதைகளை வலிந்து பரப்பிய கால முழுவதும் மொனளங்காத்த ரகுநாதன் கனடாவுக்குப் போய்ச் சில ஆண்டுகளின் பின்பே கதைக்கும்

கைலாசபதிக்கும் உறவில்லை எனத் தெரிவித்தார். அது போரின்போது தரைக்கு மேல் நான்கு விரற்கடை உயரத்தில் ஓடிய யுதிஷ்டிரனின் தேர் ஒரு-முறை தரையைத் தொட்ட கதை போன்றதா தெரியாது. ரகுநாதனின் “நேர்மைத்” தேர் ஒரு முறைக்கும் மேல் தரையைத் தொட்டது என்பது என் கருத்து.

3.

ஓஸ்கர் வைல்ட் பற்றிக் கெக்கிறாவ ஸ்ஹைலாவின் அறிமுகக் குறிப்பிற் கவனப் பிழைகள் மிகுதி. இவ்வாறு முன்பும் நிகழ்ந் துள்ளது. “மனங்கவரத்தக்கதுவாய்த் தான் இருந்தது” “அஃது பிரயோசனம் மிகுத்ததுவாயும் இருந்தது” போன்ற சொற்றொடர்கள் மிக வருகின்றன. அவை விறைப்பான மொழி பெயர்ப்புகள் மட்டு மல்ல. மூலத்தின் பலவீனமான கிரகிப்பையுக்கு சுட்டுவன. மொழி பெயர்ப்பாளர் வாசகர்களையும் மொழிபெயர்ப்பின் பயனையுங் கூடியளவு கருத்திற் கொள்ளத் தகும்.

4.

யேசுராசா “அம்மாவின் ரகசியம்” விமர்சனத்திற் சுட்டும் மொழி பெயர்ப்புக் குறைபாடுகளினும் பாரியன பல நூலில் உள்ளன என்பது என் அனுமானம். யேசுராசா மேற்கோள் காட்டும் பகுதிகளில் வரும் “கடவுள் பயப்படாத மனுஷங்கள்” “எனக்குச் செத்துப்போக வேண்டியிருந்தது” போன்றவை சிங்கள வாக்கிய அமைப்பு விதிகளை அப்படியே தமிழுக்குப் பெயர்ப்புதன் விளைவு கள். அதைவிட, அவற்றுடு இலங்கைத் தமிழ்ப் பேச்சுவழக்கின் முக்கிய பண்புகளோடு ரிஷான் ஷெரிபின் பரிச்சயம் போதாமையும் புலப்படுகிறது.

5.

சைமன் காசிச்செட்டி பற்றிய குறிப்பு பயனுள்ளது. எனினும் அது தலைப்பிற்கு வெளியே கொஞ்சம் அலைகிறது. தமிழாராய்ச்சியின் வளர்ச்சிக்கு சைமன் காசிச்செட்டியின் பங்களிப்பை மட்டுமே பேசியிருப்பின் அவருடைய அணுகுமுறையின் குறைநிறைகளை யும் ஒட்டுமொத்தப் பங்களிப்பின் பெறுமதியையும் தெளிவாகத் தொகுத்திருக்கலாம். கட்டுரை, வேறேதோ தேவைக்கு எழுதிச் சஞ்சிகைக்கு ஏற்பத் திருத்தாமல் அனுப்பியது என எண்ணத் தூண்டுகிறது.

அன்புடன்

சி. சிவசேகரம்

POOBALASINGHAM BOOK DEPOT

Importers, Exporters, Sellers & Publishers of Books >
Stationers and News Agent

புத்தகத்தின் பெயர்	எழுதியவர்	வெளியீடு	விலை
ஆன்றோர் அருளிய ஆயிரத்தொரு அருள்மொழிகள்	இரகுபதி பாலசுந்தரன்	சுமதி பதிப்பகம்	500/-
கனவுலகம்	ஜீனனதா ஷெரிப்	ஜீனனதா ஷெரிப்	350/-
இங்கே சைத்தான் இல்லை	ஏ.நஸ்புள்ளாஹ்	பேனா வெளியீடு	230/-
காக்கா கொத்திய காகம்	உமாஜி		500/-
இடிபடும் கோட்டைகள்	நா.யோகேந்திரநாதன்	தமிழ் லீடர்	600/-
வார்த்தைகள் தொடாத வானம்	க.சிவராசா		200/-
உயிருதிர்காலத்தின் இசை	பதுளை சேனாதிராஜா		350/-
மலையகமும் மறுவாழ்வும்	இரா.சடகோபன்	அங்குசம் வெளியீடு	450/-
பெய்யெனப் பெய்யும் வெயில்	தெய்வீகம்	மகிழ்	300/-
யார் இந்த இராவணன்?	என்.கே.எஸ்.திருச்செல்வம்	அருந்ததி பதிப்பகம்	980/-
கொத்துரொட்டி	கோவிலூர் செல்வராஜன்	லக்கி மீடியா	280/-
தாரா ஷியாமல் குமாரசுவாமி	அனுஷா சிவலிங்கம்	அஹ்ச மீடியா வர்க்ஸ்	480/-
மகர தோரணம்	சாமிநாதன் விமல்	" "	400/-
இவ்விரகசிய காரணத்தால் உற்றுநோக்கின்	சாமிநாதன் விமல்	" "	500/-
தஞ்சம்	க.சட்டநாதன்	ஜீவநதி வெளியீடு	300/-
ஈழத்து வரலாறு(மீள்பதிப்பு)	க.குணராசா	பூபாலசிங்கம் புத்தக.சா	400/-

பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை

புத்தக விற்பனையாளர்கள், ஏற்றுமதி, இறக்குமதியாளர்கள், நூல் வெளியீட்டாளர்கள்

தலைமை :

இல. 202, செட்டியார் தெரு, கொழும்பு II. இலங்கை.

தொலைபேசி: 2422321. தொலைநகல் :2337343 மின்னஞ்சல் : pbdho@sltnet.lk

www.Poobalasingham.com - E-mail - poobalasingham202@gmail.com

கிளைகள்:

340, செட்டியார் தெரு,
கொழும்பு - II
தொ.பே:2395865

இல.309 A 2/3 காலி வீதி
கொழும்பு - 08
தொ.பே:4-515775, 2504286

இல.4A, ஆன்பத்திரி வீதி
பள்ளையம்
யாழ்ப்பாணம்

முத் கலர்ஸ்

திருமண அழைப்பிதழ்கள்

திருமண அழைப்பிதழ்
காட்சியறை மற்றும்
சகலவிதமான பிறிணர்டிங்குகளும்
எசய்து
கொடுக்கப்படும்.

தொ.கூல :- 021 2229582, 0772222259

கூல 10, முருகேசர் வீதி, முத்திரைச்சந்தி, யாழ்ப்பாணம்